

Giới thiệu Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần

Khác với những thể loại ngôn tình kinh điển, Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần nói về đường đường là lão bản của một công ty đầu tư, hắn còn mang danh hiệu Cổ Thần, vì đâu mà cần phải nhờ đến một phóng viên nho nhỏ thay hắn thanh toán phí dừng chân tại phòng cao cấp khách sạn năm sao !!? Lại còn ủy khuất chính mình cùng Nàng giả làm vợ chồng chỉ vì để nàng hoàn thành bài phỏng vấn về tuần trăng mật lãng mạn.

Bất quá, Hắn có y làm khó dễ nàng để tăng thêm lạc thú cho kì nghỉ phép... Việc này hắn nguyện ý làm, rất nguyện ý làm.

Cho nên Hắn thẳng thắn chọn phòng xa hoa, làm cho một con người yêu tiền hơn mạng như Nàng đau lòng không thôi.

Buổi sáng, Hắn thường trước mặt mọi người muốn Nàng hầu hạ, Nàng luôn tồn tại ý tưởng phải ăn miếng trả miếng. Buổi tối, Hắn chiếm lấy giường vừa lớn vừa mềm ngủ thật tốt, mà nàng chỉ có thể ngủ nằm trên sofa.

Bọn họ rõ ràng càng đấu càng lợi hại, thế nhưng trong mắt người ngoài tất cả đều là những hành vi ân ái vợ chồng.

Kì nghỉ rất nhanh chấm dứt, Nàng hoàn thành phỏng vấn mà Hắn lại luôn nghĩ tới những đoạn kỉ niệm khó quên.

Cứ tưởng rằng bọn họ, hai người ở hai thế giới khác nhau sẽ không có cơ hội lại cùng nhau gặp gỡ. Hắn ngàn lần không nghĩ tới Nàng đột nhiên tìm tới cửa nhà, còn nói rằng mình đã phá sản hi vọng Hắn có thể giúp Nàng một phen.

Khi cả 2 người họ hợp tác, chuyện gì sẽ xảy ra? Mời bạn đọc cùng khám phá tiếp những diễn biến của tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Lễ Noel năm nay thật sự là quá chật vật đối với Lữ Tương Lăng. Hắn phải một mình chạy về công ty để lấy phần văn kiện quan trọng, vừa mới lái xe rời công ty không bao lâu thì xe lại đột nhiên chết máy, không còn cách nào khác hắn phải dừng xe ngay đường phố dùng điện thoại gọi cho xe của công ty đến đón.

Mở cửa sau xe, lấy điện thoại cầm tay liên hệ với trợ lý, đột nhiên không hiểu sao xuất hiện một con chó to lớn – lấy gió thu cuốn hết lá vàng (đại khái là ra sức) ngang nhiên cắn nuốt bánh ngọt để sau xe của lão mẹ cấp cho hắn.

Hắn chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn cảnh đang diễn ra mà hận vì không thể đoạt lại được.

Ăn sạch bánh ngọt, Cún đại gia mới ý thức được phía sau mình có sát khí, chuyển động ánh mắt nhìn lại gặp chính người đang trừng mắt giận dữ nhìn mình, cả không gian không khỏi phát ra ỳ ụ, khóe miệng còn lộ vẻ chính xác đang ăn vụng... sữa tươi dụ (tức là khóe miệng cún còn dính sữa tươi kem của bánh ngọt í mà ^^)

Tương Thừa Lăng vốn đã không yêu thích tiểu động vật, huống chi trước mắt cùng “Tiểu” cún này căn bản tức giận còn không hết, thậm chí là vật kia – đã phóng uest ngay phía sau chiếc xe thể thao yêu quý của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thượng Hải, ba tháng sau.

Khách sạn Hương Cách Lý Lạp tọa lạc tại khu trung tâm thương mại Thượng Hải

Giờ phút này trong đại sảnh tráng lệ, Lôi Mạn Mạn vừa kéo hành lý vừa cầm điện thoại khẽ gọi.

“Lí Thụy Đức, mọi người rõ ràng hẹn gặp tại sân bay, vì có khả năng hiện tại chúng ta đều muốn đến Thượng Hải, người lại đột nhiên nói cho ta biết người tới không được.....” Nàng gấp đến độ ở tại chỗ thẳng đả quanh, “Người không đến, muốn ta một người như thế nào ứng phó với chuyện tình xảy ra ở nơi này? Làm ơn, chúng ta đã đặt phòng dành cho tuần trăng mật nha..... Là là là, lão bà người sinh tiểu hài tử chuyện này là rất trọng yếu, nhưng là..... Nhưng là người muốn ta hiện tại đi nơi nào tìm một lão công giúp ta chống đỡ..... Cái gì? Người nói lão bà người ở phòng sinh kêu thật sự lớn tiếng? Được rồi được rồi, người nhanh đi cùng người lão bà sinh tiểu hài tử, ta..... Ta lại chính mình nghĩ biện pháp khác tốt hơn.”

Không tình nguyện cắt đứt điện thoại, Lôi Mạn Mạn đặt mông ngồi ở khu nghỉ ngơi tại đại sảnh của khách sạn.

Nàng cùng Lí Thụy Đức là đồng nghiệp làm việc tại một tạp chí của Đài Bắc, lần này đi đến khách sạn Hương Cách Lý Lạp tại Thượng Hải cũng vì chúc mừng đầy năm công ty chuyên tổ chức tuần trăng mật cho vợ chồng tân hôn với phong cách thần bí lãng mạn, hành trình của chuyến đi cũng không được tuyên truyền, vì thế, ngược lại khiến cho mọi người hào hứng.

Lão tổng vì muốn lấy số liệu trực tiếp, phái nàng cùng Lí Thụy Đức giả làm vợ chồng, đáp máy bay đến Thượng Hải tìm tòi hư thật.

Thảm thay, Lí Thụy Đức vì lão bà phải sinh tiểu hài tử, khiến nàng phải đơn thân làm nhiệm vụ!

Hiện tại nếu phản hồi tình hình đến Đài Bắc, những việc đã chuẩn bị sẽ thất bại trong gang tấc. Nhưng lần này nàng nếu phóng vấn trực tiếp lấy được tư liệu, lão tổng lòng tâm đại duyệt, nàng có thể được tăng lương, biết đâu còn được thăng lên phó tổng biên tập của tạp chí, vị trí này nàng những là mơ ước đã thật lâu.

Nhìn mấy đôi tình nhân thân mật hướng đi đến quầy đăng ký, Lôi Mạn Mạn tâm như lửa đốt..

Giờ phút này, cửa đại sảnh xuất hiện một nam nhân độc thân dáng người thon dài, bởi vì sau giữa trưa ánh mặt trời mãnh liệt, trong lúc nhất thời thấy không rõ diện mạo đối phương, nhưng nàng cảm giác được cả người hân cao thấp đều tản ra một cỗ mị lực không nhỏ ..

Chỉ thấy trong tay hân xách một vali hành lý tinh xảo, lưng thường hướng đến quầy đăng ký đi đến, lập tức một nhân viên phục vụ lễ phép tiến lên hỏi, khẩu âm của hân vào trong tai Lôi Mạn Mạn, hết sức thân thiết.

Chẳng lẽ hân cũng đến từ Đài Bắc?

Nhìn kỹ, a! Đây nam nhân..... Không phải là người vào ngày lễ Noel đó, bị Harley ăn sạch sẽ bánh ngọt hay sao?

Mặc dù có chút chột dạ, nhưng vì lần này có thể thành công phỏng vấn tin tức độc nhất vô nhị, nàng vẫn là cố lấy dũng khí nghênh hướng hân.

“Vị tiền sinh này, có thể hay không dừng bước nói chuyện?”

Đang chuẩn bị cùng nhân viên đến quầy đăng ký đột nhiên bị ngăn lại, hân đánh giá cô gái trước mắt. Nhân viên khách sạn thấy thế liền rời đi.

Lôi Mạn Mạn cười đến thực xấu hổ, còn có một chút chân tay luống cuống. “Cái kia..... Xin hỏi người còn có nhớ ta hay không?”

Tương Thừa Lăng nhìn không chớp mắt đánh giá nàng, khoảng 24 đến 25 tuổi, bộ dạng trắng nõn phấn nộn, tựa hồ có điểm ngượng ngùng.

Nói nàng là mỹ nữ, vẫn mang theo vài phần ngây ngô; Nếu nói nàng diện mạo bình thường, nhưng cặp mắt, đôi môi trong lúc mỉm cười lại mang một chút đáng yêu, dễ gần.

Hân trí nhớ luôn luôn không sai, cận là liếc mắt một cái, liền nhận ra ba tháng phía trước từng cùng nàng có gặp mặt một lần.

Chính là..... Nàng làm sao có thể ở Thượng Hải? Còn có, nàng đột nhiên ngăn lại chính mình rốt cuộc muốn làm sao?

Thấy hân không phản ứng, Lôi Mạn Mạn nóng nảy, sắp lại đưa mặt đến gần “Ta a, người cẩn thận nhìn một cái, có hay không cảm thấy thực nhìn quen mắt?”

Làm ơn, tốt xấu mọi người đều là người Đài Loan, bao nhiêu đó cũng đủ để hân cấp cho nàng một lời đáp lại chứ.

Ngay tại thời điểm nàng không hề nghĩ đến, hân rốt cục nói “Người là chủ nhân của con chó hư kia?”

Uy, Harley thực đáng yêu cũng thực nghe lời, hơn nữa tuyệt đối không phải chó hư.

Rất bất mãn, nhưng vì đại kếp trước mắt, nàng vẫn mãnh lực gạt đầu “Đúng rồi đúng rồi chính là ta, lần trước Harley ăn vụng bánh ngọt trên xe người, ta vẫn rất muốn nói với người tiếng thực xin lỗi”

Lại tới nữa! Tương Thừa Lăng có vẻ có chút không kiên nhẫn. Hân gặp qua rất nhiều nữ nhân giống nàng như vậy, đều là ôm cùng cái mục đích tiếp cận hân, làm hân khinh thường.

Hắn trầm mặc không nói, làm cho Lôi Mạn Mạn nghĩ đến hắn có khả năng cấp cho mình cơ hội, lập tức hướng hắn cái đại lễ “Ta thay Harley hướng người nói câu thực xin lỗi, cảm ơn người đã cho ta một cơ hội giải thích...”

Lười ứng phó nàng, hắn nói: “Nếu người đã đạt được mục đích chính là thay vật cưng của người giải thích với ta thì nhiệm vụ của người đã hoàn thành, bây giờ ta có thể đi được chưa ?” Nói xong hắn liền bước đi.

Nàng lo lắng kéo lấy cổ tay hắn “Không, ta còn có chuyện muốn nói”.

Hắn nhún nhẹ lông mày, rút cuộc giấu đầu lòi đuôi rồi.

“Ta..... Ta kỳ thật là muốn thay Harley bồi thường người. Harley lần trước ăn của người món điểm tâm ngọt, ta..... Ta cuối cùng nên bồi thường, cho nên..... Cho nên..... Ta hy vọng lần này người ở tại khách sạn này, mọi chi phí ta đều chịu chi trả”.

Nàng vừa mới nói cái gì? Nàng muốn thay chính mình chi trả “Tiểu thư, người cảm thấy ta giống là cái loại nam nhân được bao dưỡng sao ? Vẫn là có vẻ giống cái ngu lang?”

Lôi Mạn Mạn vội vàng lắc đầu giải thích, “Ta không phải cái kia ý tứ ! Sự tình là như vậy.....”

Nàng làm một chút tự giới thiệu, cũng cường điệu lần này tiến đến Thượng Hải là vì phỏng vấn, lại bị đồng cho leo cây, hy vọng chính hắn có thể giúp nàng một việc, nàng nguyện ý gánh toàn bộ chi phí của hắn khi ngụ tại khách sạn này.

Tương Thừa Lăng nghe xong sau một lúc lâu, rốt cục muốn làm rõ ràng mục đích của nàng khi tiếp cận mình.

“Người là muốn ta giả làm thành chồng của người, tạo điều kiện để người thuận lợi phóng vấn công tác?”

“Hừ!” Lôi Mạn Mạn mang hắn nhanh chóng kéo sang một bên, phải trái xem xét, xác định không một ai nghe được, gật gật đầu. “Làm ơn người không cần lớn tiếng nói rõ thân phận của ta, nếu để nhân viên khách sạn biết được thì không tốt lắm”

Hắn một phần cảm thấy buồn cười vì hành vi của nàng, một phần cảm thấy có chút áy náy khi nghĩ sai mục đích của nàng.

Cứ xem như áy náy, hắn cũng không hứng thú cùng một nữ nhân xa lạ ngẫu nhiên diễn tuồng. Hướng hồ hắn cũng không có nghèo túng đến mức cần một nữ nhân thay hắn trả phí dừng chân.

“Thực thật có lỗi, ta đối với đề nghị của người không có hứng thú” Hắn chán ghét động vật, càng chán ghét người chủ của động vật, chưa kể sủng vật của nàng lại từng để lại cho hắn ứng tượng không mấy tốt đẹp.

“Uy!” Thấy hắn phải đi, nàng chưa từ bỏ ý định kéo lấy vạt áo của hắn “Hay người nể tình ta là đồng học của nhân viên công ty người mà giúp ta việc này”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tương Thừa Lăng thú vị nhướng mày “Nhân viên công ty ta ?”

“Người không phải ở Đài Bắc có một công ty đầu tư ? Trong công ty có một tài vụ tên là Tô Xảo Hinh, ta chính là đồng học của nàng”

“Tô Xảo Hinh?” Tương Thừa Lăng là nghe cũng chưa nghe qua.

“Đúng rồi đúng rồi, nàng công tác thực còn thật sự, hơn nữa siêu cấp chuyên nghiệp, đã đi làm ở công ty người được 2 năm cũng chưa hề phạm qua sai lầm gì, hơn nữa đồng sự đều thật sự thích nàng...”

Lôi Mạn Mạn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào thổi phồng bạn của chính mình, hy vọng hắn có thể nể mặt bạn hữu của nàng mà giúp mình.

Thấy hắn hướng về phía nàng cười cười, nghĩ đến có hi vọng, nào biết –

“Ta chẳng những chưa từng nghe qua tên đồng học của người, đối với nàng lại càng không hề có ấn tượng”

Hắn là đại lão bản, mỗi ngày có biết bao nhiêu việc cần giải quyết, đâu có thể nào nhớ kỹ trong công ty tên của từng viên chức nhỏ”

Lôi Mạn Mạn thất vọng cúi thấp hai vai, mở cái miệng nhỏ nhỏ nhún thấp giọng “Nếu như vậy..... Thật có lỗi quá rày.” Xoay người bước đi.

Lần này đến Thượng Hải đi công tác , nguyên bản tưởng có thể tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ, không ngờ vừa đặt chân đến khách sạn đã gặp phải sự tình này.

Hắn trước giờ luôn không hướng đến cái danh người tốt, cũng không có quá nhiều lắm cái gọi là đồng tình, tuy nhiên khi nhìn thấy bộ dáng tuyệt vọng của nàng, tâm lại có chút không đành lòng.

Chỉ chân chờ một chút, hắn liền đến trước mắt nàng, vươn một ngón tay “ Ta chỉ có một cái điều kiện ”

Oa! Ngón tay hảo thon dài. Lôi Mạn Mạn nhìn không được nuốt nước miếng một cái. Di, nàng làm sao? Đối với ngón tay người khác lại chảy nước miếng ? !

Nàng nhanh chóng thu lại tinh thần , “Ngươi..... Ngươi có cái gì điều kiện?”

“Rất đơn giản, nếu ngươi muốn cho ta cùng ngươi cùng nhau diễn hoàn trận này , thì toàn bộ mọi việc trong thời gian này đều phải nghe theo ta ?”

Thân là Đại lão bản của một công ty đầu tư, hắn sớm đã có thói quen ra lệnh, nghĩ đến cùng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục của trò chơi, nhưng hắn cũng muốn đứng ở vị trí chủ đạo, chương quản toàn diện.

Lôi Mạn Mạn nhất thời nghẹn lời. Hết thảy nghe hắn an bài?

Thấy hắn trên mặt lộ vẻ tươi cười vô hại, giờ tay nhắc chân đều tự nhiên tản mát ra khí chất tôn quý, một nam nhân đường đường như vậy hắn sẽ không gây rối đối với chính mình.

Liên tưởng đến việc phỏng vấn hoàn thành, nếu làm tốt là thăng chức thăng lương sức dự hoặc của việc này đối với nàng là quá lớn.

Càng nghĩ, cuối cùng nàng dùng sức gật đầu, “Hảo, thành giao.”

“Uy, ta thật là đáp ứng ngươi cái gì đều nghe lời ngươi, nhưng là phòng trước đã được đặt, hơn nữa phòng cũng khá xa hoa, tiêu chuẩn khá tốt so với nhiều phòng khác, ngươi không có thể nói sửa liền sửa...”

Lôi Mạn Mạn như thế nào cũng không nghĩ tới, người này vẫn giữ nguyên chủ trương đem nguyên cái tiêu chuẩn nhà ở của tuần trăng mật chuyển thành chuẩn phòng trăng mật xa hoa . Tuy nói rằng nàng phụ trách toàn bộ chi phí khách sạn của hắn nhưng đó là là ý vào công ty sẽ thay nàng chi trả , mới cả gan cùng hắn diễn màn kịch này.

Đi ở phía trước Trương Thừa Lăng không để ý tới của thái độ rầy rà của nàng , “ Nếu ngươi muốn bội ước, ta không ngại ngưng hẳn quan hệ hợp tác của chúng ta ” Lần này nghĩ phép là muốn thả lỏng tâm tình, hắn cũng không nghĩ phải đứng ở phương diện ủy khuất chính mình.

Lôi Mạn Mạn còn muốn tiếp tục lăm bằm, nhưng quản lý khách sạn đã nhanh chóng mở cửa phòng ra trước mắt bọn họ, nàng bị làm cho trở nên ngây ngốc trước cách bố trí xa hoa của căn phòng.

Thảm mềm mại, đèn thủy tinh treo trên tường tỏa ánh sáng lung linh, phòng khách, nhà ăn, phòng ngủ, thiết bị thể dục,...đầy đủ mọi thứ. Nhất là chính giữa phòng bày ra một cái giường rất lớn nhưng cũng rất mềm mại, thoạt nhìn giống như rất tốt để nằm ngủ.

Lúc này, quản lý khách sạn cùng hắn có việc phải thương thảo, Mạn Mạn giống như Ailie tư mộng du tiên cảnh bản, vứt bỏ nỗi đau tiền tài, chỉ hướng đến cái giường lớn mềm mại chạy đến.

Làm Trương Thừa Lăng tiến bước quản lý, bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Từ nhỏ đến lớn, mọi người tiếp xúc với hắn đều chịu qua sự giáo dục của giới thượng lưu, vô luận ở bất cứ trường hợp nào đều cất lực khống chế cảm xúc cũng như tính tình của chính mình. Tất cả nữ nhân khi xuất hiện trước mặt hắn luôn bày ra bộ dáng thiên kim tiểu thư rụt rè.

Nhưng cái nữ nhân trước mắt lúc này, hoàn toàn không để ý hình tượng của chính mình, giống con mèo nhỏ, khoái hoạt ở trên chiếc giường mềm mại lăn qua lăn lại. Còn ôm cái gối riết lại trong lòng, để mặc cho mái tóc dài rối loạn tùy ý , bên hông lộ ra một mảng da trắng nõn.

Nhìn cái lưng nhỏ nhắn cùng cái mông nhỏ rất tròn của nàng đối diện với thân hình của mình, hắn lại cảm thấy một loại cảm giác nói không nên lời, gọi cảm đến mê người.

Hắn bước hướng phòng, động tác tao nhã từng từng caravat, nhìn không được trêu ghẹo.“Ngươi còn muốn nằm bao lâu ?” Nói xong, hắn thẳng sửa sang lại hành lý của chính mình.

Lôi Mạn Mạn lúc này mới nhớ trong phòng còn có người khác, liền ngượng ngùng xoay người đứng lên, trong lòng vẫn còn ôm cái gối mềm mại.

Ánh đèn bên trong phòng làm nổi bật khuôn mặt của hắn với những đường cong kiên nghị. Như thế nàng mới phát hiện rằng mũi hắn rất cao, lông mi thon dài, ngũ quan thâm thúy, ngay cả động tác sửa sang hành lý cũng toát ra vẻ tao nhã cao quý nói không nên lời.

Nàng đã làm qua nhiều nghề, tự nhiên gặp qua không ít tuấn tú nam nhân, vậy mà vẫn bị bề ngoài của hắn làm cho không khỏi điêu đứng, nghĩ đến việc sắp tới cùng hắn đồng giả vợ chồng, bên tai không khỏi không đỡ.

Hiện tại không phải lúc để dò mặt, làm sao để hoàn thành được nhiệm vụ được giao mới là quan trọng.

“Ta còn chưa biết gì về người, muốn diễn tốt trận này, ngay bây giờ nên tự giới thiệu để có thể hiểu biết tốt hơn về nhau ”

Nàng nửa quỳ ở trên giường, vỗ vỗ ngực mình, “Ta gọi là Lôi Mạn Mạn, làm việc chó tạp chí Tân Thiên , năm nay 25 tuổi, cao 1m62, hiện tại chưa kết hôn”, Nói tới đây, nàng nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Ưu điểm của ta là rất đẹp, khuyết điểm là ta đẹp nhưng không rõ ràng.. Mặt khác quan điểm sống còn lại của ta rất rõ ràng đó là trước xem tiền, sau mới gặp mặt ”

Nàng yêu tiền điểm ấy, nhưng là toàn công ty từ trên xuống dưới đều biết, chuyện, nên nàng cũng không giấu diếm.

Một hơi giới thiệu hoàn chỉnh mình, nàng mới phát hiện đối phương còn chưa nói đến nửa câu. “Vậy người a?”

“Tương Thừa Lăng.” Leng keng hữu lực ba chữ.

“Sau đó?”

“Xong rồi.”

“Khả..... Nhưng là tốt xấu ta cũng nên biết thông tin cơ bản của người, còn có tình hình đặc biệt khi ngủ , quan trọng nhất là người buổi tối có thói quen lùa ngủ không ?” Tương tượng hình ảnh kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ.

Hắn tao nhã cười, “Lời tiểu thư, đừng quên ta là lão bản của đồng học với người”

Lôi Mạn Mạn đột nhiên ngẩn ra, “Kia lại như thế nào?”

“Nghĩa là trong khoảng thời gian này , người tốt nhất không nên đặc tội với ta ”

Tương Thừa Lăng quay sang uy hiếp nàng.

Lôi Mạn Mạn không khỏi nuốt nước miếng một cái. Lần này Tương Hải đi, nàng rốt cuộc cấp chính mình chọn đến đây cái dạng gì phiền toái a?

Ngày đầu tiên ở chung Khách sạn, Tương Thừa Lăng cùng Lôi Mạn Mạn đều không được thoải mái.

Nguyên nhân đương nhiên là quan trọng nhất là vấn đề giường ngủ. Tuy nói hai người trên danh nghĩa là vợ chồng cùng chung khách sạn, nhưng thật tế bọn họ là vợ chồng giả làm sao có thể hành động như vợ chồng thật sự.

Tuần trắng mặt lẳng man, đúng như tên gọi , để gia tăng tình cảm thân mật của vợ chồng , khách sạn đã đem phòng bố trí thật ấm áp, bên trong căn phòng rộng lớn hết sức xa hoa chỉ hé ra một chiếc giường lớn hết sức mềm mại và thoải mái.

Bọn họ nam chưa hôn, nữ chưa gả, nguyên lại là hai người xa lạ, lại ở chung tại gian phòng dành cho tuần trắng mặt, giường chỉ có hé ra, đến tội cùng ai là người được ngủ trở thành vấn đề lớn nhất.

“Đừng quên là người cầu ta giúp người diễn trận này, chẳng lẽ người muốn cho ân nhân của người mỗi đêm đều phải ngủ sô pha ?”

Không để ý tới vẻ mặt giận dữ của nữ nhân phía sau, Tương Thừa Lăng hôm nay tâm tình vô cùng tốt, không thể nhớ chính mình bao nhiêu lâu rồi không có được giờ phút thả lỏng thoải mái như vậy.

Ước khởi tới hôm qua hai người bởi vì giường ngủ làm cho túi bụi, cuối cùng đương nhiên là mọi việc đối với hắn đều thuận lợi giành phần thắng.

Tiểu nữ nhân sau khi bại trận, chỉ có thể cam lòng ngủ ghế sô pha, đương nhiên cả đêm đều chỉ trích hắn không có phong độ lại mắng hắn giọng khách át giọng chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hắn nguyên bản đáp ứng nàng diễn trận này mục đích bất quá là muốn trêu chọc nàng, trải qua một buổi tối ở chung, hắn lại phát hiện rất nhiều cảm giác

thú vị tuyệt không thể tả.

“Tốt xấu ta mới là phó trưởng đại gia nha!” Nàng cảm thấy thật sự mệt mỏi, giường lớn vừa mềm mại vừa xa hoa, vậy mà nàng chỉ có thể nhìn mà không thể ngủ, hận a.

Cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng, khoan khoái, Trương Thừa Lăng ung dung quay đầu liếc nhìn nàng một cái, gấp đôi môi nàng vì giận, hai phiến môi chum lại tạo thành hình dáng như chiếc bánh bao thịt, khóe miệng không khỏi giương cao.

“Người nếu cảm thấy không bằng lòng, như vậy đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ ngon, cái giường kia rất lớn, cho dù hai chữ nhiều người cũng không thành vấn đề ”

Lôi Mạn Mạn sao lại nhìn không ra đáy mắt hắc lóe lên tia bốn cột. Này chết tiệt gia hỏa! Được tiện nghi còn khoe mẽ. Cố tình chọc nàng giận, mà nàng lại không dám nói gì, vì tăng lương nàng nhẫn !

Hôm nay là ngày đầu tiên của hành trình tuần trăng mật, đêm qua mỗi phòng đều nhận được điện thoại nội bộ , ở ngày đầu tiên khách sạn sẽ tổ chức một tiệc rượu long trọng để đón tiếp.

Theo báo cáo thì lần tham gia lần này đều là những cặp vợ chồng trẻ mới cưới, chỉ cần nhìn khuôn mặt luôn che kín nụ cười của họ cũng có thể nhìn ra được bên trong họ hạnh phúc như thế nào.

Nàng thực hâm mộ những người này, phụ thân mất sớm, mẫu thân sớm rời đi nàng nhiều năm, trên đời này nàng chỉ còn một người em trai đang theo học pháp luật ở Anh Quốc xa xôi. Mấy năm nay cũng vì muốn em trai có thể đến trường học tập thật tốt, nàng liều mình kiếm tiền, có đôi khi muốn một ngày làm liên tiếp mấy phần công việc. Những năm gần đây, cũng từng có đồng học hoặc là đồng sự đối với nàng phát sinh hảo cảm, nhưng khi biết được gia cảnh của nàng liền nhanh chóng rút khỏi thế giới của nàng không lưu lại một chút dấu vết.

Vì đệ đệ, nàng không hề câu oán hận, nhưng Trương Thừa Lăng rất đáng giận.

Thấy hắc đầy cửa đi ra ngoài, nàng theo sau đuổi kịp, nghĩ đến tối hôm qua nàng đáng thương hề hề ngủ ở trên sofa, mà hắc lại độc chiếm giường lớn, nàng liền đánh vào không khí tiến lên kéo lấy cánh tay hắc.

“Người không cần được một tắc lại muốn tiền một thước, tốt xấu ta cũng là người chi trả chi phí cho chuyến lữ hành này, như vậy đi, chúng ta mỗi người ngủ một ngày ”

“Không thương lượng, muốn cùng nhau ngủ, hoặc là ta ngủ một mình ”, .” Muốn hắc Trương Thừa Lăng ngủ sofa, kia thật sự là nói nhảm mà thôi.

“Người là cái đại nam nhân nha, như vậy không phong độ.”

“Phong độ lại không đáng giá tiền. Nam nhân chỉ cần có khí độ, có thể làm đại sự là đủ rồi.” Nhìn đến nàng bị chính mình khi dễ không lời nào để nói bộ dáng, tâm tình của hắc càng thêm du dương.

Lôi Mạn Mạn bị hắc làm cho giận đến mức muốn giở thắt chân đạp cho hắc một cái “ Người tốt nhất đừng quên công việc của ta , chẳng lẽ không sợ ta đem việc ác của người đi công khai cho mọi người biết?”

Trương Thừa Lăng còn không kịp đáp lại sự uy hiếp của nàng, một việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Một nhân viên phục vụ bưng khay trước mặt đi tới, không cẩn thận đụng vào hai người, khay rượu rớt trên nền đất, thủy tinh một ly cũng đều vỡ nát. Trong một khoảng thời gian ngắn, chuyện ồn ào ngoài đại sảnh bởi vì sự hỗn loạn mà hơi dịu lại một chút.

Hắc phản ứng thật sự mau, một tay lấy đỡ lấy cái ly rượu đang hướng đến Lôi Mạn Mạn bay đến, tuy nhiên rượu vẫn làm cho hắc bị ướt một mảng trên đôi giày Tây sang trọng.

Lôi Mạn Mạn thấy thế đầu tiên là cả kinh, sau đó kinh ngạc hắc cư nhiên ở lúc nguy cấp lại giúp đỡ nàng.

Mà nhân viên phục vụ cũng bị màn trước mặt dọa đến hoa mắt, có thể nói tại nơi này trên cơ bản đều là khách quý, vô luận là người nào cũng không phải là đối tượng mà một nhân viên phục vụ nhỏ nhỏ có thể chọc đến . Hắc không ngừng hướng Trương Thừa Lăng cúi đầu giải thích, cũng mười phần cúi người muốn hỗ trợ lau khô vết bẩn.

Trương Thừa Lăng vốn không phải người hà khắc, cũng biết nhân viên phục vụ hàng tháng kiếm sinh hoạt phí cũng dễ dàng. Vốn định nói nhân viên rời đi, mà không có ý truy cứu, lại nhìn thấy Lôi Mạn Mạn đứng một bên dùng ánh mắt hững hờ đánh giá chính mình.

Ánh mắt kia của nàng, không khỏi làm cho hắc có ý nghĩ đùa dai, hắc ngăn phục vụ thôi hầu hạ, đưa ra một cái cười yếu ớt, trong trẻo nhưng lạnh lùng “ Thật xin lỗi, con người của ta ở cuộc sống hàng ngày hết sức nhạy cảm, nếu không phải người thân cận,ta không có thói quen bị gần gũi hầu hạ ”. Nói xong, ánh mắt ngạo nghễ hướng Lôi Mạn Mạn. “ Cuộc sống của ta luôn luôn được nâng đỡ ý chăm sóc, loại chuyện như vậy , người giao cho nàng làm là tốt rồi ”

Phục vụ sinh nghe xong, biểu tình có chút xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm sao.

Hắc nhưng lại trước mặt phục vụ sinh mặt làm khó dễ nàng Lôi Mạn Mạn hận nghiêng răng, trong một khắc nàng còn đem hắc tưởng thành người tốt.

“Lão bà.....” Già ác ma đội lốt thiên sứ tươi cười ngồi nghỉ ngơi trên sofa của đại sảnh giờ đôi giày da bị bẩn ra, ý muốn nàng lau.

Trong đại sảnh vô luận là tân khách hay nhân viên phục vụ đều đang chờ đợi sự việc phát triển sau đó, chỉ có Lôi Mạn Mạn đứng ở tại chỗ, đi cũng không được, không đi cũng không phải.

Hai người ánh mắt nhìn nhau, Trương Thừa Lăng hướng về phía nàng nhún mày, biểu tình trong mắt tràn đầy chọn hấn.

Trước giờ hấn luôn không chịu thiệt, đương nhiên sẽ không quên chuyện nàng vừa uy hiếp chính mình. Nếu nàng thích đấu võ mồm, hấn liền muốn nàng nếm thử kết quả của sự thể hiện, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, hơn nữa hấn phát hiện nàng tức giận biểu tình so với bình thường bộ dáng càng hấp dẫn người.

Lôi Mạn Mạn bị chọc đến muốn học máu, thật muốn đến tát một cái, đá một cái lên trên gương mặt tuần tú, nhưng chính nàng cũng tự biết, một khi chính mình làm như vậy chính là trực tiếp đóng gói mình quay về Đài Bắc. Hành động phóng vắn lần này tuyên bố thất bại.

Ông trời đem trọng trách giao cho ai thì trước tiên sẽ khổ tâm sau lại lao lực gân cốt, nàng nhún.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cứng nhắc miễn cưỡng tràn ra một đóa hoa tươi cười, trước mặt mọi người chăm chú nhìn xuống, tiếp nhận khăn lau từ người phục vụ, ngồi xồm trước mặt Trương Thừa Lăng, chịu nhục lau đi rượu dính trên giày của hấn.

“Lão công, có thể mỗi ngày như vậy hầu hạ người, thật sự là vinh hạnh của ta a!”

Trương Thừa Lăng sao lại không biết trong lòng nàng bây giờ đang rất tức giận, đang thầm mắng chính mình, hấn tuyệt nhiên không sinh khí mà ngược lại lộ ra vẻ mỉm cười, “Đúng vậy lão bà, có thể mỗi ngày được tri kỉ như người chăm sóc, ta thật sự hạnh phúc ”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chuyện ân ái của “vợ chồng Trương thị” rất nhanh đã truyền đi khắp toàn bộ khách sạn Hương Cách Lý Lạp. Mà Trương Thừa Lăng chính mình lại không hề có cảm giác phiền phức, lại yêu cầu Lôi Mạn Mạn lúc nào cũng phải luôn luôn bên mình để hầu hạ.

Lôi Mạn Mạn thật sự bất hạnh, ngay sau khi vào ở khách sạn một ngày, liền trở thành nữ giúp việc cho Trương Thừa Lăng. Mỗi lần trong nàng xuất hiện ý nghĩ phản kháng, hấn liền vỗ vỗ hay bàn tay ra vẻ uy hiếp, bức nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Nếu quan hệ của hai người đã được công khai tại khách sạn, hiện tại muốn nghĩ đến đời ý thì cũng đã quá muộn. Cho nên nàng mặc dù sâu tận đáy lòng đem cái tên Trương Thừa Lăng ngàn lần mắng chửi khốn kiếp, nhưng vì hoàn thành bài phóng vấn, nàng nhún!

May mắn nàng cũng đã có kinh nghiệm làm công, đối với chuyện hầu hạ loại người này cũng tương đối dễ dàng thực hiện. Hơn nữa với việc Trương Thừa Lăng giả làm lão công cũng hỗ trợ không ích thuận lợi cho bài phóng vấn của nàng.

Mới sử dụng bất quá vài ba chiêu, nàng cũng đã thu thập được một ít tin tức, ngoại trừ ăn uống, tắm suối nước nóng, ngủ qua đêm tại bờ biển... Mỗi đôi vợ chồng trước khi đến tham gia chương trình đều có thể nhận được lễ vật.

Mà hấp dẫn người ta nhất đó là khách sạn tổ chức các loại hoạt động dành cho các cặp đôi, mục đích chính là khiến cho tình cảm vợ chồng ngày càng trở nên ấm áp, lãng mạn, có thể tổ chức được như vậy quả thật quản lí của khách sạn thật sự hiểu lòng người.

Đáng tiếc, từ sau khi trở thành nữ giúp việc cho Trương Thừa Lăng mỗi ngày đều bị hấn phân phó làm hết việc này đến việc khác, từ hấp nóng áo sơ mi, đến lau giày da, chuẩn bị nước tắm, nấu nước trà, pha cà phê... tất cả đều đến tay nàng làm.

Nhìn thấy cảnh các cặp vợ chồng thực sự vui vẻ, chỉ có riêng nàng vừa phải thức đem viết bài phóng vấn, lại vừa phải hầu hạ đại thiếu gia cả ngày mệt đến khổ người.

Cuối cùng sau một đêm đàn phán, lại phải vô cùng vất vả mới hoàn thành xong vô số chuyện mà tên Trương Thừa Lăng đáng ghét cố ý giao cho nàng, hấn rốt cục cũng đáp ứng yêu cầu cùng nàng xuống đại sảnh tha gia đại tiệc.

Vì khách sạn hôm nay có hoạt động đặc biệt diễn ra tại phòng khách lại sử dụng cách thức tổ chức Trung – Tây kết hợp làm cho Lôi Mạn Mạn nóng lòng muốn chính mình trải nghiệm, nhưng đối với Trương Thừa Lăng lại có chút không hứng thú.

“Bất quá chỉ là một cái yến tiệc, người có cần thiết phải bày ra cái bộ dạng biểu tình tham lam đó không?”

Xem cái bộ dạng chảy nước miếng ròng ròng của nàng cũng thực thú vị. Nhưng thân phận hiện tại của nàng chính là “lão bà” cầu hán, là đại diện của xã hội thượng lưu, đại diện cho thực nữ thế nhưng bộ dạng của nàng thực sự hoàn toàn không cách nào phù hợp.

Dù muốn nhìn hán, nhưng Lôi Mạn Mạn vẫn tức giận lườm hán một cái, thuận tay nhấc đũa nhét một miếng cá vào miệng, ra sức nhấm nháp. “Àn, món <Fan> này được làm thật sự rất ngon, vừa đẹp mắt lại rất ngon miệng” (Hic mình cũng không biết “fan” là món gì nên để nguyên văn bản dịch)

Lời nàng vừa ra khỏi miệng ngay lập tức nhận lấy ánh mắt khác thường của những người xung quanh, thế nhưng Lôi Mạn Mạn lại hoàn toàn không biết cứ tiếp tục tấn công đối với món ngon trước mắt.

Tương Thừa Lăng cũng bởi vì nàng gọi cái món “Fan” kia mà hơi nhăn nhăn gương mặt anh tuấn, nhìn nàng ăn uống không giữ gìn hình tượng, lúc nhai nuốt có khi còn thật dung sức phát ra âm thanh, nhìn không được đem môi tiền đến sát tai nàng nói nhỏ “Kia không phải <Fan> mà là vây cá”.

“Cái gì? “Nàng cố ý kêu thật sự lớn tiếng, lại cố ý đưng ghé tới “ngươi nói thứ này thật sự không phải <Fan> mà là vây cá? Có làm hay không a! Nó bộ dạng rõ ràng cùng <Fan> giống như đúc, nói vậy vây cá chắc hẳn là xương cá, nhưng mà ngươi xem thứ này rõ ràng vừa giòn lại vừa mềm. Cùng với một phen giải thích của nàng là nụ cười có ý tứ của mấy đôi vợ chồng đang dung com bên cạnh.

Sắc mặt Tương Thừa Lăng lúc này đen đi vài phần, trở thành tiêu điểm bị mọi người chê cười, hơn nữa cái ngôi “Thê tử” đang ngồi bên cạnh mình lại không biết điều đến cực điểm, cảm giác lúc này thật sự rất tệ a.

Tiếp tục ra sức ăn uống, Lôi Mạn Mạn “hoàn toàn không để ý tới” sắc mặt xanh mét của người bên cạnh. Một bên khoa trương phát huy khả năng ăn uống, một bên dung bàn tay đầy mỡ vỗ vỗ bả vai “Lão công” nhà mình.

“Thực sự đã làm cho các vị chê cười, lão công của ta trước khi kết hôn, nói thích nhất ở ta chính là bộ dạng thật tình này, nhất là khi ta ngoáy lỗ mũi, khui ngón chân lại làm cho hán yêu đến phát cuồng...” Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, về mặt của nàng hết sức chân thật hướng đến Tương Thừa Lăng “Lão công, ta nói có đúng không?” Nói xong còn nghịch ngợm nhìn hán chớp chớp mắt, đầy mắt hiện lên một tia khiêu khích cùng bồn chồn.

Tương Thừa Lăng dù sao cũng là người thông minh, nhìn gần về mặt kia liền biết chủ ý của nàng là đánh vào cái gì. Tốt lắm, nữ nhân này quả nhiên bắt đầu phản kháng, hẳn đã nghĩ nàng làm sao có thể ngoan ngoãn để hán khi dễ, chỉ là hán không nghĩ tới là nàng sẽ sử dụng chiêu này.

Biết hán trọng si diện lại cố ý trước mặt mọi người làm cho hán mất mặt. Tuy loại hành vi này cũng thật nhảm chán, nhưng từ nàng mà ra lại khiến cho hán cảm thấy bội phần đáng yêu. Xem nàng chu cái miệng hồng hồng, bên môi còn dính dầu mỡ, hán nhìn không được nở nụ cười, cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng vơn qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mà giúp nàng lau chùi.

“Mạn Mạn thật bú đống bình, cư nhiên đem chuyện riêng của chúng ta nói cho người khác nghe, cũng không sợ mọi người nghe xong sau liền chê cười ngươi sao?”

Mạn Mạn bị hành động đột nhiên của hán làm cho hoảng sợ. Động tác của hán rất nhẹ, tựa như phụ thân đang giúp lau nước miếng cho nữ hài nhi nghịch ngợm, dường như trong mắt còn mang theo ý cười sùng nịnh.

Cuối cùng hán cũng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lau sạch, Tương Thừa Lăng mỉm cười có lỗi nhìn mọi người nói “đều do ta ngày thường quản giáo không nghiêm, xem, nàng đều là do ta làm hư mất rồi”

Nhất thời, Lôi Mạn Mạn lại trở thành tiêu điểm đàm luận của mọi người. Có hâm mộ, có ghen tị, lại cũng có một đám nữ nhân lại nói nàng cuur nhiên là loại không biết phân biệt chính mình làm cho lão công mất mặt xấu hổ”.

Duy chỉ có Tương Thừa Lăng trong mắt có ý cười ái muội, thấy nàng ngây ngốc, liền tiến đến bên tai nàng ôn nhu nói “Thật cao hứng, rút cục người cũng hiểu được mà phản kích, mà ta cung thập phần cao hứng chờ mong tiếp theo sẽ có việc gì kinh hi sẽ xảy ra”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

“Ngươi Ngươi không cần đến gần đây nha, trong tay ta có con tin, nếu ngươi còn tiếp tục bước lại đây, ta trước tiên giết nó, sau là tự sát”. Lôi Mạn Mạn trong tay cầm một con gấu đồ chơi rất lớn, thân ở độ cao vạn trượng, bên hông quần dây thừng, mái tóc dài bị gió thổi rối loạn, che mắt cũng che lại con ngươi trong suốt đang ăn ắn nước.

Nàng nhìn không được liếc mắt nhìn về phía sau một cái, phía dưới là vực sâu vạn trượng, nàng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vút cho Tương Thừa Lăng một cái nhìn giận dữ, giờ này phút này nàng không thể không đem hán so sánh như là hung thủ giết người.

Bởi vì...bởi vì...nàng rất sợ cao.

Ô ô từ buổi tiệc lần trước chỉ chính hắn có một lần, hắn lại là cái tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi ghi hận trong lòng, cứ nhiên đem nàng hướng đến quản lý khách sạn đề nghị, nói rằng vợ chồng bọn họ rất thích tham gia các trò chơi mang tính kích thích, mạo hiểm, hy vọng nhân viên tổ chức của khách sạn có thể trợ giúp mà “an bài” thích hợp một chút.

Kết quả, một loạt các trò chơi mạo hiểm làm cho nàng nhận thức một cách đầy đủ về hoạt động của khách sạn với các kế hoạch lợi hại, thật là một hành trình trắng mắt theo ý khách hàng. Nhảy dù, lướt sóng theo thuyền... các loại vận động này tuy nàng không phải chơi rất giỏi, nhưng miễn cưỡng cũng có thể tham gia.

Nhưng là... từ trên cao nhảy xuống thì rất nguy hiểm cho tính mạng nha, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, nàng...nàng chẳng phải là sẽ hương tiêu ngọc vãn? (tức là chết đó mà hìhì).

Đứng trên đỉnh núi, Trương Thừa Lăng hôm nay mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, cổ áo rộng mở lộ ra chiếc cổ thon dài, mái tóc đen bồng bênh phiêu dật trong gió, khí phách mát đi vài phần sắc bén nhưng lại mang đầy vẻ kiên ngạo bất tuân.

Bên hông hắn thắt dây an toàn, nâng nhẹ ánh mắt nhìn nàng, trong mắt tính kế có ý cười càng thêm rõ ràng. Lôi Mạn Mạn run run, tay ôm con gấu đồ chơi, đây là chiến lợi phẩm mà hắn vừa giành được trong vòng chơi đặc biệt, nhưng hiện tại lại biến thành con tin trong tay nàng. (Em pó tay chị này, con gấu bông mà đem làm con tin, đoạn này chết cười vì ý nghĩ của chị, hắc hắc...)

Đối với hành động mang tính trẻ con của nàng, hắn vừa cảm thấy buồn cười vừa tức giận, lúc trước vì muốn chinh nàng mà hắn cố ý yêu cầu nhân viên tổ chức sắp xếp một vài trò vận động mạo hiểm. Thầm nghĩ có thể hù dọa làm cho nàng một phen khiếp sợ, nhưng hắn không nghĩ tới cho dù mình có cố ý gây khó dễ bao nhiêu, chẳng những nàng không tỏ ra yếu thế mà còn có phần khiêu khích tham gia các hạng mục khiêu chiến mạo hiểm. Nhưng rõ ràng hắn thấy được trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng tuy tỏ vẻ kiên cường nhưng vẫn có vài phần e ngại, cho nên hắn lần lại một lần muốn hiểu được thật sự đầu mối là nàng thật sự. Trong mơ hồ hắn lại phát hiện mình cứ nhiên lại trong chậm rãi yêu thích cái cảm giác như vậy. Thậm chí phát hiện, khi nàng nhú mồm hay chu miệng thì bộ dáng lại ngày càng đáng yêu, so với bộ dạng rụt rè của những nữ nhân hắn từng gặp trước đây thật sự có điểm khác biệt rất lớn.

Hắn cười cười nhìn nàng nói “nhảy từ trên cao là một loại vận động rất có lợi cho sức khỏe con người, trước kia ngươi chưa từng tham gia nên chưa thể hiểu được cảm giác đặc biệt do nó mang lại, bất quá, hiện tại ngươi có thể tự thể nghiệm nhất định ngươi sẽ rất thích nó”.

“Không cần, không cần, không cần”

Lôi Mạn Mạn ra sức lắc đầu, giống như hắn trước mặt nàng là một ác ma giết người khủng bố “Ngươi còn tiếp tục bước tới đây, ta...ta sẽ chết cho ngươi xem”.

Nếu còn tiếp tục cùng hắn tham gia mấy cái trò vận động mạo hiểm mang tính kích thích này, khẳng định trong một thời gian ngắn nàng nhất định sẽ đi gặp thượng đế.

“Cái gì chết hay không, đây là một môn thể thao vận động khá tốt làm sao có thể chết được? Ngày mai còn có tiết mục hay hơn, ta đã nhờ nhân viên tổ chức giúp chúng ta chuẩn bị tham gia nhảy dù”

“Ngươi nói cái gì?” Lôi Mạn Mạn sợ tới mức sắc mặt ngày càng thêm trắng bệch.

Khi hoàn hồn lại mới phát hiện Trương Thừa Lăng không biết từ khi nào đã chạy tới trước mặt nàng, một phen kéo lấy cổ tay nàng còn dùng sức đem con gấu quăng qua một bên.

“Ngươi lại không chịu nhảy xuống a, nhân viên ngươi ta cũng không phải lúc nào cũng kiên nhẫn...”

“Ta không chơi, ta không chơi... Trương Thừa Lăng, ngươi tốt nhất dừng tay, nếu không...Oa oa, nha, ta muốn tố cáo người mưu sát, oa oa” Bị hắn một cái bắt được, nàng sợ đến mức hai chân như nhũn ra.

“Nếu ngươi thật sự chết đi, ta sẽ cho người đi tố cáo ta mưu sát”. Thân hình nhỏ bé bị hắn dùng lực ôm lấy, kéo đến ván cầu bên cạnh, tước mắt là một cái vực sâu không đáy bốn phía bao phủ sương mù. Nàng đã muốn sợ chết khiếp. Trương Thừa Lăng còn cố ý dọa nàng “Không sao, nếu ngươi chết thì còn có ta cùng ngươi đến âm phủ, chúng ta hai người còn có thể làm bạn, ngươi nói đúng không, Mạn Mạn?”

Lôi Mạn Mạn biết rõ chính mình trốn không thoát, nhìn không được sợ hãi nhắm mắt lại, giữa đầu hô lớn “Phật tổ a, Thượng đế a các ngươi thật quá không công bằng, ông trời rõ ràng không giao nghiệp lớn cho ta vì sao lại làm cho ta đau xương mỏi cốt, khổ lòng không thôi, ta, Lôi Mạn Mạn đúng thật mệnh khổ a, con người chính trực mà phải chết trẻ, ông trời đồ kị người tai a...”

Nàng không chịu yên cứ nói dong dài, Trương Thừa Lăng sớm bị nàng làm cho cười không ngừng, ngay tại lúc nàng đang liều mạng lấy ngục khí lực cuối cùng hướng lên trời hò hét, hắn nhanh chóng cầm lấy dây thừng của hai người, ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, và nhảy nhanh xuống dưới...

“A...”

Cảm thấy thân mình trong nháy mắt rơi xuống phía dưới, Lôi Mạn Mạn sợ tới mức quên cả hô hấp, cảm nhận được bên hông có một bàn tay dùng lực gắt gao ôm nàng, cho nàng đứng khì. Nàng chậm rãi, mở mắt ra, tiếng gió bên tai không ngừng gào thét, lúc này nàng mới giật mình nhận ra Trương Thừa

Lăng đang ôm nàng nhảy xuống.

Loại cảm giác tại thời điểm này, cũng như hẳn trước đây luôn luôn trầm ổn, tự nhiên, không có nửa điểm tỏ ra bộ dáng sợ hãi, nàng theo bản năng nép người vào trong lòng hắn.

Bốn mắt giao nhau, nàng thấy được trong ánh mắt của hắn có ý cười nghịch ngợm, nhưng chủ yếu vẫn là quan tâm và trấn an giống như muốn nói cho nàng hiểu chỉ cần có hắn ở bên cạnh, nhất định sẽ không làm cho nàng có nửa điểm bị thương tổn.

Nàng dần dần thả lỏng, quên đi sợ hãi, tâm tình cũng rất nhanh tốt lên, tuy nói trái tim cảm nhận được áp lực không khí khá lớn, nhưng cái cảm giác kích thích nhận được đúng là trước đây chưa từng có”

Giờ khắc này, trong trời đất tựa hồ chỉ còn lại có hai người bọn họ cùng khoảng không gian bao la vô tận.

Cho đến lúc hai người an toàn đáp đất, chung quanh liên tiếp phát ra âm thanh của máy chụp ảnh, Lôi Mạn Mạn mới giật mình thấy nàng cùng Trương Thừa Lăng không biết khi nào đã trở thành tiêu điểm của cả đám đông.

Bốn phía truyền đến những âm thanh cảm thán, hâm mộ đối với tình cảm ân ái của “vợ chồng” bọn họ.

Dây thừng trên người được nhân viên gỡ xuống, hai chân nàng mềm nhũn, suýt chút nữa té ngã trên đất, kịp lúc có một lực đạo xiết ngang hông nàng một cái, đem nàng vững vàng ôm vào trong lòng.

“Trước mắt đã an toàn, ta cũng nên hào phóng hướng người nói một tiếng chúc mừng ? Bởi vì ngươi còn sống”.

Nghe vậy, Lôi Mạn Mạn bất giác đỏ mặt, trộm liếc nhìn hắn, thấy khoe miệng hắn đang cố nén ý cười mà cảm giác không chút ác ý.

Nàng giả bộ tức giận, trừng liếc hắn một cái “tạm thời không bị tố cáo mưu sát, người cũng thật vui vẻ đi”

Trương Thừa Lăng kim không được, lập tức không kiêng nể gì cười to ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tuần trăng mật lãng mạn gần mười ngày rốt cục cũng gần kết thúc, vì để cho các cặp tân hôn lưu lại những kỉ niệm hoàn mỹ, khách sạn đã ra một lượng lớn tài lực tỉ mỉ an bài một dạ tiệc hết sức xa hoa nhưng cũng thập phần long trọng.

Dáng người nhỏ nhắn cân đối trong bộ lễ phục màu trắng do khách sạn tỉ mỉ chọn lựa, cùng với tài trang điểm khéo léo của nhân viên make up, dường như đem mọi ưu điểm của nàng trở nên nổi bật trên khuôn mặt.

Tầm áo choàng cùng mái tóc dài được vấn cao, trên đỉnh gắn một vương miện kim cương nhỏ, đôi mắt to đen trong suốt, sóng mắt lưu chuyển linh động, bên môi thoáng ý cười nhot nhạt, hai phiến môi đầy đặn, mềm mại. Trong đám đông các tân nương tuy nàng không phải xinh đẹp xuất chúng nhưng lại mang khí chất thanh cao tao nhã làm cho nam nhân ở đây không nhìn được liếc trộm vài lần.

“Lôi tiểu thư, sự kiện tuần trăng mật lãng mạn ngày mai sẽ kết thúc, tôi rất cao hứng khi đến Thượng Hải có thể quan biết người, không biết trước tiên có thể trao đổi số điện thoại, để sau này ta quay về Hong kong có thể thường xuyên liên lạc...” Đột nhiên xuất hiện một nam nhân đi tới, khoảng ba mươi mấy tuổi, ăn mặc có phong cách, ngũ quan đoan chính, chẳng qua trong mắt mang ý ngả ngớn, ý cười có vài phần ái muội, nghe nói đến từ Hong kong, gia đình kinh doanh thiết bị.

Hắn từ sau buổi yến tiệc lần trước, nhìn thấy Lôi Mạn Mạn cùng lão công đối thoại liền đối với nàng có ấn tượng cực kì sâu sắc. Không chờ nàng mở miệng, Trương Thừa Lăng một thân cao lớn đã che trước mặt nàng. So với nam nhân Hong kong kia, Trương Thừa Lăng chẳng những chiếm ưu thế về chiều cao mà ngay cả khí thế so với đối phương cũng là phần hơn.

“Cảm tạ thiện ý của người đối với lão bà của ta, nhưng thật có lỗi nàng mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc chỉ sợ không có quá nhiều thời gian để giao tiếp với bạn hữu, hy vọng người không cần để ý.” Từ câu từ chữ tuy rằng mang ý xin lỗi, nhưng khẩu khí cương nghị toát ra vẻ tức giận thật sự.

Lôi Mạn Mạn có chút khó hiểu, hai người trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng rõ ràng là giả. Mà hành trình cũng đã chấm dứt, tức là quan hệ của hai người về sau đã chấm dứt nhưng vì sao vừa mới bị hắn ôm trong lòng lại có chút cảm giác bất đồng...

Nàng lặng lẽ đánh giá hắn đang đứng bên cạnh, gương mặt với đường cong cứng rắn, cương nghị, cánh môi khẽ nhếch lên, hẳn so với những ngày trước nàng không dễ dàng phát hiện có chút khác nhau.

Người nam nhân Hong kong thấy hấn khí thể bức người, nhún vai, thức thời xoay người bước đi.

Người kia vừa đi, Trương Thừa Lăng lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn nàng, lạnh nhạt nói “ Ngươi là ngốc tử sao? Người như thế rõ ràng chính là không có hảo ý, ngươi cứ nhiên còn muốn cho hấn cơ hội làm cho hấn tiếp cận ngươi, vạn nhất bị hấn lừa làm sao bây giờ ? ”

Lôi Mạn Mạn cảm thấy ủy khuất chu miệng, “Ngươi đang nói cái gì? Ta nào có cho hấn cơ hội tiếp cận ta? Vừa mới là hấn đột nhiên đi tới nói những lời kia, ta còn không kịp cự tuyệt, ngươi liền đã đuổi đi hấn.”

Hấn cũng không vì lời giải thích của nàng mà sắc mặt dịu đi “ Nếu đã có thể tham gia hành trình này, tức là có gia đình, hấn chắc hấn đã có thể từ lại còn bên ngoài buông lời tán tỉnh,hiển nhiên nhân phẩm có vấn đề.”

Lôi Mạn Mạn nếu không nhìn ra hấn có điểm khác thường thì thật sự quá ngu ngốc.

“ Ngươi, buổi tối nay có phải hay không tâm tình không tốt ?” cho nên bất luận là ai nhìn cũng không thuận mắt.

Trương Thừa Lăng tức giận liếc nhìn nàng một cái, mới phát hiện chính mình kì lạ lại vừa phát ra cảm giác tức giận.

Đó là bởi vì...Hấn đặc biệt ghét loại đàn ông đã có vợ lại còn ra ngoài trêu ong ghẹo bướm, mặc kệ xuất phát từ mục đích nào, phản bội thể tử, vứt bỏ nữ nhân, loại đàn ông như vậy đều không thể tha thứ.

Lôi Mạn Mạn đương nhiên sẽ không tự mình đa tình nghĩ đến Trương Thừa Lăng đang đối với nam nhân Hong kong kia ăn dấm chua.

Nhưng là, trong khoảnh khắc bị hấn đột nhiên bị hấn che lại phía sau, đáy lòng đột nhiên xảy ra một chút biến hóa nho nhỏ, tất cả các cảm giác bị bảo hộ, bị coi trọng, bị đề ý đột nhiên đều được bộc phát ra bên ngoài.

Cho dù nàng biết rõ hết thảy đều là giả, nhưng sâu tận trong lòng xuất hiện một tia rung động mãnh liệt.

Trải qua những ngày sống chung, nàng tự mình hiểu rất rõ, Trương Thừa Lăng là loại người đối với cuộc sống có yêu cầu rất cao, nhưng bản thân là một cô gái có điều kiện không tốt làm sao hấn có thể nhìn vào mắt. Cho nên hấn mãi mãi không phải là giấc mộng Phượng hoàng của nàng, bản thân nàng cũng không ngây ngốc đi thăm mền một nam nhân mà nàng hoàn toàn không có khả năng có được.

Lúc này nguyên nhân vì sao hấn tức giận, nàng vĩnh viễn cũng không có tư cách dò hỏi.

Đột nhiên ánh đèn trở nên mờ ảo, âm thanh du dương chậm rãi vang lên, đứng dưới ánh đèn ánh mắt Lôi Mạn Mạn mang vẻ hết sức trong suốt rạng ngời.

Trương Thừa Lăng nhất thời bị mê hoặc, tạm thời quên đi cảm giác tức giận vừa rồi, mỉm cười tao nhã nói “:Không biết Trương tiên sinh có hay không vinh hạnh thỉnh trương phu nhân khiêu vũ một khúc ?”

Hoàn cảnh này, không khí này, tiếng nhạc mềm mại du dương thật sự nói không nên lời, cảm giác thật quá lãng mạn. Nhưng Lôi Mạn Mạn bị câu nói kia của hấn, xưng hô “ Trương tiên sinh, Trương phu nhân ” bất giác làm nở nụ cười.

Đem bàn tay nhỏ nhắn mềm mại khoát lên vai hấn, trêu chọc nói “ Trương phu nhân nhưng là một người thô lỗ, Trương tiên sinh không sợ ta nhảy không tốt làm mất mặt ngươi ư ? ” Hai người nhìn nhau cười khò, bước theo giai điệu tận tình phô diễn kỹ thuật nhảy của chính mình.

Trương Thừa Lăng thật kinh ngạc, nguyên bản nghĩ rằng nàng nhảy không giỏi, lại không nghĩ rằng nàng chẳng những tư thế tuyệt đẹp, hơn nữa lại cùng với mình hết sức ăn ý, giống như hai người thật sự là tình nhân nhiều năm, chỉ thấy một thân cao lớn thon dài, một người nhỏ nhắn yêu kiều, một đen một trắng, nhưng ở trên sân nhảy đang trở hết tài năng.

Âm nhạc nhẹ dần, hai người theo tiếng nhạc chậm rãi thân mật ôm nhau, trong giây phút này một câu cho dù cũng không nói, vẫn có thể cảm giác được nhịp đập của đôi phương.

Lôi Mạn Mạn bị hấn ôm trong lòng ngực, cảm giác được trên người hấn phát ra một mùi tươi mát, trong khoảng thời gian ngắn bất giác quên đi mình đang ở nơi nào, lại hồi tưởng nhiều năm qua chính mình chịu nhiều vất vả trong cuộc sống, kiên cường đối mặt với các loại khó khăn, cho dù vừa khổ vừa mệt cũng chưa bao giờ chịu cúi đầu.

Nhưng trong lúc này, nàng phát hiện chính mình thật yếu ớt, yếu ớt đến mức chính bản thân mình muốn vĩnh viễn dừng lại tại đây để có thể hưởng thụ cái ôm ấm áp.

“ Chúc mừng Trương tiên sinh, Trương phu nhân tại khách sạn Hương Cách Lý Lạp đã trải qua một tuần trăng mật thật lãng mạn, vô cùng ý nghĩa ngập tràn hương vị ái ân vợ chồng. Khách sạn chúng tôi, đối với sự có mặt của hai vị thật sự là một phần quà có ý nghĩa đối với mọi người.(đoạn này ta chém, hô hô...)

Mặt khác, để có thể giúp hai vị lưu lại kỉ niệm tốt đẹp, chúng tôi cố ý mời một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp vì hai vị ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc ngọt ngào. Bây giờ chúng ta xin mời anh tuấn Trương Thừa Lăng tiên sinh tiến đến hôn Trương phu nhân đáng yêu ” .

Tiếng nói của người chủ trì buổi lễ vang lên chính là sự phát sinh ngoài ý muốn khi Trương Thừa Lăng cùng Lôi Mạn Mạn vừa kết thúc điệu nhảy.

Mọi người bên trong sàn nhảy đều dừng lại, Trương Thừa Lăng run lên trong chốc lát, kéo gương mặt ngẩn ngơ của nữ nhân trong lòng, đối với đôi môi mềm mại phớt ửng của nàng hôn xuống thật mạnh. Nhanh tay còn nắm lấy cái eo nhỏ của nàng, ngang nhiên chiếm lấy đôi môi yêu kiều của nàng.

Hắn hôn nàng? Trương Thừa Lăng hôn nàng?

Lôi Mạ Mạ bị chuyện xảy ra dọa cho ngây ngời, ở sâu trong lòng lại không thể ức chế xuất hiện càng nhiều rung động.

Đây là mộng sao ? vừa rất hư vô lại vừa rất thật, nàng muốn biết nhưng lại không hiểu đâu là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngồi mạnh xuống giường, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lôi Mạ Mạ mới cảm thấy giật mình, giấc mộng kia một màn mờ ảo, tuy rằng từng phát sinh qua, nhưng giờ phút này lại trở thành kí ức vĩnh viễn.

Nhưng thế nào nàng lại bắt giác quên mất, ngày hôm qua vũ hội kia đã gây cho nàng một tràng kinh hỉ, làm cho nàng cơ hồ nghĩ đến chính mình được lên thiên đường, hết thấy hết thấy, tựa hồ đều trở nên tốt đẹp như vậy...

Nàng có một gia đình đầy đủ, có một lão công yêu thương nàng, từ đây về sau không cần vì cuộc sống mà bôn ba, khi nàng gặp nhiều áp lực sẽ có một bờ vai thay nàng đỡ lấy.

Khi tỉnh mộng mới phát hiện, tất cả đều là ảo ảnh, tất cả mộng đẹp nhất thời tan biến tan vào không khí, hết thấy trở lại đến chân thật.

Nàng nhìn không được khe vuốt đôi môi, trên đó tựa hồ còn lưu lại những gì tốt đẹp của ngày hôm qua, đó là nụ hôn đầu tiên của nàng. Cười trộm, tiện tay kéo cái chăn mỏng lên người mình, không biết trải qua bao lâu nàng đột nhiên ý thức được...

Di, nàng như thế nào lại nằm ngủ trên chiếc giường mềm mại mà không phải là trên sofa như mọi khi? Trương Thừa Lăng đâu?

Nhìn quanh bốn phía, nàng phát hiện trên đầu giường có để lại một mảnh giấy: “Hiện tại có việc gấp, ta cần đi trước, cảm tạ người đã đem đến cho ta nhiều điều tốt đẹp ở kì nghỉ, chúc người có một hành trình vui vẻ.”

Bên cạnh còn có một chiếc nhẫn dành cho nữ mà khách sạn đã tặng, nàng ngắm nghía chiếc nhẫn tự nhiên mỉm cười.

Sau khi mười hai tiếng chuông vang lên, cô bé lẹ lẹ áo quần xinh đẹp cùng với xe gựa bí đỏ đều đã biến mất. Nàng vốn không phải là người đa sầu đa cảm, nàng dũng cảm và kiên cường, cho dù trong lòng đối với lần gặp gỡ này bất giác sinh ra một chút lưu luyến nhưng cũng không đem cho là thật.

Nàng cùng Trương Thừa Lăng bắt quả cũng chỉ có một đoạn ngắn duyên phận, nhưng về sau mỗi người đều có con đường riêng của mình, không hề có chút liên hệ nào.

Nhưng chính nàng lại không tự chủ được, đem chiếc nhẫn mang vào ngón áp út, nhìn xem, kiểu dáng đơn giản nhưng hết sức xinh đẹp, cho nên lần đi Thượng Hải này vẫn là có thu hoạch a.

Ít nhất, sau toàn bộ hành trình của tuần trăng mật lãng mạn, nàng đã có thể hoàn thành bài phỏng vấn, lại còn có thể có được một vật nhỏ ngoài ý muốn.

Mặc kệ tương lai như thế nào, chiếc nhẫn nho nhỏ này coi như là kỉ niệm cho lần đến Thượng Hải này của nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau khi hoàn tất thủ tục, Lôi Mạn Mạn đáp chuyến bay trở về Đài Bắc.

Trải qua mấy ngày bận rộn sửa sang tư liệu cùng ảnh chụp, nàng rút cuộc cũng vào kỳ hạn cuối đem bài phỏng vấn giao lên.

Bài vừa được đăng liền lập tức thu hút được nhiều sự chú ý, ban biên tập mỗi ngày đều phải tiếp mấy trăm cuộc điện thoại, đều hỏi về tính chân thật của hành trình tuần trăng mật lãng mạn. Cũng rất nhiều cặp vợ chồng mới cưới bởi vì nhìn thấy bài báo này mà tò mò muốn tự mình trải qua cảm giác đó.

Tạp chí kì này bán được một lượng rất lớn, lão tổng thật vui vẻ, còn đặc biệt mở một cái tiệc chiêu đãi nho nhỏ để khen ngợi năng lực công tác của Lôi Mạn Mạn.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ mình có thể nhờ vậy mà được thăng chức, tăng lương lão tổng lại đột nhiên đưa một người cháu ở Canada vào làm ở công ty, cũng trực tiếp tuyên bố trong tương lai vị trí phó tổng biên tập của tạp chí cũng chính sẽ do người thân này của hắn đảm nhận.

Mất hi vọng thăng chức, tim của Lôi Mạn Mạn lại phải tiếp tục một đả kích lớn, cư nhiên đó là một tin không may, lão bản đã phân phó tài vụ chỉ chi trả một nửa tài phí cho chuyến đi Thượng Hải của nàng lần này.

Nguyên nhân là Lí Thụy Đức không có đi theo, cho nên công ty chỉ có thể phụ trách cho nàng một nửa. Về cái phần chi phí phát sinh từ “lão công lâm thời” của nàng thì công ty không muốn gánh trách nhiệm.

Biết được tin tức này nàng hồn hển chạy đến văn phòng của lão bản để lý luận.

“Lão đại, làm người sao lại có thể không nguyên tắc như vậy, người có biết hay không trong chuyến đi Thượng Hải lần này ta đã tiêu tốn bao nhiêu tâm tư mới có thể hoàn thành bài phỏng vấn?”

Hai tay nàng không khách khí vỗ lên bàn làm việc xa hoa của lão bản, hàm hàm trừng mắt “Cho dù Lí Thụy Đức không có cùng ta đi Thượng Hải, thế nhưng bài phỏng vấn không phải rất thành công sao? Theo ta được biết, tạp chí kì này bán được một lượng lớn, ta không dám nói tất cả đều là công lao của ta, nhưng cũng không thể Lí Thụy Đức không đi, mà người chỉ đồng ý chi trả cho ta một nửa chi phí?”

Phải biết rằng, bình thường nàng không dám ăn, không dám uống cho dù là áo quần xinh đẹp nàng cũng chỉ dám dung hai mắt để nhìn, tiền kiếm được đều nhanh chóng gửi cho đệ đệ đang theo học tại Anh Quốc, nếu lão tổng không chịu đáp ứng chi trả cho nàng toàn bộ chi phí kia, thì... thì chẳng phải nàng sắp gặp phải nguy cơ phá sản hay sao?

Ngồi ở bàn làm việc là lão bản đã năm mươi tuổi của nàng, sau năm năm chung công tác, lão thường ngày đối với nhân viên luôn luôn cười hi hi, bộ dáng thật hiền lành, duy chỉ có Lôi Mạn Mạn là hiểu rõ lão cáo già này thật sự rất giáo hoạt, trong mọi hành động đều đối với nhân viên của mình tính kế.

Đối phương tao nhã nắm lấy mười ngón tay nhẹ giọng cười cười, “Mạn Mạn a, tuy nói lần này người đi Thượng Hải đã vì công ty lập công lớn, nhưng công ty cũng có quy định của công ty, ta biết người trước khi đi Thượng Hải đã đặt trước là phòng tiêu chuẩn của tuần trăng mật lãng mạn, thế nhưng trên giấy đi đường lại ghi là phòng thượng hạng của tuần trăng mật lãng mạn, làm cho người ta thật sự kinh hãi, vượt ngoài dự đoán của ta.”

“Chuyện này đúng là không có hướng công ty bảo đảm chính là sai lầm của ta, nhưng mà lão đại, tốt xấu gì ta cũng vì công ty bán mạng lâu như vậy, người không nề mặt cũng nề mũi đừng làm cho ta phải xuất tiền túi được không? Ngươi rõ ràng biết, ta thực sự cố gắng kiếm tiền là muốn đệ đệ được tiếp tục đi học...”

“Cho nên đối với người, bình thường vụng trộm trong thời gian làm việc lại giúp cho nhà xuất bản khác dịch sách, viết tiểu thuyết tình yêu, hoặc là dùng máy tính của công ty để đánh bản thảo cá nhân, còn có thừa dịp công ty không có việc gấp liền xin ra ngoài làm thêm công việc, ta cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ cùng người so đo qua.”

Lão bản không lời nào không đúng, vừa nói vừa đem tất cả những hành vi không đúng của Lôi Mạn Mạn lôi ra từ đầu đến cuối.

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt thay đổi liên tục, nàng... nàng rõ ràng đã đem tất cả những việc này che giấu rất khéo a.

“Tốt lắm, xem người ở lần phỏng vấn này trên người đã là chịu không ít vất vả, ta sẽ phân phó tài vụ tháng này thưởng cho người nhiều hơn một chút, nhưng đây cũng chính là việc mà ta đã có thể cố gắng hết sức để làm cho người.”

Lão hồ lí đáng ghét, Lôi Mạn Mạn trong lòng đầy ngập tức khí nhưng lại không có chỗ phát tiết. Nhịn không được khi nghĩ tới lúc ở Thượng Hải vì muốn hoàn thành bài phỏng vấn đã phải ăn bao nhiêu, lại tội bao nhiêu, đã không được kí cái lệnh thăng chức cũng không được tăng lương, còn tiêu hết tài sản của mình, cũng chỉ là vì một gian phòng thượng hạng cho tuần trăng mật thể nhưng lại phải ngủ nửa tháng trên ghế sofa. Thảm hơn, rõ ràng là hành trình của tuần trăng mật lãng mạn, nàng lại vì tên nam nhân Trương Thừa Lăng kia mà trở thành nữ giúp việc.

Nói đi nói lại cũng đều là vì cái gã họ Trương kia làm cho nàng trở nên thảm hại như vậy!

Chương 10

“Ba triệu ? thật sự có khoa trương như vậy không ?”

Vừa mới trở lại văn phòng, chợt nghe thấy tiếng kêu khoa trương của “hội bà tám” trong tổ tạp chí.

Lôi Mạn Mạn bình thường lúc nhàm chán nàng cũng sẽ tiến lên tán gẫu vài câu, nhưng hôm nay tâm tình của nàng thật khó chịu, nhớ tới tiền bạc của nàng đều rời nàng mà đi, lòng nàng đau như xát muối a.

“Nào có khoa trương ! Người có biết đây chính là công ty đầu tư Tín Nghĩa của lão bản Trương Thừa Lăng có bao nhiêu thần kì hay không ? Như các người ngày thường không quan tâm đến tin tức kinh tế và tài chính thì làm sao có thể hiểu được...”

Trương Thừa Lăng, cái tên này khi vừa đến tại Lôi Mạn Mạn làm cho nàng nhin không được dừng bước lại.

“Trương Thừa Lăng, chính là đại nhân vật của tạp chí về kinh tế và tài chính, chẳng những bộ dạng hết sức anh tuấn mà gia sản cũng nhiều đến không thể biết rõ được. Năm nay mới hai mươi tám tuổi, theo như lời của ngân hàng thì số tiền hắn gửi vào cũng đã lên đến mười con số”

Mọi người nhin không được phát ra một tràng âm thanh kinh ngạc, nữ đồng sự kia lại nói “hắn lúc còn đi học đã phát ra tài năng kinh doanh thiên phú, cái nhìn đầu tư dị thường độc đáo, phàm là cổ phiếu được hắn coi trọng, không quá ba ngày nhất định sẽ tăng nhanh, phàm là hạng mục được hắn xem trọng, không hơn một năm nhất định sẽ hái ra tiền, giới thương nhân đều đem hắn xưng tụng là đương đại Cổ thần”

Phách lý sau một trận thổi phồng, chồng tạp chí tài chính và kinh tế trong tay nàng run run. “Lần này công ty Tín Nghĩa giúp tập đoàn Hoàn Vọng kiếm được một cái hợp đồng đầu tư lớn, hưởng ba triệu thù lao, một chút cũng không gọi là quá.”

Trong lòng mọi người sợ hãi than một tiếng, Lôi Mạn Mạn chậm rãi đi về chỗ ngồi của mình, nhin không được nhíu mi trầm tư.

Nàng thật sự biết Tô Xảo Hinh đi làm cho một công ty đầu tư, cũng từng nghe qua nàng đề cập qua lão bản của nàng làm việc thực rất có năng lực a, nhưng thế nào Lôi Mạn Mạn cũng không nghĩ tới, Trương Thừa Lăng cư nhiên lại nổi danh như vậy.

Hắn là người có tiền như vậy, hắn sẽ không ngại nàng ở nhờ miễn phí chứ ?

Nghĩ đến đây, nguyên bản sự tuyệt vọng trong lòng nàng bỗng nhiên trở nên tươi sáng, Lôi Mạn Mạn rút cuộc nghĩ đến nên dùng loại phương thức nào để giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Công ty đầu tư Tín Nghĩa ở thời kì hoàng kim chính là một tòa nhà làm việc gồm ba mươi mấy tầng lầu.

Lôi Mạn Mạn trước đã tốn không ít thời gian lên mạng điều tra về bối cảnh và thực lực của nó, thật sự là không tra không biết, mới tin đầu tiên đã bị dọa cho nhảy dựng. Nguyên lại, quy mô của nó so với những gì Xảo Hinh muốn nói cho nàng hiểu còn khổng lồ hơn rất nhiều. Bởi vì người lãnh đạo công ty có ánh mắt độc đáo, lại rất nhanh tay, những năm gần đây làm cho tài lực của công ty lớn mạnh rất nhanh, làm cho người khác không dám đánh giá sơ bộ. Mà bản thân lão bản Trương Thừa Lăng, nghĩ tuổi còn trẻ nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã lãnh đạo công ty thành quy mô lớn.

Càng làm cho nàng giật mình hơn, là hắn không chỉ là đại lão bản của công ty đầu tư Tín Nghĩa, mà còn chính là người thừa kế hợp pháp của tập đoàn Trương Thị – nơi phát tích của tài chính Đài Bắc.

Có cùng lúc hai thân phận quan trọng, làm giá trị con người của Trương Thừa Lăng không ngừng gia tăng, năm nay lại được bầu chọn là Thanh niên Đài Bắc kiệt xuất với ba danh hiệu “tài, tuấn, tiền”

Cho dù là luôn không sợ trời, không sợ đất, Lôi Mạn Mạn sau khi biết được hết thấy các tin tức cũng nhin không được có chút kinh hãi. Trước kia hai người ở Thượng Hải, nàng đối với hắn thật sự hiểu biết quá ít, chỉ là ngẫu nhiên nghe hắn nhắc tới ngoài trừ mẫu thân, hắn còn có một muội muội đang đi du học. Hắn rất ít ở trước mặt người khác biểu lộ việc riêng, nếu người ta không muốn nói, nàng cũng sẽ không chủ động hỏi.

Kể từ lúc trở về từ Thượng Hải đến nay đã gần một tháng, lúc nàng đến nhà của Xảo Hinh để đưa bảo bối Harley được gửi nuôi trước đó trở về, đồng thời nàng cũng muốn tìm gặp Xảo Hinh để có thể dò hỏi một chút phải làm sao để gặp được lão bản của nàng ta.

Gặp được mẹ của Xảo Hinh nàng mới biết được, nguyên lai nửa tháng trước Xảo Hinh đã đi Nhật công tác kiêm học tập, ít nhất cũng phải nửa năm sau mới có thể trở về. Vạn bất đắc dĩ, nàng đành phải tự mình đi đến công ty đầu tư Tín Nghĩa để tìm người. Hy vọng bằng mối quan hệ của hai người lúc ở Thượng Hải tốt xấu gì cũng đã từng có một khoảng thời gian tốt đẹp, nhờ đó hẳn có thể gặp nàng mà hào hào nói chuyện a.

Ngày hôm nay, nàng cố ý dậy thật sớm, không nghĩ đến vừa đặt chân trước vào đại sảnh của công ty Tín Nghĩa chân sau đã nhìn thấy Trương Thừa Lăng trong bộ vest bạc xung quanh là một đám tinh anh của giới kinh doanh vây quanh đang hướng tới cửa thang máy đi lên. Tuy rằng đã gần một tháng không gặp, thế nhưng chỉ cần liếc mắt một cái nàng liền có thể nhận ra được hắn. So với cái khí chất tiêu sái tuấn đạt ở kì nghỉ tại Thượng Hải, trong lúc này trên người hắn lại tỏa ra cái khí thế âm trầm, sắc bén, so với quá khứ mà nàng từng biết hơn vài phần khiến người lãnh khốc.

Nàng hơi do dự bước lùi về phía sau, vừa lúc đối phương cũng bước vào thang máy, khi xoay người trong vài phút ngắn ngủi ánh mắt của hai người đã bất gặp lẫn nhau. Lôi Mạn Mạn nhanh nhìn về hướng hắn vẫy vẫy tay, “hi, là ta, là ta, Trương Thừa Lăng ta có lời muốn nói...” Không đợi nàng nói xong, hai cánh cửa thang máy đã thật nhanh đóng lại, tay nàng ở giữa không trung, tư thế có chút cứng ngắc.

Đến lúc nàng hoàn hồn, mới phát hiện bốn phía có rất nhiều nhân viên công tác đang nhìn nàng đánh giá một cách hứng thú, loại cảm giác này thật xấu hổ. Cái tên Trương Thừa Lăng rõ ràng vừa mới nhìn đến nàng, thế nhưng trên mặt hắn không có đến nửa điểm biểu lộ sắc thái kinh hi khi gặp lại cố nhân. Chẳng lẽ Lôi Mạn Mạn ta là người mặt dày sao? Chẳng lẽ trong vòng thời gian chưa đến một tháng, nam nhân từng sắm vai lão công của nàng sớm đã quên nàng là ai?

“Tốt, Trần tiên sinh hi vọng trong tương lai chúng ta có thể hợp tác một cách vui vẻ và thuận lợi” Sau khi kết thúc điện thoại, Trương Thừa Lăng mới một nhủ nhủ chân mày, toàn bộ thân mình dựa sát vào chiếc ghế da, nhắm mắt đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì tiếng điện thoại trên bàn công tác đã vang lên. Ấn nút nhận, liền nghe giọng của thư kí vang lên, “Trương tiên sinh, có vị Lôi tiểu thư nói là bạn hữu của ngài, hiện đang ngồi tại phòng chờ, nàng nói có chuyện rất quan trọng muốn cùng ngài gặp mặt”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trương Thừa Lăng nhướng cao mày, Lôi tiểu thư? Đột nhiên nhớ tới sáng nay khi đến công ty, khi bước vào thang máy tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh có chút quen thuộc, mà khi đó trong lòng hắn chỉ nhớ đến hôm nay cùng tập đoàn Trần thị bàn bạc hợp tác, nên sau khi cửa thang máy khép lại hắn liền đem thân ảnh kia quăng ra khỏi đầu. Chẳng lẽ buổi sáng hắn không nhìn lầm? Cái thân ảnh quen mắt kia chính thật là người mình đã gặp ở Thượng Hải – Lôi Mạn Mạn? Nàng tìm hắn có việc gì?

Nhớ đến sáng hôm đó đột nhiên nhận được điện thoại gọi đến từ thư kí nói công ty gặp phải vấn đề quan trọng cần chính hắn giải quyết. Hắn vốn định đợi nàng tỉnh dậy để nói lời tạm biệt, nhưng lại thấy nàng ngủ thật say, trên môi còn vương nụ cười mỉa mai hoặc có vài phần yếu ớt, có lẽ đang gặp mộng đẹp. Hắn liền đem nàng từ sofa hướng đến giường ngủ, sau đó lưu lại tờ giấy rời vội vàng rời đi. Trở lại Đài Loan hắn đầu tiên giải quyết công việc hiện tại, mỗi giây tiếp không ít điện thoại, hợp không ít hội nghị, đôi lúc trong đêm khuya ngẫu nhiên nhớ đến chuyến đi Thượng Hải, không thể phủ nhận trong kí ức đều lưu lại những hình ảnh ngọt ngào, ấn tượng.

Tuy nói Lôi Mạn Mạn là một nữ nhân đáng yêu, khi ở bên nàng hắn luôn cảm thấy ở nàng có một sức sống mãnh liệt, nhưng chẳng qua là một cuộc gặp bất ngờ nên hắn cũng không có ý khen tặng. Hôm nay, nàng vì đâu lại đến tìm hắn? nhìn không được tò mò liền gọi thư kí để nàng đi vào. Trong chốc lát, gương mặt quen thuộc trong đầu đã xuất hiện trước mắt hắn, trong thời gian ngắn tóc nàng dường như đã dài hơn trước. Lôi Mạn Mạn nhìn quanh văn phòng một lượt, nhìn không được tặc lưỡi thốt lên “Không thể tưởng tượng được văn phòng của Ngươi lại lớn và khí phái như vậy, mọi thứ chắc hẳn đều rất đáng giá”. Oa, có nghĩ nàng cũng không dám nghĩ đời nàng có lúc lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Trương Thừa Lăng không nghĩ câu đầu tiên của nàng lại thất thố như vậy, suốt một tháng không gặp, cái đáng yêu hoạt bát của Lôi Mạn Mạn đã chạy đi đâu? Mới gặp nàng cũng có chút hồi hộp, nhưng vì thái độ vừa nãy của nàng mà hắn đã hồi phục lại tinh thần. Hắn mỉm cười xả giao, “Đã lâu không gặp a, Lôi tiểu thư hôm nay đến tìm ta là có việc gì?”

Lôi Mạn Mạn vội vàng thu hồi ánh mắt, biểu tình có chút xấu hổ, lúc trước chính mình cầu người ta cũng diễn lại tự mình muốn gánh vác chi phí sử dụng, nhưng hiện tại lại chạy đến hắn yêu cầu trả lại một nửa chi phí, như vậy có chút khó mở miệng.

Nhưng nhất thời nghĩ đến hoàn cảnh quẩn bức của chính mình, cùng với đệ đệ đang đi học tại Anh Quốc, cho dù lời khó nói đến đâu nàng cũng nhất định phải nói ra. Vì không muốn làm xấu hổ lẫn nhau, nàng quyết định đánh trước ha ha, nói trước cũng không ảnh hưởng đến chuyện vui, liền giả bộ kinh ngạc “Sau khi trở về ta mới biết được ngươi lại là một người nổi danh, chẳng những là lão bản một công ty lại còn là người thừa kế hợp pháp của tập đoàn Trương Thị...”

Tương Thừa Lăng càng nghe càng nhăn mặt, nhíu mày. Nữ nhân này rút cuộc là có ý gì? câu gì không nói lại nói đến đề tài gia thế của hắn? Giờ phút này trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ lời đòi đang cười giả tạo, nụ cười chói mắt lại khó coi, cảm giác này một chút cũng không thấy lúc còn ở Thượng Hải.

Hay là nàng cũng như những nữ nhân háu giàu bên cạnh hắn, biết được bối cảnh gia thế hơn người của hắn mà sinh ra mơ ước? Nhất thời Tương Thừa Lăng nghĩ đến khả năng này, tia lưu luyến trong lòng của hắn đối với nàng biến mất một chút cũng không còn.

Nguyên bản muốn dùng lời nói trực tiếp đuổi nàng đi, nhưng khi hồi tưởng lúc ở Thượng Hải cùng nàng có những phút giây ngọt ngào cũng không đành lòng làm cho nàng mất mặt. Nhìn nàng chu cái miệng nhỏ thể hiện sự hâm mộ đối với tiền tài và quyền thế của mình, hắn không kiên nhẫn lật xem hồ sơ.

Lúc này điện thoại trên bàn lại vang lên, là một vị khách lâu năm của hắn gặp chút sự cố muốn hắn giúp đỡ vài chuyện, hắn cố ý nói chuyện thật lâu mới buông điện thoại, thấy Lôi Mạn Mạn muốn mở miệng nói chuyện liền tỏ ra bộ dạng công việc đang thật sự bận rộn.

“Thật xin lỗi Lôi tiểu thư, ta có một hội nghị rất quan trọng cần tham gia, chỉ sợ không có thời gian tiếp đãi ngài, nếu ngài không ngại, chờ đến lúc ta trở về rồi cùng nhau nói chuyện có được không?”

Hắn đã hết sức tế nhị, nếu nàng còn cố tình không biết tốt xấu hắn cũng không ngại kêu bảo vệ tổng nàng đi khỏi.

Trong nháy mắt, trên khuôn mặt của nàng xuất hiện vài phần mất mát, rất nhanh nàng lên xua tay. “Không sao, không sao, Tương tiên sinh một ngày ngàn việc làm sao như chúng ta có thể nhàn nhã. Như vậy đi, ngài cứ làm việc của mình trước, đến khi ngài có thời gian rảnh rồi hãy nói, ta sẽ chờ ngài”. Nói xong nàng cười hì hì, liền rời khỏi phòng mà không khỏi lưu luyến.

Tương Thừa Lăng thấy vậy không khỏi cảm giác thấy lòng nhẹ nhõm nhưng tựa hồ cũng có chút mất mát. Hắn thật sự nghĩ nàng so với nữ nhân khác có chút khác biệt, nên trong một lòng luôn có một góc nhỏ nhớ về những kỉ niệm ngắn ngủi nhưng ngọt ngào ở tại Thượng Hải. Không nghĩ tới Lôi Mạn Mạn... cũng chỉ là một nữ nhân ham hư vinh, biết đến bối cảnh của hắn liền không tiếc tôn nghiêm, thể hiện ra ngoài bộ mặt tham lam xấu xí. Liền gọi điện đến thư kí căn dặn từ đây về sau không cho phép Lôi Mạn Mạn bước vào công ty một bước, nếu nàng tự ý xông vào thì bảo vệ liền đem nàng đuổi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Một mối nhăm nhăm lại, bên môi Tương Thừa Lăng xuất hiện một nụ cười lạnh, nguyên lai hắn cũng có lúc nhìn làm người.

Bận rộn suốt cả ngày, Tương Thừa Lăng cuối cùng cũng ra khỏi văn phòng, lúc này đã khoảng chín giờ tối.

Bên ngoài sương đã giăng đầy, nhân viên công ty cũng đã sớm tan ca, nhưng đối với một người cuồng làm việc như hắn mà nói mỗi ngày đều tan ca rất muộn đã trở thành thói quen.

Vừa bước ra khỏi cửa công ty hắn đã gặp phải một trận gió lạnh buốt, dạo này thời tiết thật xấu, mỗi tối đều có mưa to.

Hắn đang chuẩn bị đi đến bãi đỗ xe, ngoài ý muốn lại nhìn thấy ở cửa bắc có một thân ảnh, chỉ thấy người nọ ngồi xổm như con ếch nhảy nhảy một hồi lại đứng dậy ở bên cạnh cánh cửa.

Một trận gió thổi đến, làm cho nàng bất giác lạnh run đang cố gắng ôm chặt hai cánh tay ra sức vận động cho đỡ lạnh.

Nhìn kỹ thì nữ nhân kia chính là Lôi Mạn mạn!

Nàng tựa hồ rất mệt mỏi, đứng dưới đèn đường chậm rãi cắn chiếc bánh đang ăn dang dở.

Nhìn nàng chịu đựng gió lạnh lại khó khăn nhai nuốt chiếc bánh khô, Tương Thừa Lăng đột nhiên cảm thấy ở ngực có một chút đau nhói, hắn nhẹ nhàng xoa xuống vùng ngực không hiểu sao lại có cảm giác như vậy.

Ăn bánh được một nửa, Lôi Mạn Mạn dường như nhận ra được sự khác thường, ngẩng đầu lên liền thấy hắn rõ ràng, nàng cười cười “Ngài đã xong việc rồi?”

Thấy hắn không phản ứng, lại sợ hắn xoay người bước đi, nàng vội vàng ăn nhanh miếng bánh nuốt vào trong bụng sau đó chạy nhanh đến trước mặt hắn. “Sau khi rời khỏi phòng ngài, thư kí của ngài có nói cho ta rằng ngài mỗi ngày bận rộn nhiều việc, ta vốn định ở lại phòng khách chờ ngài tan tầm, nhưng thư kí lại nói ta ở đó sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của họ, liền nhờ bảo vệ mời ta đi ra”

Nói tới đây nàng cười ngu ngốc “Hôm nay là ngày nghỉ của ta, về sau sợ không có thời gian nên nhân dịp này muốn cùng ngài nói chuyện một chút, không nghĩ lại chờ đến giờ này.”

Thấy mặt Trương Thừa Lăng vẫn như trước tỏ vẻ lạnh lùng, môi mím chặt không nói một câu, nàng cảm thấy sợ nói “nên... nên không phải lúc này người còn muốn làm việc đó chứ?”

Hắn bực tức, bỏ qua biểu tình chân thành của nàng, cùng ngăn lại cảm giác đau đớn ở trong lòng, cố gắng không cho mình nghĩ đến hình ảnh của nàng ở trong gió lạnh cắn bánh thê lương, âm thanh lạnh lùng nói “Người vẫn ở nơi này chờ ta sao?”

Nàng dùng sức gật gật đầu “đúng vậy, không phải người nói có hội nghị sao? Ta cũng không biết người sẽ làm việc đến khi nào, mà bản thân cũng đang rảnh nên cũng cố gắng chờ một chút”

Thời tiết như vậy mà nàng vẫn ở ngoài chịu lạnh suốt cả một ngày?

Hắn hồi hận vì chính mình đã dặn thư kí đem nàng đuổi đi, cho dù lần này nàng đến tìm hắn vì bất cứ mục đích gì, tốt xấu gì hai người cũng có một thời gian vui vẻ, thế nhưng mình lại không nghĩ tới mà đem nàng đuổi đi, thật sự... có chút tàn nhẫn.

“Người đến tìm ta có chuyện sao?”

“Là như vậy...” Lôi Mạn Mạn thấy hắn rốt cục cũng để ý đến nàng, liền không ngừng giải thích với hắn về hoàn cảnh sắp phá sản hiện tại của chính mình.

Trương Thừa Lăng ban đầu nghĩ nàng cũng như những nữ nhân khác đều ham tiền và quyền thế của hắn. Không nghĩ sau một hồi dong dài lại chỉ muốn hắn trả lại một nửa phòng phí ở Thượng Hải.

Bởi vì hắn nghĩ sai mà làm cho nàng chịu nhiều cực khổ, tuy trong lòng đối với nàng có chút áy náy và xin lỗi, nhưng ngoài miệng cũng không nói được một câu tha thứ như trong lòng.

Chi phí trong lời nói của nàng, hắn nhớ rõ rằng sau khi trở lại Đài Bắc đã phân phó thư kí đem chi phiếu đến khách sạn ở Thượng Hải để thanh toán, và yêu cầu khách sạn đem toàn bộ chi phí của Lôi Mạn Mạn đã thanh toán trả lại cho nàng.

Lúc trước để nàng gánh vác mọi chi phí, chẳng qua muốn chọc nàng, hắn làm sao có thể để nữ nhân trả tiền, càng không thể chiếm một chút tiện nghi nhỏ này của nàng.

Nàng hôm nay tìm đến cửa, nói rõ khoản tiền kia khả năng đã xảy ra vấn đề.

Hiện tại không phải là thời điểm để truy cứu trách nhiệm, nhìn thấy khuôn mặt của nàng vì lạnh mà trắng bệch, thân hình không khỏi phát run. Trương Thừa Lăng nhìn không được đem áo khoác lên người nàng.

Lôi Mạn Mạn mở to mắt khó hiểu nhìn hắn.

“Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, hơn nữa ta nghĩ người cũng đói bụng rồi, chúng ta tốt nhất nên tìm một nơi ấm áp để dừng chân.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Có lẽ vì muốn bồi thường vì hôm nay đã nghĩ sai về nàng, Trương Thừa Lăng mở cửa xe thể thao, chở Lôi Mạn Mạn đến một nhà hàng Pháp thập phần tao nhã để dùng bữa tối.

Gọi xong đồ ăn. Cùng uống một chút rượu, hắn mới ôn nhu mà hỏi: “Nói như vậy, cho dù người lần này đã phóng vắn lập công lớn nhưng lão bản của người cũng chỉ trả cho người một nửa phí dụng?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lôi Mạn Mạn không ngừng gật đầu. gương mặt đáng thương cầu xin “Trương tiên sinh, ta biết làm người không nên lật lọng, đối với người thật sự có chút khó nói, lần trước chi phí của chúng ta ở Thượng Hải, toàn bộ đều là tiền mồ hôi nước mắt của ta mấy năm nay ra sức đánh dấm, ta biết số tiền này đối với người thật không đáng kể, nhưng đối với ta nó lại là một khoản rất lớn...”

Nghe nàng khóc kể nửa ngày, Trương Thừa Lăng rốt cục hiểu được nguyên nhân hôm nay nàng tìm đến hắn hôm nay đối với ước mơ câu dẫn mình không hề có liên quan, nàng đơn thuần chỉ muốn lấy từ hắn một nửa phí dừng chân mà thôi.

Trong lòng có chút rung động nhưng cũng có chút thất vọng.

Nhìn người ngồi trước mặt, hẳn xác định cái nhìn của mình đối với nàng là hoàn toàn đúng, nàng quả nhiên là một người đáng yêu không giống với những cô gái bình thường. lại nhớ đến những ngày ở Thượng Hải, hai người không kiêng nể gì, nói cười tranh cãi ầm ĩ, còn trước mặt mọi người trình diễn những màn ân ái ái tình cảm vợ chồng, chẳng lẽ nàng một chút cảm giác đều không có ?

Hắn vừa mới thừa dịp đi toilet , vừa gọi một cuộc điện thoại cho thư kí , hỏi ra mới biết nguyên bản chi phiếu gửi đi Thượng Hải đã gửi nhầm địa chỉ, đến ngày hôm qua chi phiếu mới được gửi trả về, trên đường lại gặp nhiều việc trì hoãn, khó trách lúc này Lôi Mạn Mạn mới có vẻ mặt cầu xin, đem bộ dạng đáng thương đến tìm hắn.

Sau khi hiểu rõ tình huống hẳn phân phó thư kí đối với tám chi phí kia không cần gửi lại, bởi vì hắn phát hiện chính mình có chút luyến tiếc mối quan hệ phát sinh với nàng.

“Trương tiên sinh, ta hi vọng người đại nhân đại lượng , đừng so đo với ta một chút đỉnh tiền, chỉ cần người đáp ứng, kiếp sau ta nguyện làm trâu làm bò để đáp tạ.”

Thấy nàng trước mặt mình một phen nước mắt nước mũi, Trương Thừa Lăng dưới đáy lòng nhin không được cười trộm, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vẻ mặt không liên quan. “Tuy nói tiền với ta cũng không phải là một vấn đề, nhưng làm người phải có nguyên tắc, trước là người ra sức nhờ ta giúp đỡ người, hiện tại việc đã xong người lại liên như vậy, dù như thế nào cũng đều là không phải.”

“Người... người coi như những lời ta nói lúc trước là đối trá đi, Không lão phu tử không phải đã nói sao ? Duy chỉ nữ tử cùng tiểu nhân là nan đường. Ta không ngại người đem ta ra so sánh với tiểu nhân, chỉ cần người đưa lại cho ta tiền.”

Nàng với bộ dạng như một tiểu khát cái đã chọc cười Trương Thừa Lăng, hẳn sợ bộc lộ cảm giác thật ra ngoài liền ho nhẹ một tiếng, lập tức khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

“Mua bán là mua bán, tình người là tình người, tuy ta thấy người cũng thật đáng thương, nhưng trên đời không có ai ăn mà không phải trả tiền, nếu người khẳng định có thể dùng lao động để đổi lấy tiền tài thì chúng ta biết đâu lại có thể tiến hành một cái giao dịch khác.” (Anh này bây giờ mới bộc lộ bản chất sói nè kakaka, chết chị Mạn nha.)

“Giao dịch cái gì?” Lôi Mạn Mạn giống như trong lời nói, ánh mắt của hắn thấy được tia giáo huyệt, không lẽ nàng nhìn lầm sao ?

“Ta nhớ rõ lúc trước ở Thượng Hải người đem việc ăn uống của ta hầu hạ đâu vào đấy, cảm thấy người có khả năng trời cho để làm người giúp việc, không biết người có hứng thú hay không ngoài giờ làm việc đến nhà ta làm nữ giúp việc để kiếm thêm thu nhập ?”

“Uy, đề nghị của người thật quá nha, ta làm sao có thể có khả năng giúp việc trời cho . Còn có, ... ta vì sao phải làm nữ giúp việc cho người.” Lôi Mạn Mạn tức giận, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Trương Thừa Lăng tuyệt không tức giận, cười ôn hòa nói “không biết vừa rồi ai một phen nước mắt nước mũi đã nói chỉ cần ta giúp hoàn trả lại tiền liền nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa mà báo đáp ?”

“Đúng vậy, kiếp sau làm trâu làm ngựa lại không có nghĩa nhất định kiếp này phải làm trâu ngựa cho người.”

“Chỉ cần người có thể đáp ứng đến nhà ta giúp việc một năm, ta chẳng những hoàn trả lại chi phí cho người, mà còn trả cho người số tiền thù lao gấp đôi so với mức lương hiện tại của người.”

Khoảng thời gian cùng nàng ở chung tại Thượng Hải, qua nói chuyện phiếm cũng biết được nàng vì đệ đệ du học ở Anh Quốc mà ra sức làm việc , dù khổ đến mấy cũng có thể ra sức chịu đựng, nghĩ đến cũng thực làm cho người khác đau lòng.

Quả nhiên, tiền lương gấp đôi có sức hấp dẫn rất lớn đối với Lôi Mạn Mạn, dưới đáy lòng cô không khỏi bắt đầu có những tính toán nhỏ nhặt, chỉ cần đồng ý làm nữ giúp việc chẳng những có thể nhận lại một nửa tiền chi phí, còn có thể kiếm thêm một khoản thu nhập.

Kỳ thật, làm giúp việc cũng không khó chỉ cần lâu nhà, nấu cơm mà lại tiết kiệm được tiền thuê nhà, lại có thêm thời gian để viết tiểu thuyết cho nhà xuất bản, nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy là có lợi.

Huống hồ nàng nhin không được vụng trộm liếc nhìn Trương Thừa Lăng đánh giá, dù sao hai người cũng được xem như là đã quen biết tuy rằng hắn có hơi khác biệt về cá tính... có chút giả dối, khụ khụ, nhưng cũng không phải là người xấu.

Hơn nữa trong lòng nàng luôn có một âm thành không ngừng : nhanh đáp ứng hần, nhanh đáp ứng hần. . .

“ Muốn ta đến nhà người làm nữ giúp việc cũng được, bắt quá ta có một điều kiện.”

“ Nha ? nói nghe một chút ?” Trương Thừa Lăng cảm thấy sự dụ hoặc của mình có chút sắp thành công.

“ Nếu người muốn ta đến nhà người, thì cũng phải để bảo bối Harley của ta cùng đến.”

Nghĩ đến con chó lớn, hần nhủ nhủ mảy. Cuối cùng lý trí chiến thắng tình cảm, dù sao nhà của hần cũng rất lớn, một điều kiện mà thôi, cùng lắm cho con chó lớn kia ngủ cầu thang.

Thấy hần gật đầu đáp ứng, Lôi Mạn Mạn lập tức nhắc tay “ Mặt khác, ta muốn người lập tức đem một nửa chi phí kia trả cho ta, ta muốn tiền mặt.”

Trương Thừa Lương cuối cùng vẫn hay nói giỡn “ Người có muốn một chút tiền cọc để trang trải cuộc sống ?”

Nàng đỏ hồng mặt “ Ai nói, ta là sợ người không giữ lời mới đưa ra điều kiện này . Người không cần xem thường ta, ta Lôi Mạn Mạn tuy nói điều kiện với người, nhưng tốt xấu gì cũng có xe, có phòng có người quản gia.”

Trương Thừa Lăng thừa biết cái gọi là có xe, có phòng có người quản gia của nàng là gì, suýt nữa cười ta thành tiếng.

Xe máy, phòng thuê, về phần kia tức con chó lớn chính là quản gia của nàng.

Hần bội phục thái độ về cuộc sống rất lạc quan của nàng, cũng rất chờ mong những ngày sắp đến.

Lôi Mạn Mạn thu thập hành lý đơn giản, mang theo cục cưng Harley đi vào khu nhà cao cấp của Trương Thừa Lăng mới biết sự khác biệt của kẻ có tiền so với mình là bao nhiêu.

Nơi hần ở hiện tại diện tích rất lớn, trang hoàng hết sức xa hoa. Vì nơi này rất gần công ty , để tiện đi lại hần đã chọn mua nhưng chỉ sống một mình.

Mỗi thời gian nhất định sẽ có người đến quyết tước phòng, nhưng sau khi hần phát hiện người đó không thành thật, liền không để người lạ tiến vào.

Lần này, vừa lúc nàng tìm đến cửa, hần “ quá thiện tâm ” mới đưa chức vị nữ giúp việc này cho nàng.

Nghe xong cách nói của hần, Lôi Mạn Mạn lập tức muốn điên, làm như cái chức nữ giúp việc này của hần thật sự rất có giá a.

Nhưng vì tiền, vì có thể kiếm tiền cho đệ đệ đi học, bao nhiêu ủy khuất nàng cũng có thể nuốt vào.

Nhanh chóng sửa sang hành lý lại cho thỏa đáng, liền lập tức đem tiền mặt mà Trương Thừa Lăng đã trả thù lao cho nàng mà đếm không ngừng.

Harley đến với hoàn cảnh mới, cảm xúc thập phần phấn khởi, ở trước giường của nàng đi qua đi lại, vây quanh chủ nhân chạy cuồng chân.

Lôi Mạn Mạn, ôm qua lão đại, hưng hăng hôn một cái, “ Bảo bối, ta lại có thể mua cho người một bao thức ăn mới.”

Dường như nghe hiểu, Harley hướng về phía nàng kêu vài tiếng, có cảm giác chủ nhân thật sự vui vẻ.

Cầm trong tay mấy xấp tiền mặt mới tinh còn phát ra mùi, nàng không phải đang nằm mơ, nàng quả nhiên không phải đang nằm mơ,nàng rốt cuộc không cần gặp phải nguy cơ phá sản.

Mọi chuyện hết thảy không giống như là thật, nàng hưng phấn đem tất cả tiền trải hết lên trên giường, làm cho bản thân mình toàn bộ nằm lên trên mặt tiền.

Phải hôn một cái, trái hôn một cái, cuối cùng vẫn cảm thấy không đủ, bắt quá lại cảm thấy nghiện cảm giác này, nàng liền ở trên giường lăn qua lăn lại “ ha ha ha, tiền ơi nhanh đem ta đứng lên đi nào.”

Lúc này Lôi Mạn Mạn giống như một đứa nhỏ đột nhiên có được một món đồ chơi mới, ở hai bên đầy tiền lăn đi lăn lại, Harley béo cũng ra vẻ học theo chủ, ở trên sàn nhà lăn bóng lăn qua lăn lại.

Một màn trước mắt, Trương Thừa Lăng từ lúc chào đời đến nay tuyệt đối chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh thú vị như vậy.

Nguyên hần muốn đem nàng đi làm quen với hoàn cảnh một chút, không ngờ lại nhìn thấy nàng đáng yêu như vậy . Hần biết nàng yêu tiền, thế nhưng phương thức yêu tiền của nàng cũng thật là quá khôi hài.

Chỉ thấy một thân hình mảnh khảnh ở trên giường lăn qua lăn lại, sau đó cái mông nhỏ đáng yêu nhích lên, làm cho người ta khi nhìn thấy lại muốn sinh ra dục vọng.

Lôi Mạn Mạn cùng với chó của mình đang đùa nghịch vui vẻ, đột nhiên cảm thấy có điều gì khác thường, quay đầu lại vừa thấy, Trương Thừa Lăng đang cầm lấy di động chụp nàng, nàng sợ tới mức đột nhiên quay người, vì quá sốt ruột mém tí nữa lao xuống dưới giường.

Ngay cả con chó lớn cũng cảm thấy được người xa lạ, liền bày ra tư thế phòng hộ, bảo vệ chủ nhân của mình ở phía trước.

Khi đã trấn định tâm thần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Mạn Mạn cũng đã đỏ hơn phân nửa, “Ngươi... ngươi khi nào đã đứng ở đó ? còn nữa, ngươi đang làm gì ?”

Tương Thừa Lăng nhìn nàng tức giận mà cười nói “ta nhìn ngươi thật giống như con chuột đang nằm trên đồng tiền lặn lội, liền nghi chân ở chỗ này thường thức, ngoài ra ta cũng có quay chụp lại một ít hình ảnh thú vị.”

Hình ảnh thú vị như vậy làm sao lại không chụp lại để làm trân quý.

Nàng vội vã muốn cướp điện thoại của hắn, lại không ngừng thu tiền ở trên giường, chỉ sợ hắn hiện tại đổi ý, lại muốn đem số tiền mặt đáng yêu này lấy lại. “Uy ! đừng tưởng rằng ngươi là chủ nhân của nhà này thì có thể tùy tiện xem chuyện riêng tư của người khác.”. Tiền được thu xong, nàng liền một hơi đến trước mặt hắn, cố gắng cướp đi điện thoại trên tay hắn “không được chụp, không được chụp.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiền Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hắn lập tức đưa điện thoại lên cao, nhìn tiểu nữ nhân thấp hơn mình gần một cái đầu lại gấp đến độ giờ tay giờ chân nhưng thế nào cũng không với đến được cái di động, nhìn không được trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Nếu ta đem màn vừa rồi đăng lên youtube, Lôi Mạn Mạn ngươi có thể hay không trong một đêm liền nổi tiếng, ngô, tiêu đề đặt là tuyệt thế tiền trình nô có phải rất hay không.”

Lôi Mạn Mạn nghe xong vừa vội vừa giận “ trả lại cho ta. Trả lại cho ta.”

Nàng một bên kêu la, một bên ra sức kéo tay của hắn, dùng sức ôm lấy cổ hắn nhảy về phía trước, suýt chút nữa đụng được đến cánh tay cầm di động đang giờ cao của hắn.

Đến khi giật mình nhìn lại mới thấy hai người lúc này tư thế có biết bao nhiêu ái muội, nàng cơ hồ cả người đều ở trên người hắn, hai chân gắt gao ở trên thất lung của hắn, hai người hai má dán hai má, tựa hồ có thể nghe được hô hấp của nhau.

Tương Thừa Lăng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức nhìn nàng cười : “Ta có thể đem hành vi lúc này của ngươi trở thành hành vi chim sẻ nữ giúp việc muốn câu dẫn chủ nhân phú hào của mình a ?”

Lôi Mạn Mạn sắc mặt thay đổi liên tục từ trắng sang hồng, ánh mắt tức giận, trong lòng cũng không chịu thua kém : “Ngươi sợ ta câu dẫn ngươi ?”

“Cũng là không phải.”

“Ta rất tự hiểu lấy, sẽ không ôm giấc mộng chim sẻ hóa thành phượng hoàng.”

“Nha ?” Hắn nhíu mày.

“Chỉ cần ngươi muốn, ta mỗi ngày đều cách xa ngươi mười bước. Nếu không, hừ hừ”

Tương Thừa Lăng nghe xong lời nàng uy hiếp, khóe miệng lại càng có ý cười sâu : “nếu không như thế nào ?”

Cơ thể nàng vẫn ở trên người hắn, chớp mũi đối chớp mũi, thuận miệng hừ lạnh : “Ta sẽ vụng trộm kê đơn cho thức ăn của ngươi, trước ăn cấp đồ của ngươi, sau giết ngươi, lại dùng phần độc đem thi thể của ngươi thi hóa, rồi độc chiếm gia sản của ngươi.”

“Ha ha ha...” Hắn sang sàng cười to ra tiếng, cánh tay dễ dàng ôm lấy nàng “tốt, ta thực chờ mong”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lôi Mạn Mạn chỉ biết chính mình không có bản chất làm người xấu, thờ phỉ phỉ đồ mặt từ trên người hắn nhảy xuống : “Tốt lắm, đừng đùa nữa, mau đưa di động trả lại cho ta.”

“Đây rõ ràng là di động của ta, vì sao lại trả cho ngươi ?” Thân thể của nàng đột nhiên rời đi, làm cho hắn nhất thời cảm thấy hụt hẫng.

“Ngươi... di động của ngươi mới chụp được ta làm trò hề.” Nàng không muốn bộ dáng ngu xuẩn của mình bị công khai ra bên ngoài.

“Không xấu, ngươi thật đáng yêu.” Hắn ngữ khí đột nhiên ôn nhu, ánh mắt cũng có vài phần mê ly.

Lôi Mạn Mạn cảm thấy một Tương Thừa Lãng ôn nhu như vậy làm cho người ta không thể kháng cự.

“Cho nên, ta quyết định đem mặt đáng yêu của người cất lấy, yên tâm ta sẽ không để nó rơi vào tay ai khác, chỉ chứa cho mình ta xem.” Hắn động tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng. “Đi, ta mang người đi làm quen hoàn cảnh chung quanh một chút.” Nói xong, hắn liền quay người bước đi.

Lôi Mạn Mạn giật mình tại chỗ, bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn gấp đôi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ lên, hắn chẳng qua chỉ nhéo cái mũi nàng thôi a... Là vì hắn nói muốn đem hình ảnh đáng yêu của nàng mà giữ lấy chỉ để mình hắn xem.

Đó không phải là tỏ ra, hắn kỳ thật cũng có một chút thích nàng ?

Ngoại trừ hắn có lúc miệng mồm ác độc, các phương diện khác đều thật tốt, nhớ đến lúc trước cùng hắn ở Thượng Hải cũng rất tốt đẹp... Nàng thừa nhận trong lòng đối với hắn có chút xao động, nhưng chính mình vẫn cố thuyết phục hai người là ở hai thế giới khác nhau mà không nên vọng tưởng. Nay vì tiền, vì được trả thù lao hậu hĩnh, nàng tiếp nhận làm nữ giúp việc, hai người ở chung một năm, đến lúc đó, nàng có thể tiêu sái rồi đi sao ? Nàng thật sự một chút cũng không nắm bắt được...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Vì để không ảnh hưởng đến công tác ban ngày, Tương Thừa Lãng chỉ cần nàng mỗi ngày vào buổi sáng làm một chút đồ ăn, nếu buổi tối hắn tan tầm sớm nàng sẽ phải phụ trách bữa tối cho hắn, cuối tuần còn phải bỏ ra chút thời gian quét tước phòng ốc, còn phải kiêm luôn việc đưa áo quần của hắn đi giặt.

Về phần chó của nàng, mặc dù có thể vào ở trong phòng nhưng không cho phép đi tiểu tiện ở chung quanh, ngoài ra còn phải cam đoan là vị béo tốt kia không quấy nhiễu đến cuộc sống bình thường của hắn.

Thật tốt, Harley tuy rằng cái đầu khổng lồ, nhưng tính cách lại thật ôn thuận, mỗi ngày ăn no chỉ ngủ rồi lại ăn, cho dù như thế nào cũng không chạy loạn, nhu thuận chính mình như một đứa bé nằm dài hưởng lạc.

Tương Thừa Lãng ban đầu đối với nó cũng rất phản cảm, nhưng mấy ngày nay phát hiện da lông động vật kỳ thật cũng không phải rất đáng ghét.

Nó sẽ đợi khi hắn tan tầm về nhà, thân thiết lăn lộn, thờ dài mà cháo đón, cũng là vào khi hắn huyết sáo sẽ hùng trí bùng bùng chạy đến bên người hắn nhiều lần nhiều khúc.

Đương nhiên đối với một người một chó vào ở chung, thu hoạch lớn nhất là tài năng nấu nướng của Lôi Mạn Mạn, tuy rằng hình thức đơn giản, xanh xao cũng không xa hoa nhưng hương vị thấp phần ngon miệng.

Vì thế một nhà ba người – trong đó bao gồm một chú chó, không khí lúc này lại hết sức bình thân sau một tuần sinh hoạt.

Thật sự có chút việc luôn ngoài ý muốn, hôm đó, Tương Thừa Lãng đang ở trong phòng làm việc đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại do một nữ nhân tên là Diêu Mạt Lệ gọi đến.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, tốt cực cũng nhớ ra nữ nhân này là vào mấy tháng trước, trong một buổi tiệc tối ăn mặc rất mô đen, bộ dáng lại rất đẹp, đáng người cũng không tệ, sau buổi tiệc đó hắn cũng hơi quá chén, liền cùng nàng lên giường, sau mỗi người mỗi việc, hắn liền đem chuyện tình một đêm quảng ra sau đầu.

Diêu Mạt Lệ nói muốn hắn ăn bữa cơm nói chuyện phiếm, còn muốn hắn mua tặng cho nàng một số vòng cổ kim cương ở công ty đá quý.

Tất nhiên không ai có thể qua mặt được Tương Thừa Lãng, lập tức biết nàng đang có chủ ý gì, cũng không có hứng thú cùng nàng dây dưa chuyện cũ.

Liền liên hệ công ty đá quý, đem số lượng vòng cổ gửi đến, coi như là tình phí một đêm.

Bình thường trợ lý phụ trách giúp hắn giải quyết việc riêng sẽ trực tiếp đi làm, nhưng hôm nay trợ lý đi dạo lại đi công tác Nhật Bản, hắn lại không thể tự mình đi làm, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nhớ tới nhà mình có một nữ giúp việc yêu tiền, thật bừa thuận tiện, về nhà liền trực tiếp nói với nàng “Có một cách kiếm tiền, người có hay không hứng thú?”

Khi hắn đem sự tình nói rõ cho nàng, Lôi Mạn Mạn nhất thời đem cá tính yêu tiền khi xưa thay đổi, thái độ cực tuyệt đề nghị của hắn một cách không khách khí.

“Chuyện này là người vẫn tìm người khác giúp người làm đi, ta nghĩ ta thật không có thời gian giúp bạn gái của người mua lễ vật.”

Nàng tuy rằng luôn tự mình nhắc nhở nàng đối với Trương Thừa Lăng ngàn lần cũng không nên hi vọng quá xa vời, nhưng khi nghe chính miệng hắn nói muốn mình đi mua cho nữ nhân khác vòng cổ thì trong lòng lại như có một âm thanh tan nát.

“Như thế nào ? người chê chi phí đi mua quá ít sao ?”

Nàng không muốn hắn nhìn thấy rõ tâm sự của mình, lắc đầu một cách không tự nhiên “Ta đây rất nhiều việc còn chưa làm”

“Mất của người bao nhiêu thời gian ? chỉ là đi mua một bộ trang sức châu báu thôi.”

“Nhưng ta thật sự không muốn bỏ thời gian ra đến tiệm châu báu mua trang sức giúp người.” Lôi Mạn Mạn có vẻ tức giận, nàng là thích tiền, nhưng muốn nàng vì tiền mà giúp cho đôi quan hệ nam nữ mờ ám mua này mua nọ thì nàng thấy chính mình không làm được.

Trương Thừa Lăng được người mình hâm mộ đã quen, tuy hắn đối với Lôi Mạn Mạn có chút hảo cảm, lại hiểu được tính cách đáng yêu của nàng nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không chấp nhận được việc bị cự tuyệt.

Khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng trầm xuống, thanh âm cũng có vài phần nghiêm khắc : “Mạn Mạn, hi vọng người có thể nhớ kỹ thân phận của mình, hiện tại người là nữ giúp việc của ta, chẳng lẽ chủ nhân yêu cầu người đi làm chút việc lại khó đến như vậy sao?”

Hắn tựa hồ thấy trong mắt nàng có chút bi thương, tuy không biết mình tại sao lại xúc phạm nàng nhưng trong lòng cũng cảm thấy một chút đau đớn.

Ngay lúc hắn nghĩ bỏ qua mọi chuyện thì nàng đột nhiên nhận lấy chi phiếu trong tay hắn, miệng tươi cười một cách cứng nhắc.

“Đúng vậy, ta làm sao có thể quên đi thân phận của mình, không thể trước mặt chủ nhân nói không thể. Trương tiên sinh trăm ngàn lần cũng đừng chấp nhặt, ta xin hứa nhất định đem vòng cổ dể em tay bạn gái người, cam đoan sẽ làm cho nàng ngày càng thích người.” Nàng biết chính mình tức giận mà nói, nhưng nhìn không được vẫn thốt ra.

Trương Thừa Lăng đột nhiên hiểu được, tiểu nữ nhân này sẽ không hiểu sai ý của hắn đó chứ ? Khi hắn muốn giải thích với nàng thì nàng đã nhanh chóng cầm chi phiếu biến mất.

Nhìn bóng dáng của nàng rời đi, hắn không khỏi cảm thấy vì nàng mà cười, đồng thời trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hành vi vừa rồi của nàng có thể giải thích là nàng ghen không ?

Trương Thừa Lăng như thế nào cũng không nghĩ tới, bởi vì sự kiện mua vòng cổ, đã làm cho Lôi Mạn Mạn thay đổi thành người khác.

Từ sau ngày ấy, nàng đã không còn vẻ hoạt bát huyền ảo tiếng cười như mọi ngày, ngoài lúc làm những công việc bình thường, nàng luôn tìm cách đi sớm về trễ.

Có đôi khi dù ở nhà nhốt hắt hắt cũng chỉ lễ phép lên tiếng kêu gọi, ngay cả Harley theo đi theo đít của nàng cũng trở nên im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Sự thay đổi của nàng, làm cho hắn cảm thấy không quen.

Lúc trước sở dĩ để nàng làm nữ giúp việc, chính là thích bộ dáng ngẫu nhiên toát ra vẻ đáng yêu, lại luôn làm cho người khác cảm thấy thù vị khó giải thích, nhưng nàng như hiện tại lại đều đang đều trốn tránh hắn.

Hắn đã làm nàng thương tổn nghiêm trọng đến vậy sao ?

Sinh nhật của hắn sắp đến, tuy hắn không thích náo nhiệt nhưng cũng không thể tránh được việc tổ chức yến tiệc chiêu đãi bạn trong thương giới để liên lạc cảm tình.

Địa điểm tổ chức yến hội là một căn biệt thự , có diện tích rất rộng, có bể bơi, hoa viên, trong nhà lại còn thuê vài công nhân thu dọn chăm sóc.

Hắn bỏ vì không tiện trong đi lại tới nơi làm việc mà rất ít khi ở lại nơi này, chỉ có khi tổ chức yến tiệc mới ngẫu nhiên trở về một chuyến.

Mạn Mạn vẫn trốn tránh hắn, làm cho hắn thực không thoải mái, nhưng hắn lại xem trọng lòng tự cao của mình nên vẫn không chủ động cùng nàng hòa

giải.

Vào buổi sáng ngày tổ chức yến tiệc, hân đã để lại một mảnh giấy ở phòng nàng, hi vọng nàng có thể sắp xếp thời gian để tham gia.

Tương Thừa Lăng đoán chắc hôm nay là cuối tuần, nàng không có khả năng tăng ca, cho nên đến lúc xế chiều cũng nên đến tham gia yến tiệc của chủ nhân, tuy hân về ngoài là vội vàng ứng phó với tân khách, nhưng trong lòng lại chờ mong sẽ nhìn thấy nàng xuất hiện.

Yến tiệc đã tiến hành được một nửa thời gian mà vẫn không thấy thân ảnh của nàng. Ngay từ đầu hân còn có tâm tình mà tiếp đón tân khách, về sau hân lại trở nên buồn bực không vui. Cho đến giờ phút này, hân mới cảm thấy chính mình không biết bắt đầu từ lúc nào đã lặng lẽ bị Mạn Mạn chiếm đi toàn bộ tâm tư.

Không biết thế nào là diễn kịch – tình yêu bất tri bất giác lại sinh ra, ddeedn khi hiểu được thì nó đã rất sâu đậm

Hân tự cho mình là thông minh, kết quả lại không khác gì một kẻ ngốc, cũng nhảy vào vòng xoáy của tình yêu.

Tương Thừa Lăng một bên cảm thán tình yêu thần bí, lại vừa giận Mạn Mạn làm sao có thể lòng dạ hẹp hòi, quyết định buổi tối khi về nhà nhất định bắt nàng tra hỏi đến khi hiểu được mới thôi. Lúc này ánh mắt lại tình cờ bắt gặp một thân ảnh có chút quen thuộc.

Người kia trên đầu trùm khăn, lại ăn mặc như một nữ công nhân vệ sinh, làm nhìn cảm giác ai cũng giống nhau. . .

Hân đẩy mọi người ra, đi theo nữ vệ sinh đi vào phòng beeso, chỉ thấy nàng đang cố hết sức đem hết thảy những gói hộp nhét vào một cái túi thật to.

Vây quanh nàng bốn phía đều là rác, chính xác mà nói, nhìn cũng không thật là rác, thật ra là những hộp giấy cùng một núi nhỏ cái bình đồ uống.

Tương Thừa Lăng nhìn không được ho nhẹ, khiến cho đôi phương chú ý “ hi, ta nhìn ngươi thật sự có chút quen mắt ?”

Đang lúc vội vàng cùng rác tranh đấu, Lôi Mạn Mạn không thèm liếc nhìn hân một cái, miệng cười nhưng tâm không cười nói “ Đừng vậy, lão bản, ta đúng là nữ giúp việc của ngươi.”

Tương Thừa Lăng bị lời nói của nàng làm cho cảm thấy vui vẻ, bước đến trước mặt, tay xoa xoa cằm “ Ngươi đang làm gì ?”

Nàng lại trừng mắt nhìn hân “ Ngươi không nhìn thấy ta đang thu thập tài nguyên sao ?”

“ Ta đương nhiên nhìn ra được, nhưng tại sao ngươi lại phải thu thập tài nguyên ?” Tương Thừa Lăng trước giờ chưa bao giờ tỏ ra khiêm tốn như lúc này.

Lôi Mạn Mạn đảo mắt một cái rõ ràng “ Tương tiên sinh, tuy rằng cuộc sống giữa ngươi và ta có sự chênh lệch, nhưng ngươi cũng đã sống ở cuộc đời ba mươi năm, chẳng lẽ không biết hộp giấy cùng các loại đồ uống bình có thể bán lấy tiền sao ?”

“ Nhưng ta nghĩ ngươi hôm nay tới tận đây là vì phải tham gia yến tiệc sinh nhật của ta.”

Nàng rút cục giương mắt nhìn thẳng vào hân “ Vốn ta đã không nghĩ đến, bởi vì tham gia loại yến tiệc này chẳng những cần ăn mặc xua hoa, lại phải đem quà tặng. Nhưng sau ta thấy trên tờ giấy có ghi chỉ cần có mặt, cũng biết không cần tặng lễ vật. Ta cũng nghĩ, không cần xuất tiền tặng lễ vật, lại còn được miễn phí buổi tối, chuyện tốt như vậy ta đương nhiên không thể bỏ qua.” Nói xong nàng chỉ vào chính mình vất vả, thỏa mãn cười nói “ Hắc, ta không những không cần tặng lễ vật, lại được ăn miễn phí bữa tối, lại có thể đem tài nguyên về bán, lần này thật sự là một cơ hội tốt để kiếm tiền.”

Nếu Tương Thừa Lăng đã vì nữ nhân khác mà hung hăng với nàng đã nói lên hân cơ bản không cần nàng, nhưng nàng không vì yêu một người mà người đó không thích mình mà hối hận.

Nàng thích Tương Thừa Lăng, cũng không vì thảm mệnh thất bại mà đánh mất chính mình, dù sao nàng vẫn còn một đệ đệ phải chăm sóc, còn cuộc sống phải đối mặt. Nghĩ thông suốt, nàng quyết định làm tốt bổn phận của chính mình, sau một năm mãn hạn kí ước liền có thể vui vẻ mà ra đi.

Còn thật sự mà nói, kiếp này có thể cùng một nam nhân như Tương Thừa Lăng có thể quen biết thì cũng thật đáng giá, ít nhất nhờ hân mà mình kiếm không ít tiền.

Nghĩ đến đây nàng cười hóm hờ tiến lên vỗ vai hân, “ Cũng ngươi quen biết thtaa sự rất có lời nha, lần sau nếu ngươi có tổ chức loại yến tiệc này nhất định phải báo cho ta.”

Tương Thừa Lăng thấy nàng nở nụ cười, thần kinh căng thẳng nhiều ngày rút cuộc cũng có thể thả lỏng.

Lần cuối cùng nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng cảm giác đã muốn gần vài thế kỷ, hân rất nhớ nụ cười tươi tắn của nàng.

“ Ta nhớ ta trả ngươi tiền lương cũng không tệ, nhanh như vậy ngươi đã tiêu xài hết mà đi vào đường cùng sao ? ?”

“ Ai nói ? Đừng quên ta cũng có phòng, có xe có người quản gia.”

Ý cười trên khóe miệng ngày càng sâu, “ có phòng có xe có quản gia, ngươi còn ra đây kiếm rác ?” Cùng nàng nói chuyện phiếm thật sự thú vị, giống như hết thảy phiền não khi gặp nàng đều biến mất.

Một khi khôi phục lại bản tính, Lôi Mạn Mạn liền không chịu nửa điểm thua thiệt, “Tiền sinh không biết người có hay không nghe qua đôi sa thành thấp?”

Hắn nén cười, cố ý cùng nàng đấu võ mồm, “Mạn Mạn, tuy nói người rất có ý kiếm tiền, nhưng cũng đừng quên nơi này là nhà của ta, hiện tại người chuẩn bị đem đồ của ta bán đi, nói như thế nào cũng phải chia cho ta một nửa chứ.”

Lôi Mạn Mạn nghe nói như thế, liền như con mèo bị giẫm phải đuôi, toàn bộ lông mao dựng lên, tràn ngập địch ý trừng hắn “Uy, người đừng nghĩ nhân cơ hội mà xỏ trá?”

Hắn tao nhã hai tay khoanh trước ngực, “Ta xỏ trá người cái gì? Nơi này mỗi thứ đều là của ta, ta còn chưa nghĩ ngờ người mượn gió bẻ măng a.”

Lôi Mạn Mạn hoàn toàn bị hắn chọc giận, “Trương Thừa Lăng làm người không thể quá đáng như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiền Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cuối cùng, tuy hắn bị Mạn Mạn mắng là không có tính người, nhân cơ hội xỏ trá mà được lợi... tuy rất khó nghe nhưng lại thực vui vẻ tự mình nhìn chăm chăm nàng rác đi bán, cũng thành công lấy một nửa tiền trên tay nàng chuyển vào ví của mình.

Số tiền này tuy rất nhỏ, nhỏ đến không đủ để hắn ra bên ngoài uống một ly cà phê, nhưng hắn cũng rất cao hứng.

Đáng tiếc vui quá hóa buồn, trong lúc giúp đỡ nàng nâng túi rác, ngón tay bị một vật nhọn đâm phải mà chảy máu, bộ dạng nhìn thật chật vật.

“Cổ nhân nói thật đúng, ác giả ác báo, nhìn đi, chưa gì đã có báo ứng rồi a.”

Hai người liền về nhà, Lôi Mạn Mạn tìm lấy thuốc, nửa quỹ nửa ngồi trước mặt Trương Thừa Lăng, cẩn thận thay hắn bôi thuốc lên miệng vết thương.

Trương Thừa Lăng bị nước sát trùng đổ vào mà hít một hơi, miệng vết thương rất đau nhưng tim lại rất ấm, nghe trong lời nói của nàng có chút độc ác chẳng những không giận, ngược lại mở miệng cười, tâm tình thật tốt lắm a.

“Như thế nào có thể nghĩ chuyện ta đang gặp phải là báo ứng? Chẳng lẽ ta muốn lấy lại một nửa tiền của mình cũng là sai?”

“Hoành khản thụ khản, người không giống như loại người vì một món lợi nhỏ mà tính toán chi li. Có thể bỏ ra năm mươi tám vạn mua dây chuyền kim cương cho bạn gái, như thế nào lại luyến tiếc cho nữ giúp việc của người bán rác kiếm tiền.”

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng đều cảm thấy Trương Thừa Lăng đối với nàng thật quá đáng, nhất thời tức giận xoay mình, dùng sức hung hăng ấn xuống miệng vết thương của hắn.

“Ngô...”

Nghe hắn kêu đau một tiếng, đã khơi dậy trong nàng chút tình cảm.

Thấy hắn đau đến nhe răng trợn mắt, trên tay lại chảy ra nhiều máu, liền đem tay hắn lên môi thổi thổi.

“Ta không dùng nhiều sức, người có cần kêu thảm vậy không?”

“Người rõ ràng muốn mua sát chủ nhân a, còn nói không dùng sức?” Trương Thừa Lăng khoa trương kêu to, trong lòng lại rất ngọt ngào. “Còn có, nữ nhân kia không phải là bạn gái ta.” Hắn nghĩ chính mình nên giải thích một chút về việc này.

Lôi Mạn Mạn ngăn ra, giải thích như vậy làm cho tâm tình nàng tốt lên một chút, nhưng ngoài mặt vẫn trừng hắn liếc mắt một cái: “Nàng có phải bạn gái người hay không cũng không cần giải thích với ta. Còn có, người đau nhưng so với người ta càng đau hơn, người chỉ cho là chút tiền nhưng ta lại phải kiếm rất lâu mới được a.”

Nàng trừng mắt, cái miệng quyết quyết, bộ dáng như thế nào cũng thật sự đáng yêu. “Nếu người thật sự thiếu tiền, ta có thể giúp người đầu tư cổ phiếu.”

Chỉ cần hắn muốn, hắn có thể dễ dàng giúp ví tiền của nàng từ moony chút tiền có thể tăng đến một con số lớn hơn không tưởng. Hắn nghĩ đến đề nghị của mình sẽ làm cho Mạn Mạn vui vẻ, lại không biết rằng nàng lại nhủ nhủ mồm, lập tức lắc đầu: “Ta đối với đầu cơ cổ phiếu thật không có hứng thú.”

“Ngươi có biết cái gì gọi là đầu tư không ? Đầu cơ trục lợi ? như vậy thtaaj có khác gì làm nhục danh hiệu Cổ thần của hấn ư.

“Ta đương nhiên biết cái gì là đầu tư, cũng biết ngươi được thương giới xưng là cổ thần, phàm là cổ phiếu được ngươi xem là tốt thì rất nhanh sẽ tăng vọt, phàm là hạng mmucj được ngươi chú ý rất nhanh sẽ hái ra tiền. Nhưng vì ngươi kiếm tiền quá dễ dàng cho nên ngươi không tiết kiệm chút nào, chỉ cần một cuộc điện thoại liền có thể tùy tiện bỏ ra gần sáu mươi vạn mua dây chuyền cho người ta...”

“Khụ khụ...” Trương Thừa Lăng ho khan vài tiếng, “Mạn Mạn, chúng ta không đề cập tới chuyện này...”

Hấn không muốn bỏ vì cái dây chuyền kia lại cùng nàng cãi nhau, huowngs chỉ hấn căn bản cùng Điều Mật Lệ không có tới lui gì, không nên vì một người ngoài lại làm cho hai người không thoải mái.

“Ngươi yên tâm, ngươi là lão bản, ta sẽ không giáo huấn ngươi, chẳng qua ta luôn tin một đạo lý – Tiền kiếm càng dễ thì càng dễ mất đi. Ta biết ngươi muốn ta tốt mới giúp ta đầu tư, nhưng nếu ta thtaaj sự nhận sự giúp đỡ của ngươi, tương lai tài khoản ngân hàng của ta sẽ nhanh chóng biến đổi, ta sợ sẽ mất đi động lực với cuộc sống như hiện tại. Thật ra, cha của ta trước kia rất nhiều tiền, mẹ ra gả cho hấn cuộc sống cũng thật trời chảy, nhưng từ lúc cha ta mê cổ phiếu, trong nhà càng lúc càng không yên.” Nói tới đây, đáy mắt nàng thất thần, “Tựa như hàng ngàn người chơi cổ phiếu đều giống nhau, cha ta từng kiếm qua thtaaj nhiều tiền, sau lại đầu tư thất bại, chẳng những mất hết gia sản, còn thiếu của bọn cho vay nặng lãi rất nhiều rất nhiều tiền. Mẹ ta vì tức giận, đột nhiên một ngày không nói gì mà ra đi, ba ta bị vứt bỏ như vậy lại gánh một món nợ lớn cuối cùng nghĩ không thông liền uống thuốc ngủ tử tự.”

Trương Thừa Lăng nghe nàng nói tới đây, trong lòng nổi lên một cảm giác ghen tuông : “Ta nghĩ, chẳng qua là bất hạnh mà thôi.”

Nàng đột nhiên giương mắt nhìn hấn cười cười : “Ngươi không cần biểu hiện như vậy, đây là chuyện rất nhiều năm, ta cùng đệ đệ cũng không còn để ý, sở dĩ không muốn ngươi giúp ta chuyện này, chính là sợ mình có một ngày cũng giống như cha vậy, đắm chìm trong tiền tài để kiếm mà không biết tự kiểm chế.”

“Kỳ thật, mọi người là hư vinh, ta cũng vậy, ai không yêu tiền ? Nhưng hiện tại ngươi giúp ta, về sau sẽ như thế nào ?” Nàng chớp chớp mắt. “Ngươi cuối cùng cũng không thể giúp ta cả đời, ngươi sẽ kết hôn, ta cũng sẽ kết hôn, nếu lúc này nhận sự giúp đỡ của ngươi, một lúc nào đó ta rời đi, muốn hay không sẽ trở thành sâu gao ?”

Trương Thừa Lăng rất muốn nói cho nàng hiểu thật ra hấn muốn lưu nàng cả đời, hơn nữa một ngày kia hấn kết hôn, hấn thực hi vọng nữ nhân cùng hấn sống cả đời chính là nàng Lôi Mạn Mạn.

Vừa định mở miệng nói chọt nghe tiếng cười thanh thúy của nàng : “Ai nha, ta tại sao lại cùng ngươi nói nhiều quá ? giống như ta có rất nhiều thanh cao, kỳ thtaaj ta một chút cũng không có, lúc trước ngươi nói thật đúng, ta chính là tiền nô (nô lệ đồng tiền), nhưng cũng phải nói trên đời này có mấy ai không phải là tiền nô ? Nhân loại dối trá, cả ngày ho to tiền là tội ác, vậy mà mỗi người đều cố gắng kiếm tiền, đều nói mỹ nữ là họa thủy, thế nhưng mọi nam nhân đều muốn, đều nói chỗ cao không thắng hấn, nhưng không ai không nghĩ lên cao, đều nói yên tiệc rượu thương nhân, ai cũng không từ, đều khèn thiên đường là đẹp nhất có ai lại có thể không muốn đi.”

Vừa dứt lời, trong nội tâm Trương Thừa Lăng liền phát ra tiếng cười ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiền Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hấn tưởng cả đời hấn từ nhỏ đến lớn cười cũng không nhiều bằng lúc hấn ở bên Lôi Mạn Mạn, nàng quả nhiên là hết sức vui vẻ, cùng nàng ở chung một chỗ nói chuyện phiếm đường như mãi mãi cũng không chán ghét.

Thấy hấn thoải mái cười to, Lôi Mạn Mạn cũng cười rộ lên : “Uy uy uy, ngươi đừng cười đến khoa trương như vậy, lời này cũng không phải ta nói, là lời của phim truyền hình mà thôi.”

Hấn đột nhiên một tay kéo tay nàng, hai bàn tay vòng nàng ôm lấy, bốn mắt nhìn nhau, còn nói : “Mạn Mạn, ta đột nhiên có chút nhớ về đoạn thời gian ngươi làm Trương phu nhân.”

Nàng chính mình sao lại không thường nhớ đến đoạn thời gian làm Trương phu nhân ?

Hấn hài hước mà hay nói, cho dù đứng ở trong đám người vĩnh viễn đều là mục tiêu chú ý. Hấn là một nam nhân rất nhiều ưu điểm, chỉ cần là nữ nhân đều sẽ kim lòng không được mà bị hấn hấp dẫn.

Nàng tự biết sự chênh lệch giữa nàng và hấn là rất lớn, lại như hoàn cảnh của chính mình làm sao có khả năng có được tình yêu, chỉ bằng cùng với một nam nhân vui vẻ như hấn cả đời làm bằng hữu.

Ăn, liền làm bằng hữu đi.

Cho dù ở sâu trong nội tâm thật sự thích hẳn, nhưng nếu muốn bảo vệ cho phòng tuyến cuối cùng liền chỉ có thể đổi lấy tình bạn hữu cả cuộc đời.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, cùng với tiếng nói của Trương Thừa Lăng, “ta mặc kệ người có lý do gì, nếu ngày mai không thể cho ta một đáp án hoàn mỹ, ta nghĩ hợp tác của chúng ta đã đến lúc kết thúc.”

Hắn không còn giận cá chém chết di động, vừa vào nhà đã nghe thấy một trận hương thơm của đồ ăn. Gian nhà trọ tư nhân, phòng bếp đều đã mở cửa, Lôi Mạn Mạn bung tới một món ăn cuối, lúc này trên bàn đã đầy đồ ăn với đủ hương vị và màu sắc.

Tô xác nhưng nhu thuận Harley xem ra đã ăn uống no đủ, vì vậy mà có vẻ miễn cưỡng nằm ở trên thảm ngủ vui.

Tựa hồ nhìn không rõ hắn đang vui hay buồn, Lôi Mạn Mạn cười đi tới, cầm lấy áo khoác của hắn, như anh em vỗ vỗ vai của hắn, “Nhu thế nào lại có vẻ mặt như vậy? Người có chuyện gì không vui? Nói ra cho ta lấy làm chút chuyện vui về được không?”

Trương Thừa Lăng không khỏi bị lườm này của nàng làm cho nở nụ cười, tay捏捏 cái mũi nhỏ của nàng “Lấy nỗi buồn của người khác làm niềm vui cho chính mình, đúng thật là điển hình cho tiểu nhân a.”

“Ta chưa từng ở trước mặt người nói ta là quân tử, còn nữa người kéo mũi ta đau quá.” Nàng giương mắt trừng hắn liếc một cái, xoay người đem lấy áo quần của hắn cầm lấy, thuận tay lấy cho hắn một ly nước ấm, lại lấy báo theo theo quen của hắn là đọc báo chiều trên ban công.

Cũng không biết khi nào, Lôi Mạn Mạn lại giống như một thể tử ân cần, hiểu được mỗi thói quen trong cuộc sống của hắn, hương vị đồ ăn, loại cà phê, tắm nước nóng bao nhiêu thì được, áo sơ mi nào đi với cà vạt nào, giày da nào nên hợp với bộ đồ nào...

Nguyên bản Trương Thừa Lăng đang phát giận vì công việc, sau khi nhìn thấy trong nhà toàn hương vị đồ ăn, nhất thời tâm tình thoải mái, muốn dùng tay bóp một con tôm chiên, liền bị một cái tay nhỏ không khách khí đánh nhẹ cho một cái.

“Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết trước khi ăn đều phải rửa tay, người như thế nào lại không hiểu?”

Hắn cười cười, ngồi trước bàn ăn, vương hai tay của mình giờ đến trước mặt nàng “Đúng là trước kia cũng có không ít quy định, ví như nhà hoàn hầu hạ thiếu gia thay quần áo, ăn cơm, trước còn tự mình phải phục vụ thiếu gia rửa tay rửa mặt.”

“Uy, người không nên được một tác lại muốn lên một thước, ai là nhà hoàn của người? Đừng quên hiện tại là thế kỷ 21, mỗi người đều bình đẳng, cho dù người có là chủ của ta, ta cũng có thể nói không với thế lực ác.” Vì biểu đạt lập trường kiên định của mình, nàng còn hướng hắn làm mặt quỷ.

Trương Thừa Lăng thật sự bị nàng làm cho cười nghiêng ngả, lại vòng tay trước ngực: “Người giúp bốn tiểu gia rửa tay một lần, bốn tiểu gia thưởng người một ngàn đồng.”

Vừa nghe đến có tiền, Lôi Mạn Mạn lập tức mặt mày hớn hở “Sao người không nói sớm, ta liền đem tay ngọc của ngài mà hầu hạ thư thư phục phục.”

Vừa quay đi, nàng đã vui vẻ bung tới một chậu nước ấm, giống nhà hoàn cổ đại hầu hạ hoàng đế một cách cẩn thận.

Trương Thừa Lăng vốn rất chán ghét nữ nhân ham hư vinh, thế nhưng phương thức yêu tiền của Lôi Mạn Mạn lại làm cho hắn yêu đến tận xương tủy.

Bàn tay to của mình bị hai bàn tay nhỏ bé mềm mại chà xát, ôn ôn mềm mại, thật là thoải mái đến tận tâm can.

Nàng cúi mặt, giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật mà nhẹ nhàng tẩy rửa hai bàn tay của hắn, hắn lúc này mới phát hiện, bên mặt nàng còn dính bột mì, vài sợi tóc nghịch ngợm rơi ở gáy trán, cái miệng nhỏ nhỏ màu hồng phấn đang chu chu, thực sự là đáng yêu mê người, không soa nói nên lườm.

“Nhân hòa nhân quả bất đồng mệnh, xem hai tay người chính là mệnh phú quý.” Lôi Mạn Mạn lấy khăn giúp hắn lau khô tay, nhìn không được đánh giá đường chỉ trên tay hắn.

“Người lại có khả năng xem tướng?” Hắn có chút bất ngờ.

“Biết xem một chút, nhưng không phải thật tinh.”

“Nói nghe một chút, xem tương lai ta như thế nào?”

Nàng cười ghe hắn liếc mắt một cái, “Người thật là, ta đây đúng là thầy xem tướng thần tiên nha, bất quá trước hết nghe gia gia ta đây nói một chút về đường tri thức, cho nên cũng hiểu biết một ít.”

Nàng còn nhìn vào lòng bàn tay hắn, suy tư nói: “Đường số mệnh của người rất dài, sự nghiệp cũng thông thuận, trí tuệ mẫn cán, từ nhỏ đã có khả năng lớn lên thiên chi kiêu tử...”

Trương Thừa Lăng vừa định nói toàn Đài Loan ai cũng biết đây là sự thật, chợt nghe nàng lại nói “Nhưng ta theo đường chỉ tay của người lại thấy thời thơ

ầu của người lại rất thông khổ ?”

Hắn sắc mặt nhợt nhạt, trong nháy mắt bên môi có ý cười.

“Người cả đời tài vận thông hanh, thế nhưng tình thân lại vận phần bạc nhược, cha mẹ cách xa, nội tâm buồn khổ.” Trong nhà đột nhiên xuất hiện một đoạn ngắn ngủi trầm lặng, Lôi Mạn Mạn ngẩng đầu cười nói : “ Bất quá đoạn thời gian người không vui vẻ nhất đã đi qua, đường chỉ tay của người cho ta biết tương lai của người sẽ rất đẹp, nhân duyên mỹ mãn, con cháu đầy đàn, vinh hoa phú quý cả đời.”

Hắn rút tay, cười lạnh nhạt, tựa hồ cực lực che giấu nội tâm chua xót. “ Mặc kệ người nói có đúng hay không, ta đều hi vọng có thể được như người đã nói.”

Lôi Mạn nghĩ là sẽ nói để an ủi hắn, lúc này tiếng di động trên bàn vang lên.

Hắn nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi, nghiêm túc nói “ Tốt, ta sẽ đến ngay lập tức.”

Tương Thừa Lăng ít khi trước mặt nàng đề cập đến chuyện gia đình, nàng chỉ mơ hồ biết hắn có một em gái đang du học, có một mẫu thân thân thể không tốt, về phần cha hắn thừa hồ là hắn cấm kỵ không nhắc đến.

Hắn không nói đương nhiên nàng cũng sẽ không hỏi, mỗi gia đình đều có những bí mật, nàng cũng không muốn xâm phạm riêng tư của người khác.

Nhưng hôm nay Tương Thừa Lăng cùng với trước kia không giống nhau, vừa nghe xong điện thoại liền vội vàng vàng rời đi.

Lôi Mạn Mạn biết mình không nên quan tâm quá nhiều đến hắn, nhưng thấy sắc mặt hắn trắng bệch làm nàng không tự chủ mà lo lắng trong lòng.

Thấy hắn lái xe theo hướng bệnh viện, nàng cũng lập tức bắt taxi theo sau.

Nhìn thấy hắn đứng ở bên ngoài một gian phòng bệnh cùng bác sĩ nói chuyện, trên mặt là vẻ mặt uể oải và khổ sở mà nàng chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lôi Mạn Mạn nhìn không được tò mò đi đến cửa phòng bệnh, chỉ nhìn thấy trên giường là một người phụ nữ trung niên sắc mặt nhợt nhạt. Khuôn mặt có vài nét tương tự Tương Thừa Lăng, nhìn cũng đoán được lúc trẻ nàng chắc hẳn là một người con gái xinh đẹp.

“ Mọi người đều nói người tốt sẽ có báo đáp, mẹ ta tha cả sự là một phụ nữ lương thiện, vậy nhưng ông trời lại làm cho nàng một thân bệnh tật.”

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng của Tương Thừa Lăng dọa cho nàng nhảy dựng, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt sắc bén, nàng có chút chột dạ bị hắn nhìn thấy hai người cũng không nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Hắn đi đến trước mặt nàng, thở dài một tiếng, chỉ đến cửa sổ bên trong : “ Ta thực có lỗi khi để người phải dùng phương thức này để đến gặp mẹ ta.”

Nàng lắc đầu “ Ta....ta thật mới là người có lỗi, không được sự đồng ý của người đã vụng trộm đến đây.”

Tương Thừa Lăng không có ý trách nàng, quay đầu nghe bác sĩ nói, nàng im lặng đứng bên cạnh hắn, nghe hắn cùng bác sĩ nói về bệnh của mẹ hắn.

Tương mẫu từng trải qua tai nạn xe cộ bị thương đến gần cốt, nguyên vẫn còn có chút yếu xương, lần này lại không cẩn thận té xuống cầu thang bị gãy xương, thắt lưng bị thương nếu không trị liệu tốt chỉ sợ sẽ bị liệt.

Sau một hồi nói chuyện, Tương Thừa Lăng đi vào phòng bệnh của mẫu thân, chân nàng còn đang bó thạch cao, chắc do tác dụng của thuốc mà vẫn còn đang ngủ, dùng lại ở bên ngoài một lát, Tương Thừa Lăng đã quay ra ngoài.

Sau khi phân phối công tác chăm sóc, Tương Thừa Lăng lái xe đưa Lôi Mạn Mạn trở về.

Hai người không nói, nàng biết tâm tình trong giờ phút này của hắn không tốt, nên cho dù có hỏi gì cũng phí công.

Về đến nhà, đồ ăn trên bàn đã sớm nguội lạnh, Lôi Mạn Mạn biết hắn đã bỏn ba cả ngày bụng nhất định rất đói, liền nhanh chóng đi hâm lại những món hắn thích ăn, đem lên phòng ngủ cho hắn.

Tương Thừa Lăng không phụ ý tốt của nàng, hắn thật sự là đói bụng, Lôi Mạn Mạn tận mắt nhìn hắn ăn một hơi hết 2 bát cơm mới yên tâm.

Lúc nàng đứng dậy muốn thu dọn bát đĩa, cổ tay đột nhiên bị kéo lại.

“Người có thể ngồi lại đây với ta một chút không?” Thanh âm yếu ớt mang theo vài phần cầu xin, làm cho người khác nghe xong không thể nào không chấp nhận.

Lôi Mạn Mạn trầm mặc ngồi bên cạnh hắn, nàng biết lúc này nói gì cũng là dư thừa, mà Trương Thừa Lăng cũng không cần quá nhiều lời an ủi.

“Người nói đúng, thời thơ ấu của ta một chút cũng không vui vẻ.”

Ngay lúc nàng nghĩ hắn sẽ không cùng mình thổ lộ tâm sự thì tiếng nói trầm thấp vang lên ở bên tai vang lên.

“Mẹ ta trước khi kết hôn là Trương gia đại tiểu thư, đại khái là được ông ngoại hết sức bảo hộ cho nên tính cách thập phần ôn nhu lương thiện, cho đến khi gặp cha ta, thì cái gọi là gặp được ý trung nhân của mình.

Ta nghĩ nghĩ lúc đó rất vui vẻ, bởi vì cha ta trong trường học là một nhân vật xuất sắc, chơi bóng xuất sắc, luôn đạt học bổng mà quan trọng nhất là ông ta có bộ dáng thật tuấn tú. Một nam nhân như vậy lại yêu nàng, làm cho nàng nghĩ mình chính là nữ nhân may mắn nhất trên đời.”

Nói đến đây hắn đột nhiên cười lạnh: “Hôn nhân của bọn họ kỳ thật là không vững chắc, ta đoán khi đó ông ngoại đã cảm giác được cha ta là một nam nhân không tốt nên rất phản đối nên làm cho tình cảm giữa cha và con gái trở nên mâu thuẫn.”

Lôi Mạn Mạn chăm chú nghe hắn kể lại.

Nguyên lai mẹ hắn là Trương thị đại tiểu thư, như vậy là một hào môn công chúa lại yêu thích một nam nhân gia thế bình thường tất nhiên tình yêu sẽ tiến triển không thuận lợi, kết tinh tình yêu của hai người chính là sự ra đời của Trương Thừa Lăng cùng muội muội hắn, sau đó không bao lâu thì nam nhân kia yêu một nữ nhân khác.

Tựa như mọi sự bất hạnh của mọi đứa nhỏ đều giống nhau, Trương Thừa Lăng cùng muội muội từ nhỏ đã nhìn thấy mẫu thân khuôn mặt ngập tràn ai oán, u sầu lại mong muốn như những đứa trẻ khác vào cuối tuần có thể được phụ thân cồng trên vai dẫn đi vườn bách thú hưởng thụ.

Hắn cũng từng nhớ đến phụ thân hắn rất ít khi trở về nhà đối với hắn tươi cười, tất nhiên trong hắn hai chữ phụ thân từ lúc nhỏ đã trở nên rất xa lạ.

Ông ngoại tuy cùng mẫu thân quyết liệt, cũng rất thương hắn cùng muội muội, biết con gái không vui vẻ trong hôn nhân từng có ý định bỏ qua mọi giận hờn khuyên nữ nhi mang con nhỏ trở lại Trương gia.

Trương Ngọc Hoa – mẫu thân của Trương Thừa Lăng dần dần cũng hiểu được mình đã chọn sai nam nhân, nàng liền cùng chồng ly hôn, đôi phương đương nhiên cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, hai anh em Trương Thừa Lăng cùng mẫu thân được ông ngoại đem về Trương gia, từ nhỏ đã được ông ngoại dạy dỗ. Hắn lại có khả năng kinh doanh trời cho, nên ông ngoại cũng rất yêu thương, yên tâm đem sản nghiệp của mình cho hắn thừa kế.

Ngay tại lúc chính hắn dường như đã quên chính mình còn có cha, thì người dường như đã biến mất nhiều năm đột nhiên xuất hiện trước mặt mẫu thân hắn.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ người đàn ông đó, từng là một người anh tuấn kiệt xuất, vậy mà bị sự tra tấn của cuộc sống trở nên gầy gò đáng khinh, hắn nói hắn ở bên ngoài thiếu một món tiền rất lớn, cầu xin mẫu thân hắn nể tình là vợ chồng mà giúp hắn hoàn trả.

Trương Ngọc Hoa không nghĩ sau nhiều năm không gặp lại, khi gặp nhau yêu cầu đầu tiên lại muốn mình thay anh trả nợ.

Lúc này, nàng đối với nam nhân mình từng yêu nhiều năm đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng đồng ý giúp hắn trả nợ nhưng điều kiện là phải giải trừ mối quan hệ hôn nhân của nhau. Ông ngoại sau khi biết việc này hết sức tức giận, cho điều tra mới biết thật ra hắn vì một người đàn bà khác mà đi cầu tiền.

Chuyện này đối với Trương gia mà nói là vô cùng nhục nhã, vì vậy mà ông ngoại một mạch ốm đau không khỏi không quá một năm liền nhắm mắt xuôi tay, mà mẹ hắn bởi vì tang lễ mà lo lắng lại tâm tình cực độ đau buồn, không cẩn thận xảy ra tai nạn giao thông hại thân thể ngày càng sa sút.

Bắt đầu từ đó, Trương Thừa Lăng phải đương đầu ra gánh trách nhiệm nặng nề cho gia đình.

Hắn không muốn để muội muội nhỏ tuổi mà phải giẫm vào vết xe đổ của mẫu thân, để nàng học được cách tu luyện cánh sinh, khi nàng hơn mười tuổi đã đưa nàng đi du học.

Tập đoàn Trương thị cũng được hắn thao túng ở phía sau mà phát huy thanh thế, không phụ công ông ngoại nhiều năm dạy dỗ.

Bề ngoài là như vậy nhưng trong lòng hắn một chút cũng không vui vẻ, chính là một cảm giác không gia đình, chưa từng được hưởng thụ qua tình thương của người cha, đối với hắn đó chính là một khiếm khuyết chưa xóa.

Hắn nói, hắn trước vốn không phải họ Trương, nhưng từ lúc đối với cha hoàn toàn tuyệt vọng mới cùng muội muội đổi sang họ mẹ.

Lôi Mạn Mạn nghe hắn một hơi nói nhiều như vậy, biết hắn muốn mở rộng lòng với chính mình, không khỏi cảm thấy phi thường cảm động, rốt cục hiểu

được lúc ở Thượng Hải nhìn thấy một người đàn ông đã kết hôn đến gần nàng vì sao hấn lại rất tức giận.

Nàng nhìn không được, chụp vai hấn vỗ nhẹ : “ Ta nhwos rất rõ sáng hôm đó, ta như thường vẫn đến đầy phòng của cha muốn hỏi cha thích ăn gì vào buổi sáng, lại nhifit hấy thi thể của cha lạnh băng nằm trên giường, ta sợ đến mức đã quên khóc, đệ đệ lại đang ở với nhà họ hàng, trong nhà chỉ có một mình ta thtaaj sợ hãi, ngồi bên cạnh thi thể của cha bất lực không biết phải làm sao.”

“ Kì thật lúc đó ta rất hi vọng có một bờ vai cho ta có thể dựa vào, đối với người lúc này bên cạnh ta lúc đó một người cũng không có...” Nói tới đây nàng vỗ vỗ chính mình “ cho nên người cũng là hạnh phúc, bởi vì giờ phút này có ta ở bên cạnh người, tuy nói bờ vai ta không tráng mạnh, nhưng ta có thể cho người mượn để dựa vào.”

Sợ hấn cảm thấy được ý tứ trong lòng mình, vội vàng nói : “ Trước đó nói rõ, bờ vai của ta là có thu phí nha, mỗi phút dựa vào là hai trăm đồng, không có tiền thì miễn dựa a.”

Tương Thừa Lăng đột nhiên nở nụ cười, một tay lấy tay nàng tiến vào trong lòng, không hề báo trước hung hăng đặt lên môi nàng một nụ hôn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“ A di, người ta có nói với người là người rất trẻ không ? Hơn nữa một sợi tóc bạc cũng tìm không thấy.”

Lôi Mạn Mạn tỉ mỉ chải chuốt sợi tóc đen dài của Tương Ngọc Hoa, nhìn không được đem cái miệng nhỏ nhắn ghé sát tai của đối phương : “ Vừa rồi còn có một y tá ngạc nhiên nói với ta, tỷ muội chúng ta nhìn cặp mắt thật giống nhau, chẳng những vậy người là chị so với ta còn xinh đẹp hơn nhiều.”

Tương Ngọc Hoa dựa vào ghế nhìn không được cười nói : “ Người đúng là một hài tử ngốc, ý của cô y tá rõ ràng là đang chê người già a.”

“ Không già, không già, mấy hôm trước ta đi điều trị mua vài thứ , tiểu thư bán ở quầy còn nghĩ ta là một học sinh trung học a.”

Tương Ngọc Hoa bị bộ dáng đáng yêu của nàng chọc cười “ Nha đầu người miệng thật ngọt.”

Vào khoảng xế chiều, ngay cửa phòng bệnh của nàng xuất hiện một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt tươi cười như hoa, thập phần thân thiết tự giới thiệu, nói nàng là nữ giúp việc của con trai mình.

Bởi vì con mình quá bận rộn, không có thời gian tự mình đến chăm sóc liền phái nàng đến bệnh viện chăm sóc.

Tiểu nha đầu này lại rất chịu khó, chẳng những động tác nhanh nhẹn giúp nàng sửa sang lại phòng bệnh, còn giúp gọt hoa quả, nấu nước sôi, xong việc lại tìm y tá đến giúp nàng tiêm thuốc.

Đáng khen nhất là nàng tự mình hầm một bát canh cá, rất tươi rất ngon miệng hương vị thật đậm đà.

Nàng nguyên bản khẩu vị rất kém, vậy mà bát canh cá lại khiến nàng có cảm giác thèm ăn.

Sau khi hầu hạ nàng ăn uống no đủ, tiểu nha đầu còn cùng nàng nói chuyện phiếm giải buồn, lại rất nhiệt tình giúp nàng chải chuốt giống như thật lâu chưa từng để ý rằng mình để tóc dài.

Trong khi nói chuyện phiếm, nàng cảm nhận được trên người cô gái mang tên Lôi Mạn Mạn có một sự nhiệt tình, rất có sức sống, hơn nữa cũng biết rằng nàng cũng đã biết được sự việc.

Lại nghe nàng kể về con nàng cùng cô gái đáng yêu, tính cách hoạt bát này từng ở Thượng Hải giả làm vợ chồng, làm nàng cười đến tưởng như toe toét cả miệng.

“ Con ta thật sự không có tính người sao ? Cự nhiên buộc người cùng hấn chơi nhảy từ trên cao, ta nhớ rõ hấn trước đây tâm tình rất già dặn, chẳng lẽ làm mẹ như ta hiểu về hấn còn quá ít ?”

Lôi Mạn Mạn về mặt nghi ngờ “ A di, người xác định người già dặn trong tâm chính là hấn — chủ nhân Tương Thừa Lăng tiền sinh sao ?”

Nhìn bộ dáng của nàng, Tương Ngọc Hoa lại bị chọc cười, nàng không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không có thói mái cười to như vậy.

Thất bại trong hôn nhân làm cho cách nhận thức về cuộc sống của nàng trở nên bi quan đau khổ.

Đưa con gái duy nhất lại bị đưa đi du học ở Anh quốc, đưa con trai ở Đài Loan cho dù rất hiểu kính mẫu thân nhưng cả ngày lại bận bịu công việc, thật sự không thể làm nằng cảm nhận được sự an ủi của thân tình.

Lôi Mạn Mạn xuất hiện, làm cho cuộc sống u ám của nằng gặp được ánh sáng bình minh, nằng cảm nhận được sự nhiệt tình, đồng thời với sự phấn chấn. Làm cho nằng ý thức được cuộc sống không tuyệt vọng như nằng nghĩ.

Với tính cách nhát gan của mình, hàng ngày chỉ nói chuyện một chút ít, còn lại thường đọc sách để thời gian cảm thấy không nhàm chán, nằng biết Lôi Mạn Mạn chẳng những là phóng viên của một tạp chí, lại còn viết tiểu thuyết tình yêu để kiếm thêm thu nhập vì vậy mới biết trước mình xem qua nhiều tiểu thuyết cũng là tác phẩm của nằng.

“Ta thích nhất tác phẩm Hắc ám lưu tình của ngươi, bên trong nhân vật nam chính bá đạo nhưng lại rất có tính cách.”

“Thật sao ? thật sao ?” Lôi Mạn Mạn hưng phấn cầm tay Trương Ngọc Hoa kích động nói “Ở phương diện này chúng ta thật giống nhau. Lúc ta viết tác phẩm này thật có cảm xúc, bản tiểu thuyết đó cũng là tác phẩm ta yêu thích nhất trong các bộ...”

Trương Thừa Lăng đến phòng bệnh đã nhìn thấy mẹ cùng Mạn Mạn nói chuyện rất say mê quên cả trời đất.

Cũng không biết đã bao lâu, hai nữ nhân đang nói chuyện vui vẻ mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Lôi Mạn Mạn đầu tiên là hoảng sợ, ảo não nói “Đã đến sao không lên tiếng, ngươi không phải quý a.”

Hắn tiêu sái tao nhã đến gần nằng, chỉ nhẹ trán nằng một cái nói : “Quý gì mà quý, tiểu nha đầu không được nói lung tung, cẩn thận nói cái gì ứng cái đó, nửa đêm thực sự có cái gì đến phòng ngươi nói chuyện a.”

Cho dù hắn một ngày làm việc thật mệt mỏi, nhưng chỉ cần nhìn thấy nằng thì bao nhiêu mệt nhọc vốn có trong nháy mắt liền biến đi đâu hết.

Lôi Mạn Mạn bị hắn chỉ trán, trừng mắt liếc hắn một cái “Ngươi đang nói chuyện giạt gân sao ? trên đời làm sao có quý? Nếu có cũng là chỉ ngươi chán ghét quý.”

Trương Ngọc Hoa nhìn cô dâu mới, tuy rằng đang đau vỡ mồm, nhưng ánh mắt lại tràn ngập tình cảm ái muội. Hơn nữa trong mắt con trai mình lại nở rộ ý cười ôn nhu, thật sự làm nằng kinh ngạc.

Ánh mắt chợt sáng, nằng liền hiểu được quan hệ của hai người, từ nội tâm suy nghĩ mà nói : “Tiểu Lăng, bên cạnh ngươi có bạn gái đáng yêu như vậy, sao lại không sớm mang đến đây cho mẹ xem ?”

Lôi Mạn Mạn kéo tay nằng lắc đầu, “A di, ngươi đừng đoán bậy, ta chỉ là giúp việc cho hắn nhưng lại bị ác ý kì bần mình nên cũng không hay ho gì.” Nằng ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng hai gò má đã đỏ ửng.

Từ tối hôm qua khi Trương Thừa Lăng cùng mình tâm sự, lại hôn môi nằng, quan hệ của hai người lập tức trở nên có chút ái muội.

Sáng sớm sau khi rời giường, hai người gặp nhau ở phòng khách, nằng cảm nhận được ánh mắt cháy nóng rực của hắn, làm nằng không dễ dàng mở miệng, sợ hắn lại nói với nằng chuyện tối qua chỉ là một phương thức tìm kiếm sự an ủi.

Cho nên hắn ra vẻ thoái mái, giống như lúc bình thường hắn hay nói giỡn cùng nữ giúp việc của hắn, làm ra vẻ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.

Cũng bỏ qua việc nói rõ đáp án liên lụy vào hoàn cảnh xấu hổ không thể vấn hồi.

Nằng biết Trương Thừa Lăng lo lắng cho mẫu thân, lại không có nhiều thời gian đối với mẫu thân mà thể hiện sự quan tâm, lại cũng ít khi đến bệnh viện chủ động hỏi thăm.

Nằng suy nghĩ đơn thuần, hi vọng một người mẹ bất hạnh trong hôn nhân có thể lấy lại niềm tin trong cuộc sống.

Trương Ngọc Hoa cũng không vạch trần, dù sao Tiểu Lăng là con nằng, tự nhiên chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra ý nghĩ của hắn, tình yêu thật kì diệu,

Thường bất tri bất giác mà phát sinh, khi đã xuất hiện liền làm cho người ta không thể kháng cự.

Nếu cô dâu mới ở trước nằng không chịu biểu lộ tâm ý, vậy làm cho bọn họ cứ tiếp tục ai muội đi, dù sao chuyện của tình nhân người ngoài không có cách nào nhúng tay vào được.

Đúng lúc ấy, bác sĩ chữa trị trực tiếp đẩy cửa vào, đối phương là một nam nhân trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, trên mặt là một cặp kính mắt màu vàng, một thân nho nhã, bên môi còn có vẻ tươi cười hết sức hiền lành.

“Hôm nay khách đến thăm bệnh thật nhiều a, bây giờ sẽ đi nửa giờ làm phụ kiện, ngươi muốn hay không đi công viên hoạt động một chút.”

“Tốt, cả ngày hôm nay đều ở trong phòng, lại bị một tiểu nha đầu chọc cười không ngừng, khí lực cũng không còn bao nhiêu.”

Bác sĩ cười nhìn Lôi Mạn Mạn, liếc nhìn một cái, lại nhìn thẳng đến góc phòng bệnh thực tự nhiên đem chiếc xe lăn đến trước mặt Trương Ngọc Hoa “Ta ôm ngươi lên xe.”

Nói xong, hắn tiến lên trước, Trương Ngọc Hoa cũng thật tự nhiên vươn tay ôm lấy thân mình hắn.

Nàng đột nhiên ý thức được điều gì, có chút lo lắng nhìn hai người còn lại trong phòng.

Trương Thừa Lăng đang giúp lấy chân, Lôi Mạn Mạn lại đem hết một cánh này thu vào trong mắt, như vậy trong nháy mắt nàng thấy được nét thẹn thùng của Trương mẫu nhưng rất nhanh hai người liền khôi phục về tự nhiên.

Nàng không nhìn nhầm, đúng là Trương mẫu cùng vị bác sĩ kia trong lúc đó có chút thân mật ?

“Đây là cái gì ?”

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Trương Thừa Lăng đưa Lôi Mạn Mạn ra bên ngoài dung com, khi về nhà đã là 9 giờ tối.

Khi hắn bước vào cửa lớn, ngoài ý muốn phát hiện ngoài phòng khách có một cái thùng gỗ được làm rất khéo léo, Harley béo đang rất hưng phấn chạy quanh, tựa hồ phát hiện ra món đồ chơi mới.

Lôi Mạn Mạn cười liếc hắn một cái, kéo tay hắn đi đến thùng gỗ, nâng chân đem Harley đá qua một bên. Harley đáng thương hề hề a một tiếng, cụp cái đuôi đến chỗ khác chơi.

“Thiếu chút nữa quên nói cho người biết, cái thùng gỗ là ta tự bỏ tiền mua để tặng cho người.”

“Người nói cái thùng gỗ nhỏ xíu, lại khó coi, không đáng giá tiền là quà tặng cho ta ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiền Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thấy nàng cười hi hi gật đầu. Trương Thừa Lăng nhin không được nói : “Thực cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta có thể hỏi một chút, tặng ta thứ này có lợi ích gì ?”

Lôi Mạn Mạn hai tay phụ giúp ở sau lưng hắn, đem đồ hắn để vào phòng ngủ, “Người làm việc cả ngày đã mệt mỏi trước hết ta giúp người pha nước tắm, người nên đi tắm nước ấm một chút cho thoải mái sau đó ta sẽ nói cho người biết tác dụng của thùng gỗ.”

Trương Thừa Lăng không hiểu nên cũng tự suy nghĩ không hiểu nàng đang bày trò quỷ gì?

Khi hắn từ phòng tắm đi ra, trong không khí phảng phất mùi hương của gừng.

Lôi Mạn Mạn đang ngồi xỏm trên ghế, đùa nghịch hai vách của thùng gỗ, lúc này trong thùng gỗ có một cái đĩa hâm hấp nước nóng, trong nước còn có mùi hương của gừng và chanh.

Vừa nhìn thấy hắn, nàng liền đứng dậy lôi kéo hắn, đem hắn ấn ngồi ở trên ghế “Mau tới đây, bây giờ nước vừa đúng độ.”

“Người muốn làm gì ?” Hắn thật sự bị nàng làm cho hồ đồ, vô duyên vô cớ lại dung đến một cái thùng gỗ kì quặc, hiện tại lại bày nhiều việc như vậy.

Nàng cười tròng hắn, quỳ trước mặt hắn, nâng hai chân lên đem đến trong thùng gỗ.

“Người có nhớ hay không lần trước ta giúp người xem tướng ? Ông nội của ta nói, màu bàn tay cùng đường chỉ chẳng những có thể dự báo vận mệnh cũng có thể nhìn ra sức khỏe của con người. Ta lần trước xem qua lòng bàn tay của người đoán thân thể người hàn khí rất nặng, vì cũng không tốt, khẳng định bình thường người không chú trọng ăn uống bị bệnh cùng thói quen luôn có liên quan.”

Nàng vừa nói, vừa nhẹ nhàng dung nước ấm trong thùng gỗ xoa xoa đến chân hắn.

“Sách thuốc nói, thường xuyên dùng gừng cùng chanh ngâm chân chẳng những tốt với thân thể, có còn thể đuổi đi hàn khí bên trong. Giống như người thường không vận động, lại cả ngày ngồi trong văn phòng có điều hòa, tích lũy lâu ngày cơ thể ít nhiều đều đã có nguy hại.”

Mười ngón tay mềm mại của nàng ở những huyệt vị dưới chân hắn mát xa, từ bàn chân thẳng đến tứ chi giống như có một luồng khí không diễn tả được len lỏi đi vào.

Từng đợt vị gừng nóng tràn ngập căn phòng, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào gương mặt mềm mại của Lôi Mạn Mạn, long mi dài hơi hơi uốn cong, môi cong

phô ra một gương mặt xinh đẹp.

Tương Thừa Lăng trong lòng có một cảm giác không nên lời, trong nháy mắt hắn cơ hồ muốn kéo nàng vào trong lòng mà hung hăng nhắm nháp cánh môi mềm mại của nàng.

Tiểu nữ nhân luôn gay cho hắn biết bao kinh hi, đến tận cùng là từ khi nào đã đi vào cuộc sống của hắn ?

Hắn thả lỏng hưởng thụ cảm giác nàng cẩn thận mát xa, trong lòng mơ màng hết chuyện này đến chuyện khác.

Cảm tình là cái gì đó thật đáng sợ, nó có thể đem hai người xa lạ biến thành một đôi tình nhân khăng khít.

Mà hắn chính mình sinh ra tình cảm với nàng bởi vì nàng chân thật, lương thiện cùng tấm lòng nhiệt tình.

Hắn không nghĩ trên thế giới này lại có một Mạn Mạn – thật lương thiện, am hiểu lòng người, lại nghịch ngợm đáng yêu như vậy tồn tại.

Ban đầu, hắn muốn nàng làm nữ giúp việc mục đích là muốn chọc nàng, không nghĩ lại quá nhanh cùng nàng chặt đứt quan hệ chủ tớ, có lẽ từ lúc ở Thượng Hải đã đối với nàng động tâm.

Nhìn nàng chu miệng một cái, cố gắng xoa xoa cái chân của mình tràn ngập ôn nhu chăm sóc, hắn cảm thấy mình chính là nam nhân hạnh phúc nhất thế giới.

Lòng bàn chân chợt đau nhói, hắn nhíu mày mới phát hiện nữ nhân ngồi trước mặt hắn đang trừng mắt tức giận.

“Tương đại thiếu gia, nghe nói năm nay ngươi còn chưa đến 30 tuổi chẳng lẽ thánh giác có vấn đề ? Ta đã nói với ngươi nhiều như vậy ngươi có nghe vào câu nào hay không a ?”

Một khắc như vậy, Tương Thừa Lăng cảm thấy mình thật thất lễ, thấy bộ dáng hờn dỗi của nàng liền có tâm tình trêu ghẹo “Ngươi vừa mới nói gì đó ?”

Lôi Mạn Mạn nhìn không được liếc mắt một cái “Quả thật trẻ con không thể dạy, ta vừa mới với ngươi về dưỡng sinh nhiều như vậy, ngươi lại không nghe vào một câu. Quên đi quên đi, nam nhân như các ngươi chính là vô ý, dù sao ta cũng còn ở nhà ngươi giúp việc một thời gian, sức khỏe của ngươi chính là trách nhiệm của ta vậy.”

Nàng nói lời này vốn là vô tâm, nhưng khi hắn nghe được lại nghĩ nàng phải rời xa hắn.

Không để ý đến chân mình còn ngâm trong nước, hắn vươn tay chụp tới liền đem nàng ngồi vào trong lòng.

Lôi Mạn Mạn kinh ngạc a lên một tiếng, suýt vì hành động của hắn mà té xuống, hai tay nàng bất giác ôm lấy cổ hắn không để chính mình ngã xuống.

“Ngươi làm gì ? Dọa ta sợ quá.” Nàng sợ hãi nói.

Hắn nhìn nàng, tay ôm nàng cũng không thả lỏng, “Ngươi nói gì trước khi rời đi ? Chẳng lẽ ngươi muốn rời đi ?”

“Ta...”

“Mạn Mạn, ta nghĩ ngươi có thể hiểu được tâm ý của ta.” Hắn khó khăn lắm mới có thể cùng nàng nói chuyện, “Chúng ta trong lúc bắt đầu diễn kịch, ta không ngại, ta còn có phần mong chờ tình cảm của chúng ta ngày càng phát triển.”

Lôi Mạn Mạn trong lòng đột nhiên kinh hoàng, nhìn theo mắt nàng, hắn cảm giác hình như nàng từ trước đến giờ chưa từng có tình ý.

Sợ nàng rời đi, hắn không nhịn được đem thân thể của nàng ôm nhanh lấy, phát ra hơi thở “Ngươi tựa như cái lốc xoáy, từng chút từng chút hút lấy tình cảm của ta, đến bây giờ ta mới phát hiện nếu cuộc sống của ta không có ngươi ta sẽ không thể sống được.”

Lời nói của hắn làm cho Lôi Mạn Mạn trong lòng bất giác nhảy nhót, nhưng đối với cách nói khoa trương của hắn nàng vẫn cảm thấy có chút bất mãn.

“Ta không phải ma cà rồng, làm sao hút khô máu của ngươi. Cho dù ngươi có muốn biểu đạt tình ý của ta thì có thể đối với ta công kích như vậy sao ?”

Tương Thừa Lăng gạt mình, nữ nhân này... thật sự là không hiểu tình cảm là gì sao ?

Đáy lòng nhất thời ảo não, hắn đứng dậy đem nàng ôm lấy, mặc kệ nàng oa oa la hoảng quảng nàng đem lên giường.

“Nếu những lời biểu đạt của ta không làm cho ngươi hiểu, xem ra ta chỉ có thể áp dụng phương thức trực tiếp cho ngươi hiểu được.”

“Uy uy uy, ngươi nhẹ tay một chút, dù sao ta cũng là cô gái yếu ớt...”

Tiếng la hét biến mất ở trên môi, hai người ánh mắt thâm tình nhìn nhau, giây tiếp theo, như củi khô gặp lửa, tình cảm trong đáy lòng của hai người trong nháy mắt bùng nổ.

Giờ phút này nhiều lời cũng vô ích, chỉ còn hôn môi, cùng tiếng thở dốc tràn ngập căn phòng.

Nàng quang lõa phía sau lưng, bên hông bị ôm lấy bởi một cánh tay, một tay nàng gối đầu, tay còn lại bưng bình nhẹ nhàng miêu tả trên gương mặt tuần nghị của hân.

Hân đúng thật là rất đẹp nha, lông mi dài mà đen nhánh, làn da khỏe mạnh một màu, cái mũi rất thật, rất cao nhưng môi hân là đẹp nhất.

Thế nào cũng không dám tin một nam nhân tao nhã như vật lại thật sự thích nàng, hân hoàn toàn là của nàng.

Lôi Mạn Mạn một bên tinh tế đánh giá, một bên như đứa trẻ có được món đồ chơi tinh tế, tỉ mỉ làm các loại hành động vờ trên người đối phương.

Tương Thừa Lăng rốt cục bị ngón tay non mịn của nàng làm cho không thể không mở mắt ra, trên mắt phát ra một tia âm áp, môi tươi cười, một phan đã cầm lấy cái tay nhỏ bé của nàng.

“Lôi tiểu thư, xấu tốt gì đem qua ngươi cũng trải qua một sự kiện rất quan trọng của đời người, mới sáng sớm sau khi thức dậy chẳng lẽ ngươi không thể giống những nữ nhân khác có một chút gọi là hơi thẹn thùng để tranh thủ tình cảm của nam nhân sao?”

Lôi Mạn Mạn thấy hân tỉnh, đầu tiên là ngẩn ra, sau lập tức trừng hân một cái “Ta vì sao phải xấu hổ? Mọi người đều là đã trưởng thành, chuyện này trước sau rồi cũng phải trải qua, cũng thật là bình thường.”

Trong lòng rõ ràng là đang rất thẹn thùng, nhưng miệng nàng lại không hề tỏ ra yếu thế.

“Tốt, ngươi là đang muốn cùng ta chơi đùa?”

Nữ nhân này, việc này mà cũng dám nói như vậy. Cho dù biết đây không phải là ý của nàng, nhưng hân vẫn muốn trừng phạt nàng tính cắn một cái vào đôi má của nàng.

Hai người ở trên giường quay cuồng cười đùa, tiếng cười thanh thúy thu hút Harly ở ngoài cửa, nghe được tiếng kêu của chủ nhân lập tức bùng bùng phi nhanh vào cửa, nhìn thấy chủ nhân cùng người khác đang chơi đùa, Harly nghĩ mình cũng có thể tham gia một phần, liền phi lên giường một phát, một móng vuốt đã giẫm được hai người.

“Thối Harly, ngươi muốn chết a, nhanh xuống cho ta.” Tương Thừa Lăng đã quen với sự tồn tại của Harly. Xoay người vỗ vỗ đám lông xù to của nó, “Chớ cung, ngươi cùng chủ nhân thật giống nhau không hiểu phong tình, còn không nghe lời ta mau đi ra ngoài, cút...”

Cứ như vậy, hai người một chó cùng một chỗ, không biết trải qua bao lâu Harly đã thừa thãi nằm ở dưới giường để tìm chỗ ngủ bù. Tương Thừa Lăng đem Lôi Mạn Mạn ôm vào trong lòng, làm cho hai má nàng dính trước ngực mình.

Hân vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mại của nàng, thấp giọng nói: “Cám ơn ngươi đã dùng thời gian đến bệnh viện thăm mẹ ta.”

Nàng cười lắc đầu “Mẹ ngươi thật là một nữ nhân đáng yêu, ta thật rất thích nàng.”

Đây là lời thật tình của nàng, nàng không hiểu một nữ nhân tinh tế, ôn nhu như Tương mẫu vì sao lại bị lỗi công của mình vứt bỏ?

“Mẹ ta từ sau khi hôn nhân thất bại, những năm qua đều không vui.”

Lôi Mạn Mạn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hân: “Vậy ngươi có bao giờ nghĩ tới sẽ tìm cho mẹ ngươi một người chiều cổ nàng, quan tâm nàng?” Có lẽ là bác sĩ kia.

Nàng luôn cảm thấy Tương mẫu cùng vị bác sĩ kia có quan hệ, có chút ý vị sâu xa.

Nếu thật sự đúng như nàng đoán, có lẽ nên giúp đỡ một đoạn lương duyên.

Tương Thừa Lăng như nghe được một lời chói tai, mắt nheo nheo “chẳng lẽ nàng chịu thương tổn còn chưa đủ? Đã bị một nam nhân không bằng cảm thú thương tổn qua một lần, ta nhất định không để nàng nhảy vào hố lửa thêm một lần.”

Nghĩ đến phụ thân bất lương của chính mình, trong mắt hân hiện lên đầy hận ý.

Tương Thừa Lăng như vậy làm cho Lôi Mạn Mạn cảm thấy xa lạ, cũng làm cho nàng sợ hãi. Hân oán hận phụ thân mình như vậy sao? Tốt xấu gì trên người hân cũng đang chảy dòng máu đó.

Nàng vươn cánh tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ trán hân, “Đừng tức giận đừng tức giận, thường xuyên tức giận sẽ làm tăng nếp nhăn, người ta chẳng qua chỉ đề nghị một chút, ngươi đã liền bày ra cái sắc mặt này.”

Tương Thừa Lăng đem nàng nhanh kéo vào trong lòng, trên mặt lãnh khốc, chậm rãi: “Ta chỉ đơn thuần không muốn mẹ ta lại dẫm vào vết xe đổ trước mà thôi.”

“Ta biết, ta biết.” Nàng an ủi vỗ bả vai của hân, “Ngươi là một người con tốt.”

Chiều hôm sau, Lôi Mạn Mạn sau khi tan tầm lại đến bệnh viện thăm Tương mẫu.

Lúc nàng đẩy cửa phòng, liền nhìn thấy Trương mẫu cùng bác sĩ Trần Đình Chi đang tán gẫu thật sự vui vẻ, cũng không biết đối phương đã nói gì làm cho Trương mẫu cười ha ha, thanh âm thanh thúy như thuận thấm vào ruột gan.

Nhìn thấy Lôi Mạn Mạn đẩy cửa, tiếng cười bên trong dừng lại, Trương mẫu rút bàn tay đang được bác sĩ cầm, hai má ửng hồng.

“Mạn Mạn nguoi đến a, hôm nay có nấu canh cho ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Nàng cố ý xem nhẹ vẻ xấu hổ trên mặt Trương mẫu, cười hi hi đi qua, hướng Trần Đình Chi gật đầu, lại giờ giờ cái cà mèn đang nóng: “Cố ý nấu cho nguoi uống, hôm nay ta lại nấu canh cá chép.”

Trần Đình mặt tươi cười, vỗ đầu nàng, “Quà thật là một tiểu nha đầu thông minh, còn chưa vào cửa đã biết lấy lòng mẹ chồng.”

Nghe vậy, Lôi Mạn Mạn sắc mặt đỏ lên, vội hỏi “Trần thúc thúc, nguoi cũng không nên nói lung tung nha, chuyện không phải như nguoi nghĩ a.”

Nàng đối với Trương mẫu rất tốt, chính là đem nàng trở thành một người quan tâm cùng chiếu cố đến trường bối, tuyệt đối không có ý lấy lòng, hay a dua tồn tại.

“Nói như vậy, Mạn Mạn không nghĩ là con dâu của ta?”

Gặp Trương mẫu cũng đều chọc mình, nàng người ngừng ngay cả lỗ tai cũng đỏ, cúi đầu làm ra vẻ bận rộn.

Nếu tương lai thật sự có thể gả cho Trương Thừa Lăng ít nhất nàng là người luôn nghĩ sẽ cam tâm tình nguyện làm một cô con dâu hiếu thuận, toàn tâm toàn ý hầu hạ Trương mẫu.

Không lâu, một y tá đến nói với Trần Đình Chi có người nhà bệnh nhân đến tìm.

Bên trong phòng lúc này chỉ còn Mạn Mạn và Trương mẫu, Trương Ngọc Hoa đem tiểu nha đầu kéo đến bên giường, đau lòng nói:

“Ta biết nguoi cái gì cũng không hui, nhưng cũng rất thông minh, mọi việc đã nhìn rõ sớm đoán được ta cùng Đình Chi... cũng chính là Trần thúc thúc trong thờ gian qua có quan hệ.” Nhìn thấy sắc mặt của Lôi Mạn Mạn kinh ngạc, liền vội vàng nói tiếp: “Mặc kệ như thế nào, chuyện này chỉ có nguoi biết, ta biết trăm ngàn lần không nên để tiểu lăng biết được, có được không?”

“A di là sợ Thừa Lăng phản đối chuyện của người cùng Trần thúc thúc sao?”

Trương Ngọc Hoa sắc mặt buồn bã, “Tiểu lăng từ nhỏ đều đã luôn trách phụ thân bất lương, lúc là một đứa trẻ 3 tuổi từng đem phụ thân trở thành anh hùng mà sùng bái, nhưng tiểu lăng chưa từng được nhận lấy tình thương của phụ thân.” Nàng không khỏi thở dài: “Những điều này đều do ta lúc trẻ sai lầm, mới lấy nhầm một nam nhân không trách nhiệm, đã khổ chính mình lại khổ luôn hai đứa trẻ.”

“A di, Thừa Lăng đã là người trưởng thành, ta nghĩ hẳn đã sớm nhìn rõ nhiều việc.”

Trương Ngọc Hoa lắc đầu: “Có lẽ nguoi chưa hiểu hết tính cách của hắn, từ sau lần ta gặp tai nạn xe cộ, tiểu Lăng đã đối với phụ thân hận hận thấu xương, cho rằng ta bị như vậy trực tiếp quan hệ đến cha hắn, nghĩ rằng cha hắn phải có trách nhiệm.”

“Dù sao bọn họ cũng là cha con, huyết mạch tương liên, đây là chuyện không thay đổi được.”

Trương Ngọc Hoa yêu thương vuốt tóc của nàng, “Nguoi là một đứa nhỏ tốt, con ta kiếp này có thể gặp được nguoi, có người luôn ở bên cạnh hắn, làm cho ta cảm thấy thật vui mừng.”

Nàng nhìn thấy cô gái này thật sự giống thiên sứ, trong lòng rất thích lại rất coi trọng Mạn Mạn.

Chính nàng hôn nhân không hạnh phúc, nên hi vọng con trai cùng con gái tương lai đều có thể có một hạnh phúc tốt đẹp.

Nhìn thấy Lôi Mạn Mạn lộ ra vẻ xấu hổ nhìn không được cười, “Sớm muộn gì đều là người trong nhà, đối với mẹ chồng tương lai có gì không thể nói, đến đây ta cho nguoi xem ảnh của Tiểu Lăng trước đây.”

Nói xong Trương Ngọc Hoa cười tủm tỉm, từ ngăn kéo đầu giường lấy ra một cuốn album ảnh, Lôi mạn Mạn rất ngạc nhiên, nàng biết Trương Thừa Lăng lâu như vậy thật là chưa thấy qua ảnh trước đây của hắn.

Mở album ra, mới thấy bộ dạng của Thừa Lăng trước đây thật giống con gái, mắt thật to, so sánh cùng với mười mười hắn lại càng thêm một chút tuấn tú nhả nhặn.

Trương Ngọc Hoa rất kiên nhẫn, cứ mỗi bức ảnh lại kể một chuyện xưa, nhìn bức ảnh Trương Thừa Lăng lúc nhỏ, Mạn Mạn nhìn không được bắt đầu liên tưởng có một ngày nếu nàng sinh cục cưng có hay không sẽ cũng có bộ dạng đáng yêu như vậy ?

“ Di, bức ảnh chụp người này nhìn thật giống Trần thúc thúc.”

Trương mẩu nhìn đến cuốn album, liếc mắt nhìn đến bức hình có một hàng nam sinh, quả thật có một người rất giống Trần Đình Chi.

Trương Ngọc Hoa mỉm cười, “ Kỳ thật Đình Chi trước kia cùng ta là học cùng lớp.”

“ Oa, chẳng lẽ a di cùng Trần thúc thúc là thanh mai trúc mã ?”

Giận dữ liếc nàng một cái, Trương Ngọc Hoa mỉm cười “ Tiểu nha đầu không hiểu chuyện không cần nói hươu nói vượn, chúng ta lúc trước không giống như người bây giờ, nam sinh cùng nữ sinh chỉ cần kéo kéo tay đều đã bị nghĩ có quan hệ ái muội, ta cùng Đình Chi đơn thuần chỉ là bạn học.”

“ Ta đoán a, khi đó Trần thúc thúc nhất định đối với người có ý tứ, nhưng a di lại đem ánh mắt đặt ở trên người phụ thân của Thừa Lăng, phụ một mối tình si của Trần thúc thúc. Không nghĩ đã qua nhiều năm tháng như vậy, Trần thúc thúc đối với người vẫn theo đuổi mãnh liệt.”

Lôi Mạn Mạn dù sao cũng là một tác gia tiểu thuyết, chỉ nhìn một cái biểu tình, một động tác đã đoán được quan hệ của hai người lúc đó.

Trương Ngọc Hoa lộ ra một chút vui sướng hạnh phúc trên mặt : “ Đã nhiều năm như vậy hắn thủy chung vẫn không từ bỏ, hơn nữa từ khi ta nhập viện đều đối với ta rất tốt.”

“ Ai đối với ai tốt lắm ?”

Ngay tại lúc hai người đang tán gẫu hừng hực khí thế, tiếng của Trương Thừa Lăng bỗng dừng xuất hiện.

Trương mẩu cùng Lôi Mạn Mạn như gặp kẻ thù. Vội vàng khép album ảnh trên tay lại, chuẩn bị hủy thi diệt tích, không để Trương Thừa Lăng nhìn ra được một chút manh mối.

Thấy bọn họ trầm mặc không nói, hắn nhíu nhíu mày : “ sao vậy? không chào đón ta tới sao ?”

“ Không có, không có.” Trương mẩu cùng Lôi Mạn Mạn đồng thời lắc đầu phủ nhận, trên mặt hoàn toàn thấy được bộ dáng có tội giặt mình.

Trương Thừa Lăng cũng không truy cứu, chỉ trầm giọng cười nhẹ : “ Mẹ, hôm nay là sinh nhật người, ta đã đặt tiệc ở khách sạn, chốc nữa chúng ta đến đó ăn cơm.”

“ A di, hôm nay sinh nhật người sao ?”

Không chờ Trương mẩu trả lời, Trần Đình Chi đã mang theo một cái bánh sinh nhật vào đến, “ Ngọc Hoa...”

Vừa ngừng đầu lên, nhìn thấy Trương Thừa Lăng trong phòng bệnh liền nuốt nuốt mấy chữ định nói ra.

Hắn biểu tình có chút xấu hổ, miễn cưỡng cười nói : “ Thừa Lăng, Người cũng tới rồi.”

Hắn theo bản năng muốn đem chiếc bánh cất ở phía sau, thế nhưng sao cũng không che được vẻ thất vọng trên khuôn mặt.

Trương Thừa Lăng ánh mắt nhìn mẩu thân và Trần Đình Chi có chút băn khoăn, qua một hồi lâu mới nói : “ Đúng vậy hôm nay là sinh nhật mẹ ta, ta đã đặt chỗ ở khách sạn, lúc này đến đây muốn đón mẹ ta ra ngoài ăn cơm chúc mừng.” Một chút lại nói : “ Nếu bác sĩ Trần có thời gian, nếu không ngại có thể đi cùng.”

Những lời này có vẻ như đang hứa hẹn cũng có vẻ giống như khẳng định một điều gì.

Không đợi đương sự trả lời, trong sự kinh ngạc của mọi người, hắn mỉm cười một cái nhợt nhạt : “ Mạn Mạn, người giúp ta đem đồ ra xe trước, bác sĩ Trần một mình cũng có thể chiều cổ tốt cho mẹ ta.”

Dùng xong cơm tối, Trương mẩu cùng Trần Đình Chi trở lại bệnh viện.

Trương Thừa Lăng đưa Lôi Mạn Mạn về nhà, không biết trải qua bao lâu, nhìn suốt đêm Lôi Mạn Mạn rốt cục thật cẩn thận tiến đến bên người hắn.

“ Ta thật không nghĩ người lại mời Trần thúc thúc cùng chúng ta đi ăn cơm chúc mừng sinh nhật a di.”

Đang lúc lái xe, Trương Thừa Lăng cười, liếc nhìn nàng một cái “ Người nghĩ rằng ta trong lúc đó không biết người và mẹ ta muốn ta làm như vậy sao ?”

Về mẫu thân cùng chuyện tình của nàng với bác sĩ Trần, từ lâu hần đã biết, hần vẫn không nói ra chính là muốn khảo nghiệm người kia có khả năng mang lại hạnh phúc cho mẫu thân hay không.

“Như vậy, lần này người mời Trần thúc thúc đi dự sinh nhật của a di, có phải người... người đã đồng ý quan hệ của bọn họ?”

“Người nói sao?”

Lôi Mạn Mạn đột nhiên tiến lên ôm lấy cánh tay hần, “Ta biết người là người nam nhân tốt nhất thế giới này.”

“Uy, nếu người vội vàng muốn thể hiện tình thương nhớ đối với ta cũng nên lựa chọn thời điểm thích hợp được không, ta là đang lái xe nha.”

Tiểu nữ nhân này, chẳng lẽ trước đó hần trong lòng nàng rất lạnh khốc đến nỗi không hy vọng mẫu thân của chính mình có được hạnh phúc sao?

Lôi Mạn Mạn là lẽ cái lưỡi đáng yêu, tuy rằng bị hần trêu chọc, nhưng lại cảm thấy ngọt như đường mật.

Nàng cảm thấy mình đem tất cả tình yêu thương dành cho nam nhân này quả nhiên đáng giá, xứng là nam nhân tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trải qua 3 tháng trị liệu Trương Ngọc Hoa rốt cuộc đã có thể hoạt động được đôi chân một cách tự nhiên. Sau khi lành bệnh, Trần Đình Chi sau nhiều năm thăm mền Trương Ngọc Hoa cuối cùng vào một ngày trời nắng ko mây chính thức hướng đến nàng cầu hôn.

Hần đã hứa với Trương Thừa Lăng trong những ngày tháng tới nhất định đem toàn lực hết sức yêu thương nàng.

Hôn lễ của hai người rất đơn giản bởi vì người nhà Trần Đình Chi đều đã ở nước ngoài, sau ngày hôn lễ hần cùng ái thê xuất ngoại đi gặp mẫu thân của chính mình, thuận tiện thực hiện chuyến du lịch trăng mật của hai người.

Mẫu thân rốt cục tìm được hạnh phúc cho chính mình, bởi vậy Trương Thừa Lăng đã có thể buông được một tâm sự ở trong lòng, tình cảm của hần và Mạn Mạn được sự khích lệ của Trương mẫu mà liên tục thăng tiến.

Mỗi ngày hần đều tự lái xe đưa Mạn Mạn đi làm, ngày nghỉ lại làm ra một vài điều bất ngờ làm cho Mạn Mạn vui vẻ. Thời gian lâu ngày, tất cả đồng sự câu Lôi Mạn Mạn đều biết nàng cùng lão bản anh tuấn của công ty Tín Nghĩa – Trương Thừa Lăng có quan hệ ái muội.

Đồng sự có nhóm hâm mộ, có ghen tị, may mắn nàng là một người thành công, cho dù có người đổ mắt vì ghen tị với mệnh tốt của nàng nhưng mỗi lần đối mặt nàng đều mỉm cười sáng lạng, nghe nàng nói chuyện vui vẻ, lại giúp đỡ nhiệt tình cuối cùng cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng.

Buổi chiều gần đến giờ tan tầm, Trương Thừa Lăng theo thói quen lại đến Tạp chí đón Lôi Mạn Mạn, khi nhìn thấy đôi giày da tiến vào cửa phòng, một đám đồng sự đã vây quanh lại.

“Cổ thần của chúng ta mỗi ngày đều đúng giờ như vậy tới đón Mạn Mạn tan tầm, cô dâu mới ngọt ngào ân ái làm cho chúng ta nhất là những tỷ muội khuê nữ thật sự là rất ghen tị a.” Mỹ Biên mỗi lần nhìn thấy hần liền nhin không được ra tiếng trêu chọc.

Lôi Mạn Mạn giận dữ trừng liếc hần một cái: “Cái gì khuê nữ, chiều hôm kia ta rõ ràng nhìn thấy người cười hi hi cùng một soái ca mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ đi ra, còn dám nói không có bạn trai? Công tác bí mật thật kín đáo, đột nhiên thả một cái bom màu đỏ dọa đến người thôi.”

Chúng đồng sự một trận cười vang, Mỹ Biên cùng nàng nháo một trận, liền tiến đến trước mặt Trương Thừa Lăng.

“Cổ thần, người mấy hôm trước giới thiệu ta mua cái cổ phiếu kia thực sự kiếm lời nha, nhờ vậy mà gần đây ta có vẻ giàu có được một chút, người làm ơn giới thiệu thêm cho ta mấy cái nữa được không?”

“Đúng vậy Cổ thần, có tiền mọi người cùng kiếm, ánh mắt của người chuẩn như vậy, không chỉ là cổ thần mà còn là tài thần của chúng ta.”

Bị mọi người vây quanh, Trương Thừa Lăng chỉ cười cười. Mấy hôm trước hần chỉ thuận miệng nói cho đồng sự Mạn Mạn vài cái cổ phiếu hần liền trở thành người được đồng nghiệp của tạp chí chờ mong xuất hiện nhất.

Đối mặt với đoàn người như hổ rình mồi, hần đưa mắt nhìn xung quanh liền nói “Mạn Mạn nhà chúng ta nói, không dựa vào lao động kiếm tiền thì tiền đến cũng mau mà đi cũng mau, chơi cổ phiếu thật là đường tắt nhanh chóng phát tài nhưng không thể quá trầm mê.”

“Nhưng là...”

Thấy mọi người hạ mặt suy sụp, hần chuyển chuyện, cười nói “ Gần nhất trong ngoài nước vì phòng ngừa bệnh H1N1 lại tái phát, rất nhiều dược phẩm dễ bán, thậm chí có tình trạng thiếu nghiêm trọng, nếu các người có thể nghiên cứu một chút cổ phiếu y dược muốn kiếm tiền cũng là một cơ hội.”

Sau khi rời tạp chí, Lôi Mạn Mạn ngồi vào ghế bên cạnh điều khiển xe, “ Người hiện tại chính ta thần trong mắt đồng sự của chúng ta, ngay cả lão tổng của ta cả ngày cũng ngóng trông người xuất hiện, thật tình chỉ muốn hỏi người mấy cái cổ phiếu. Hừ, còn như vậy tiếp tục, xem ra tạp chí của chúng ta có thể đổi tên thành công ty đầu tư.”

“ Có người đang đổ kị sao ? Nếu người cũng có hứng thú với cổ phiếu ta không keo kiệt mà cung cấp những tin tức tốt nhất cho người.”

Hần thật rất thích điểm này của Lôi Mạn Mạn, nàng rất kiên trì với lập trường của mình, dù siêu yêu tiền, nhưng phương thức yêu tiền thật đáng yêu lại không tục tằng.

Nàng liếc hần một cái, mấp máy cái miệng đáng yêu “ cảm ơn ý tốt của Trương đại cổ thần, ta đây nếu một ngày không com ăn , có lẽ ta sẽ nghĩ đến đề nghị của người hôm nay.”

Hần nghe xong cười ha ha, nhin không được dùng tay nhéo nhéo hai má của nàng “ Đứa ngốc, ta làm sao có thể để người không có com ăn, người cùng vật cưng của người, ta đều ra sức tận tâm chăm sóc.”

Lôi Mạn Mạn nghe lời sùng nịnh của hần mà vụng trộm cười. Trong lòng tuy rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt nàng cũng không quên cãi lại : “ Ai cần người nuôi, đừng quên ta là tiền nỏ, siêu cấp kiếm tiền, ta một nữ nhân xinh đẹp, thông minh làm sao có thể chết đói”

“ Ta nhớ bốn chữ thông minh xinh đẹp là do mẹ ta mạnh mẽ tự thêm trên đầu người.”

“ Điều đó chứng minh a đi có ánh mắt độc đáo, huệ chất lan tâm”

“ Da mặt của người cũng thật dày.”

“ Uy uy, ý người là là không cảm thấy ta thông minh xinh đẹp cộng thêm đáng yêu động lòng người a ?”

Thấy nàng giận dữ, Trương Thừa Lăng tâm tình thật tốt, cho dù ở chung lâu như vậy, hần vẫn như cũ không thay đổi thói quen là đem nàng trêu chọc.

Một trận chơi đùa, cười đùa, gặp đèn đỏ Trương Thừa Lăng dừng xe lại, chiếc tivi lớn bên đường đang truyền phát tin quảng cáo, nữ diễn viên đang quảng cáo chính là một tư thái ôn nhu, một mái tóc đen óng mềm mại. Dáng người mẫu tinh tế, ngũ quan được trang điểm tử mỉ, xinh đẹp không thể không ngưỡng mộ.

Ánh mắt hần lơ đãng nhìn lên màn hình, vẻ mặt chuyên chú nhìn chăm chăm nữ tử trong màn hình, các ngón tay thon dài trong phút chốc nắm chặt tay lái, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

“ Thừa Lăng, Thừa Lăng...” Đến lúc Mạn Mạn kêu một tiếng, ý thức của hần mới trở lại. “ Người làm sao vậy ? vừa kêu người nhiều tiếng như vậy cũng không phản ứng, đèn xanh rồi, người không thấy xe sau không kiên nhẫn mà bấm còi hay sao ?”

Sau khi hồi phục tinh thần, hần mới phát hiện xe mình đang chặn một hàng dài xe ở phía sau, nhiều người còn ló đầu ra mắng lời thô tục.

Thu hồi tầm mắt, Trương Thừa Lăng nhấn nhẹ chân ga đem xe rời đi, trong đầu vẫn tồn tại hình ảnh khuôn mặt của nữ quảng cáo kia.

“ Thừa Lăng người làm sao vậy ?”

Nàng cảm giác được hôm nay Thừa Lăng có điểm rất khác, liền quay đầu nhìn màn hình đang phát quảng cáo đầu gọi. Chẳng qua là một màn quảng cáo thôi mà, Thừa Lăng bình thường rất ít xem tivi, vì sao lại nhìn chăm chăm vào quảng cáo ka ?

Lắc lắc đầu, Trương Thừa Lăng nhanh chóng phủ nhận “ Không có gì, có thể gần đây công việc bận rộn áp lực quá lớn, về nhà nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Miệng hần nói dối một câu, nhưng trong nội tâm lại bắt đầu suy nghĩ, nữ quảng cáo cùng nam nhân này có phải hay không có liên hệ ?

Lôi Mạn Mạn sửa sang lại thư phòng của Trương Thừa Lăng, ngoài ý muốn nhìn thấy trên bàn của hần có một thiệp mời của hội từ thiện . Nhìn bên trong thiệp mời thấy được thời gian cùng địa điểm liền xuất hiện một ý cười trên môi.

“ Đang nhìn gì ?” Không biết khi nào ở phía sau nàng xuất hiện một bàn tay to ôm lấy nàng cùng với hơi thở quen thuộc.

Nàng nhẹ nhàng đem thiệp mời nhét vào phong thư, quay đầu nhìn hần cười “ Lần này lão bản của tập đoàn Trung Hưng tổ chức buổi tiệc từ thiện, mặt ngoài là muốn tạo phúc lợi cho sự nghiệp và quyền tiền, nhưng chính ta cùng nhiều người đều biết ở sau lưng hần cũng làm không ít các hoạt động phi pháp.”

“ Nha ? Khó nghĩ được người đối với thương trường cũng có nghiên cứu, chuyện này làm cho ta thật sự có chút suy nghĩ ngoài ý muốn.”

Tương Thừa Lăng xoay người ngồi vào ghế, thuận tay đem nàng ngồi vào trong lòng, làm cho nàng ngồi mà trên người lại có bàn tay ai đó xấu tính cứ chuyển động khiêu khích qua lại trên người nàng.

Lôi Mạn Mạn đã thành thói quen ngồi trên đùi hắn, đô đô cái miệng nhỏ nhắn “Người khác ta có lẽ không biết, nhưng lão bản của công ty này ta biết rất rõ ràng, kiếm tiền đen tối lại còn làm việc phi pháp, hừ hiện lại muốn làm từ thiện, tuyệt đối không có lòng tốt như vậy.”

“Không gian không phải thương nhân, đây là quy cũ của thương trường, bất cứ một người thành công nào đều có một ít ám muội.”

Nhẹ nhàng hôn nàng, lại cắn nhẹ vành tai làm cho nàng một trận run rẩy.

“đúng. . .nhưng là kiếm tiền đen tối, ức hiếp dân chúng cũng là không đúng.”

“Hắn nghe xong, liền cười một tiếng to “Ngốc Mạn Mạn, ngươi nghĩ mình còn sống ở thế giới đồng thoại sao ? Sự thật là thế giới này không có người toàn vẹn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lôi Mạn Mạn đột nhiên nhìn hắn nghiêm túc “Ngươi cũng là như vậy ?”

Hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận “Một người nếu muốn thành công, phải trả giá rất nhiều, đồng thời nguyện ý làm rất nhiều chuyện, ta nghĩ đạo lý này ngươi biết.”

“Không, ta không hiểu “Nàng lắc lắc đầu, “Người khác thế nào ta không muốn biết, nhưng ta không nghĩ ngươi cũng là người như vậy.”

Tương Thừa Lăng đột nhiên nở nụ cười, bàn tay to vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, “Đứa ngốc, ngươi suy nghĩ nhiều quá, ý của ta là trong nhiều hoàn cảnh có nhiều việc phải có sự thỏa hiệp không phải lúc nào cũng theo ý mình.” Nói xong, dùng cằm chỉ phong thiếp mời, “Đêm mai, tám giờ hai mươi, ta có thể mời ngươi làm bạn nhảy không ?”

Lôi Mạn Mạn bị hắn đòi đi sự chú ý, cảm thấy thật có lỗi “Chỉ sợ không được nha, tối mai ta có phỏng vấn, lão tổng mới giao nhiệm vụ mới cho ta.”

Trên mặt hắn hiện lên một chút thất vọng, nhưng rất nhanh cười nói “Không quan hệ, dù sao loại yến hội này thực cũng không thú vị, đi cũng chỉ lãng phí thời gian, xuất trường chính là nghĩ đến mặt mũi của chủ nhân, ngươi không có thời gian, ta cũng có thể đi một mình.”

Đến tối hôm sau, Tương Thừa Lăng một thân âu phục xuất hiện ở bữa tiệc từ thiện. Bên ngoài anh tuấn, lại không ai bì nổi tiền tài, quyền thế lẫn địa vị, hắn rất nhanh hấp dẫn sự ưu ái của các nữ nhân trong buổi tiệc.

Lễ phép trước sự tiếp đón của chủ nhân, hắn cũng đem ra một món đồ cổ trân quý để tham gia đấu giá. Cũng như những cuộc giao tiếp bình thường, sau khi hàn huyên với một vài vị khách, Tương Thừa Lăng liền muốn quay trở về. Trên thương trường ai cũng biết đến tính tình của hắn, đối với việc buôn bán cổ phiếu nên tiến sẽ tiến, nên lùi sẽ lùi nên không dễ dàng đắc tội với hắn, nhưng cũng không ai đặc biệt thân cận, cứ như vậy hắn cùng với kẻ thù trên thương trường khó nắm được nhược điểm cùng cơ hội đối phó.

Vài phép xã giao đơn giản qua đi, Tương Thừa Lăng nghĩ đến lúc ra về, đúng lúc này hắn đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh có chút quen biết.

Đối phương là một nữ nhân hơn hai mươi, tóc đen để thẳng thập phần mềm mại, bên ngoài mặc một bộ lễ phục màu đen làm nổi bật dáng người, cánh tay thon dài thật đúng là một mỹ nhân.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách lại không qua hai mét, bên cạnh nàng là con trai của chủ nhân bữa tiệc : Tô Húc Đông.

Lão bản của Trung Hưng tập đoàn còn có ba người con gái, con trai đầu là Tô Húc Đông không có hứng thú với công việc của cha mình, liền muốn cha bỏ vốn bên ngoài một mình thành lập công ty quảng cáo. Hắn cùng Tương Thừa Lăng học cùng đại học và là học trưởng của Tương Thừa Lăng.

Hai người gặp mặt không khỏi một trận hàn huyên. Người phụ nữ bên cạnh Tô Húc Đông đứng ngoài không khỏi vài lần liếc nhìn đánh giá Tương Thừa Lăng.

Nàng nghe được Tương Thừa Lăng là đại lão bản phía sau tập đoàn Tương Thị của Đài Bắc, lại là người lập ra công ty đầu tư Tín Nghĩa, hai mắt không khỏi sáng ngời.

“Thật không nghĩ tới Tương tiên sinh còn trẻ tuổi như vậy lại có năng lực quản lý hai công ty lớn, hơn nữa lại là người mà báo tài chính cùng kinh tế thường xuyên nhắc đến Cổ Thần đại nhân vật, hôm nay có thể quen biết thật là vinh hạnh của ta.”

Tương Thừa Lãng ánh mắt chợt lóe, mỉm cười khiêm kích “Hạnh ngộ, không biết vị tiểu thư này xưng hô như thế nào?”

“Ta là người mẫu quảng cáo cho công ty Tô thị, ta họ Phuong, Phuong Thiến Mân.”

Ba chữ Phuong Thiến Mân từ miệng nàng thốt ra, Tương Thừa Lãng bề ngoài không lộ ra nửa điểm khác thường, nhưng trong lòng lại dâng đủ ngũ vị.

Phuong Thiến Mân? quả nhiên là nàng.

Tô Húc Đông tài đại khí thô, chính mình vẫn luôn có ý muốn nịnh bợ người học đệ kia, thấy Tương Thừa Lãng có hứng thú với người mẫu của mình trong nhất thời trong lòng như nở hoa.

Trong mắt hắn, nữ nhân chẳng qua là công cụ giúp mình đạt được mục đích, hắn rất xem trọng thực lực của Tương gia, vẫn muốn tìm Tương Thừa Lãng hợp tác, nhưng không có cơ hội, hiện tại phát hiện được hứng thú của Tương Thừa Lãng làm sao hắn không lợi dụng.

“Học đệ thật là có ánh mắt, Thiến Mân là một người mẫu rất có tiềm lực của công ty ta, chỉ cần nàng ra sức một chút đã giúp công ty ta kiếm được một khoản lớn...”

Tô Húc Đông bắt đầu ở trước mặt Tương Thừa Lãng thổi phồng ca ngợi ưu điểm Phuong Thiến Mân.

Tương Thừa Lãng từ trước đến sau vẫn mỉm cười lắng nghe, còn hướng Phuong Thiến Mân vài ánh mắt ái muội.

Đối phương tựa hồ vì vậy mà được cổ vũ, khi âm nhạc vang lên, nàng liền chủ động vươn tay “không biết có vinh hạnh mời ta khiêu vũ một điệu?”

Hắn mỉm cười, thấp phần tao nhã, làm một động tác vươn tay mời “Có thể cùng Phuong tiểu thư khiêu vũ là vinh hạnh của ta.”

Tiếp theo, hai người đã nhảy trong sân khiêu vũ, đôi mắt Tương Thừa Lãng mỉm cười, lại giống như câu dẫn, bằng vào khả năng hài hước mỉa mai, cùng với bối cảnh của mình rất nhanh đã làm cho Phuong Thiến Mân thần hồn điên đảo.

Lôi Mạn Mạn mặc một bộ lễ phục hoa lệ tìm đến hội trường buổi từ thiện, muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ, nhưng vừa vào lại nhìn thấy trong mắt một mà...

Người đàn ông nàng yêu, giờ phút này đang vô cùng thân thiết nắm thắt lưng của một người con gái khác, hai người mặt dán mặt tựa như đang nói thì thầm. Nàng hôm nay có phòng vẫn, nhưng nội dung phòng vẫn chính là buổi từ thiện này. Không nghĩ đến việc nàng tỉ mỉ chuẩn bị cho Tương Thừa Lãng một trận kinh hi, mà ngược lại Tương Thừa Lãng lại cho nàng một kinh hi lớn.

Cẩn thận đánh giá, người con gái đang được hắn ôm gât gao trong ngực không phải chính là người trước đó xuất hiện trên màn hình quảng cáo sao?

Ngày đó nàng cảm thấy Tương Thừa Lãng có chút không hợp, nhưng cũng không nghĩ tới, mới ngắn ngủi vài ngày bọn họ đã có thể thân mật đến như vậy.

Giờ phút này trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười ái muội, nhớ lúc trước khi hai người còn tại Thượng Hải trong buổi tiệc chia tay hắn cũng giống như đêm nay một thân sĩ có lễ, nắm lấy thắt lưng của nàng, lẫn nhau ái muội ôm vào cũng nhau, khi đó nụ cười bên môi hắn cùng đêm nay giống nhau như đúc.

Nàng chính vì nụ cười đó mà run sợ, cũng ngay lúc đó tim mình cảm thấy mát mát, liêu lĩnh yêu thương hắn.

Giờ khắc này, người con gái được hắn ôm trong lòng, có phải như khi đó chính mình giống nhau, bị mỉa mai của hắn mê hoặc, cũng chỉ vì khuynh đảo, bị hắn luân hãm thật sâu trong lưới tình, không thể tự kiềm chế?

Lôi Mạn Mạn không biết mình đã ngần ngừ bao lâu, đến lúc ánh mắt phiêu phiêu của Tương Thừa Lãng vô tình nhìn thấy nàng, bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc, hắn giật mình sửng sốt.

Một khúc chấm dứt, tiếng nhạc im bặt, lúc này Tương Thừa Lãng cũng buông nữ nhân xinh đẹp trong lòng.

Động tác lưu loát, thuần熟 một chút cũng không làm đối phương có cảm giác ngoài ý muốn.

Không biết hắn nói gì bên tai người kia nói gì đó, đối phương cười cười gật đầu nhìn hắn rời đi. Lôi Mạn Mạn cảm thấy chính mình như một đũa ngọc hề hề đứng tại chỗ nhìn nam nhân mình yêu ôn nhu an ủi một người con gái khác.

Nàng rút cuộc nghĩ gì?

Không muốn tiếp tục đứng tại chỗ này làm cho mình xấu hổ, xoay người nàng hướng của chạy tới.

“Mạn Mạn, Mạn Mạn...” Phía sau truyền đến tiếng gọi của Tương Thừa Lãng.

Nàng không muốn nghe, mà cũng sợ hãi nghe, tình yêu tựa như một gốc cây mạn đà la, cùng với vẻ ngoài xinh đẹp đã chậm rãi xâm nhập làm cho người

ta không thể kháng cự độc tính.

Nàng thật sự rất yêu Thừa Lãng, nên không thể dễ dàng tha thứ một màn trước mắt mình vừa mới xảy ra. Vội vàng muốn rời khỏi nơi này thật nhanh, váy dưới chân nàng hung hăng bám dính làm nàng nhắt thời té ngã, trong nháy mắt một bàn tay hữu lực đã ôm nàng.

“Cẩn thận.” Tiếng nói như trước kia luôn làm say lòng người.

“Tránh ra.” Nàng tức giận muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng lại dễ dàng bị hắn giữ chặt.

Hắn khẽ nhủ mày “Ngươi tới đây tại sao lại không nói trước cho ta biết?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn “Nếu nói trước cho ngươi, ngươi sẽ không ôm ngươi con gái kia khiêu vũ sao?”

“Ghen tị?” Hắn trong mắt mỉm cười, tựa như sủng vật cùng chủ nhân đang đùa khóc lóc om sòm trong nhà.

“Tương Thừa Lãng, ta không nghĩ chuyện này có gì tốt để cười, ta vốn nghĩ cho ngươi một sự bất ngờ, nhưng lại được nhìn thấy một màn, người bị kinh hách lại là ta.”

“Không, ta quả thật rất bất ngờ, Mạn Mạn hôm nay ngươi quả thật rất xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Hắn thương thức đánh giá nàng, bộ lễ phục màu trắng tinh xảo làm lộ ra những đường cong duyên dáng của nàng, rõ ràng nàng chưa từng ăn mặc của hờ hang nhưng lại bắt được cái nhìn của hắn, làm hắn nín thở.

“Ta muốn ngươi trước hết giải thích, không phải khen ngợi ta đẹp hay không.” Nàng bị nam nhân này làm tức chết, hắn biết rõ nàng đang tức giận, cũng biết nàng vì đâu mà khí, lại cố ý xem nhẹ không đề cập tới.

Tương Thừa Lãng nheo nhàng ôm thắt lưng của nàng “Ta không làm việc gì sai vì sao phải giải thích?”

“Ngươi...ngươi ôm nàng khiêu vũ.”

“Nếu ngươi đồng ý, chúng ta bây giờ có thể đi vào cùng nhau nhảy.”

“Ai thèm cùng ngươi nhảy, cắt ngay, ta muốn về nhà.”

“Cũng tốt, ta với ngươi cùng nhau trở về.” Tựa như dung túng nữ nhi bướng bỉnh, Tương Thừa Lãng một chút cũng không có không kiên nhẫn, theo ý của nàng.

Lôi Mạn Mạn nghe xong, chẳng những không vui, còn khí tuyệt xoay lưng hướng ra phía ngoài đi, Tương Thừa Lãng lập tức đuổi kịp, theo thói quen giữ chặt tay nàng.

Nàng tức giận muốn bỏ ra, hắn lại bá đạo cố ý nắm chặt.

Hai người cứ như vậy, người kéo ta rút, cuối cùng nàng bị hắn ôm lấy nhét vào trong xe, hắn còn không khách khí hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đáng ghét của nàng.

Sau một trận triển miên, Lôi Mạn Mạn xui xẻo vô lực ở trong lòng của Tương Thừa Lãng, có một chút liếc nhìn lại vuốt ve lông mi thật dài của hắn.

Hắn bị nàng đùa nhin không được cười thành tiếng, một phen bắt được bàn tay bướng bỉnh của nàng, để vào trong lòng bàn tay to của hắn.

“Nghịch ngợm.”

“Ngươi thực mệt nhọc sao?” Kịch tình qua đi, nàng muốn cùng hắn trò chuyện, nói cái gì cũng tốt, nàng muốn bỏ khuyết nội tâm hư không của mình.

Hắn ừ một tiếng “Ta không phải đã ăn no ngươi sao? Có hay không còn muốn thêm một lần?”

Nàng khinh chửi hắn vài cái, lại dựa vào trong lòng hắn “Thừa Lãng, ta thật sợ hãi.”

“Làm sao vậy ?” Hấn ôm chặt nàng, “Ồ trong phòng thật sạch sẽ, không có gì dơ bẩn.”

Nàng trong lòng hấn lắc lắc cái đầu, hai tay ôm chặt hấn “Ta cảm giác người sẽ rời xa ta.”

Giác quan thứ sáu của phụ nữ đều rất chuẩn, từ khi nàng tận mắt nhìn thấy Trương Thừa Lăng cùng Phương Thiên Mân cùng nhau khiêu vũ từ trong đáy lòng đã có chút suy sụp.

Sau khi ở hội trường từ thiện trở về, Trương Thừa Lăng một câu giải thích cũng không có, cho dù nàng có làm gì, hấn cũng chỉ mỉm cười, biểu hiện như vậy làm nàng thêm phần bất an.

Đến tận giờ phút này, nàng mới phát hiện chính mình cơ bản không hiểu hết hấn, hấn che giấu tâm tư của mình rất tốt, nhìn như thường ngày cười nói nhưng làm cho người khác không nhìn ra được tâm ý.

“Đưa ngọc, ta hiện tại bên cạnh người, làm sao có thể rời người? “ Hấn giúp nàng vuốt vuốt tóc dài, ở trên gương mặt nàng ấn xuống một nụ hôn “Người suy nghĩ nhiều quá, có phải hay không đi làm áp lực quá lớn ?”

“Người cùng cô người mẫu kia quan hệ tốt lắm sao ?” Nàng quyết định trước mặt hỏi thẳng.

Hấn nhún mày, cười cười, “xem ra người vẫn là đang ghen.”

“Vậy người về sau không được nhìn nàng, không cùng nàng khiêu vũ, cũng không được đối với nàng tốt như vậy ?”

Lôi Mạn Mạn biết lúc này mình biểu hiện thật giống đang tranh giành món đồ chơi nhỏ, nhưng là nàng sợ, nàng sợ một ngày mình sẽ mất hấn.

“Về sau ta chỉ khiêu vũ với mình người.” Nói xong, hấn giống như đang dỗ dành đứa nhỏ trấn an nàng.

“Người không biết là ta muốn gì.” Nàng đáng thương, buồn bã lắc đầu, nàng khổ sở phát hiện, Trương Thừa Lăng như vậy làm cho nàng không đoán được.

“Người muốn cái gì ?”

Nàng giương mắt ướt sũng nhìn hấn, “Ta cảm thấy a di hiện tại thật hạnh phúc, ta thật hâm mộ nàng.”

Cho dù từng thất bại một lần trong hôn nhân, nhưng ít nhất hiện tại Trương mẫu rốt cục đã tìm được hạnh phúc của chính mình.

Hôn nhân là cái mà mỗi người đàn bà đều hướng tới, có lão công thương yêu mình, sinh một cục cưng đáng yêu, một nhà hòa thuận vui vẻ, từng là niềm mơ ước nàng chờ mong nhất trong tương lai.

Nàng nghĩ đến Trương Thừa Lăng có thể mang đến cho nàng, nhưng đã đợi lâu như vậy, hấn cũng chỉ yêu nàng, sủng nàng, cũng không mở miệng nói điều nàng mong chờ nhất.

Bên trong phòng đột nhiên trầm mặc, cả hai không ai nói gì.

Ngay lúc Lôi Mạn Mạn không muốn tiếp tục truy hỏi câu trả lời của hấn, hấn đột nhiên ôm lấy nàng “Mạn Mạn thế giới này có rất nhiều sự tình không thể giải thích rõ ràng, giống như mẹ ta, lúc trước nàng bị cha ta trói buộc ở hôn nhân tất nhiên nàng không hề hạnh phúc.”

Môi hôn lỏng lẻo của nàng một cái thật dài “sau khi ly hôn, nàng không còn bị trói buộc, lại có thể cùng bác sĩ của mình tự do tự tại yêu mến nhau, như vậy chẳng lẽ là không tốt ?”

“Nhưng Trần Thúc Thúc đã muốn cưới a di làm vợ.”

“Đưa ngọc, tình yêu lúc nào cũng siêu việt hết thảy, chỉ là một tờ giấy, đây là việc không quan trọng.”

Nhận được đáp án như vậy, một tia hy vọng trong lòng Mạn Mạn cũng bị dập tắt.

Nguyên lai...từ đầu tới cuối hấn cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ cưới nàng vào cửa.

Như vậy... vì sao hai người lại muốn tiếp tục kết giao ?

Tình yêu lại là cái gì ?

Mà nàng...lại nên đi nơi nào ?

Chương 28

Sau vài ngày, Lôi Mạn Mạn sau khi tan tắm về trước cửa nhà, nghe trong phòng truyền ra một tiếng cười thanh thúy.

Đó là tiếng cười của nữ nhân.

Khi nàng dùng chìa khóa mở cửa, liền nhìn thấy trong phòng khách xa hoa, ngồi bên cạnh Trương Thừa Lăng là một nữ tử xinh đẹp, đúng là không lâu trong buổi tiệc từ thiện cùng Trương Thừa Lăng kiều vũ – Phương Thiên Mân.

Hai người thân mật ngồi cùng nhau, không biết đang nói chuyện gì, trên mặt đều lộ ra vẻ vui sướng tươi cười.

Nhìn thấy nàng mở cửa đi vào, vẫn duy trì tư thế ngồi tao nhã, Phương Thiên Mân nhíu mày “Thừa Lăng, vị tiểu thư này là ai? nàng làm sao lại có chìa khóa của nhà người?”

Lôi Mạn Mạn giận tái mặt, tuy nàng cùng Trương Thừa Lăng chưa gọi là vợ chồng nhưng cũng là người yêu, hiện tại trong nhà đột nhiên xuất hiện một nữ nhân xa lạ, còn không ngại ngừng chất vấn thân thể của nàng, làm cho nàng nghe xong thật muốn phát hỏa.

Nàng bản năng nhìn về phía Trương Thừa Lăng, hi vọng hắn có thể giới thiệu thân phận của mình, ngăn chặn miệng của nữ nhân này.

Trương Thừa Lăng lại chỉ cười cười, không chút để ý, liếc xéo nàng một cái “Nàng kêu Lôi Mạn Mạn là giúp việc của nhà ta.”

Nữ giúp việc? Nguyên lại nàng chỉ là nữ giúp việc của nhà hắn...

Lôi Mạn Mạn nhất thời trong cổ họng tuôn ra một cổ mãnh liệt ghen tuông, đôi môi khẽ nhếch, lại không nói lấy nửa câu, hai chân nàng như mọc rễ đứng nguyên tại chỗ.

Nàng từng dùng ánh mắt hỏi Trương Thừa Lăng rốt cục có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn lại cố ý tránh tầm mắt của nàng.

Phương Thiên Mân tựa hồ cảm giác được hai người đang có sóng ngầm mãnh liệt, ánh mắt có chút địch ý liếc Lôi Mạn Mạn một cái

“Là nữ giúp việc theo thời gian sao?”

Không chờ Trương Thừa Lăng trả lời, Lôi Mạn Mạn đã cao giọng nói “Không, là giúp việc toàn thời gian, hợp đồng một năm, mà hiện tại đã được 11 tháng.”

Nàng cố ý cường điệu kỳ hạn, thành công làm cho trong đáy mắt Trương Thừa Lăng chợt lóe lên kinh hoàng. Nhưng rất nhanh đã khôi phục ý cười vốn có.

“Đúng vậy, còn một tháng nữa hợp đồng của chúng ta sẽ kết thúc.”

“Đúng vậy, đến tháng sau, mọi người liền không thể làm chung nữa.” Lôi Mạn Mạn mỉm cười đau khổ, không muốn lúc này lộ ra biểu tình yếu ớt, nhưng cũng không thể ức chế cảm thấy trong ngực đau nhói như không ngừng heay máu.

Người đàn ông nàng yêu nhất cứ nhiên lại dùng phương thức tàn nhẫn làm tổn thương nàng.

Trương Thừa Lăng cũng như hàng nghìn nam nhân trên đời đều là có mới nói cũ, có niềm vui mới liền quên tình nhân cũ. Nàng chưa bao giờ miễn cưỡng cảm tình không thuộc về mình, hắn vừa mới nói câu giới thiệu kia, đã nói rõ quyết định của hắn — bọn họ không hề là người yêu, chỉ còn lại quan hệ thuê mướn, nàng nghĩ đã đến lúc nàng nên rời đi.

Hiển nhiên thất tình, nhưng nàng kiên cường về mặt cười tươi khiêm tốn “Không biết hôm nay trong nhà có khách quý đến, cho nên chưa kịp chuẩn bị, xin hỏi hai vị hôm nay muốn ở nhà dùng cơm sao?”

Như vậy trong nháy mắt, Lôi Mạn Mạn cảm thấy nhìn được trong mắt hắn áy náy cùng xin lỗi, ngay lúc nàng muốn tìm hiểu kỹ ánh mắt kia là có ý nghĩa gì, Trương Thừa Lăng đột nhiên đứng dậy.

“Mạn Mạn, vị này là Phương Thiên Mân tiểu thư, người mẫu quảng cáo của Tô thị, lần này đến Đài Bắc chụp quảng cáo, tạm thời không tìm thấy chỗ thích hợp, cho nên trong thời gian tới nàng sẽ ở lại đây.”

Hắn cố ý xem nhẹ, tiếp tục âm thanh lạnh lùng “Ta hy vọng trong thời gian Phương tiểu thư lưu lại người có thể làm tốt bổn phận của mình, xem nàng như chủ nhân mà phục vụ.”

Không chờ Lôi Mạn Mạn trả lời, Phương Thiên Mân cũng đứng dậy cười nói “Như vậy liền phiền toái nữ giúp việc nhà người chiều cổ ta nhiều hơn.”

Tối đêm, Lôi Mạn Mạn cùng bảo bối Harly lên tầng thượng, ngồi ôm gối nhìn bầu trời đầy sao không ánh trăng. Thân hình to lớn của Harly nhu thuận nằm úp ở bên người chủ nhân, trong cổ còn phát ra vài tiếng y ô.

Lôi Mạn Mạn tay vuốt ve cái đầu xù lông, nó liền làm nũng đầu tiên vào trong lòng nàng nhẹ nhàng cọ xát.

“Bảo bối, thực hâm mộ ngươi còn có người sủng, kỳ thật làm chó so với người cũng hạnh phúc.”

Harly không hiểu ý tứ của chủ nhân, oai đầu nhìn nàng, bộ dáng thật đáng yêu.

Lôi Mạn Mạn liếc mắt nhìn nó cười một cái. Ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn về chỗ cũ, suy nghĩ về những chuyện đã phát sinh trong thời gian ngắn vừa qua.

Vì sao nàng cùng Trương Thừa Lăng trong lúc đó lại yêu nhau, lại trong một đêm phát sinh biến hóa ? nàng rốt cục làm sai cái gì ? trước mặt một khắc còn yêu nàng, liền sau đó lại đem nữ nhân khác vào nhà, mà nàng lập tức lại trở thành nữ giúp việc ?...

Bỗng phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, cũng với cổ hương vị quen thuộc làm cho nàng đau lòng, dần dần tiếp cận nàng.

Ở dưới bầu trời này nàng cùng Trương Thừa Lăng được xem như là thiên đường, nhớ lại mấy tháng trước, tin tức báo rạng sáng sẽ có mưa sao băng, hẳn liền cùng nàng đến đây chờ đợi.

Vì đợi mưa sao băng xuất hiện, mà hai người đều cố gắng nói chuyện không cho đối phương ngủ, trong chiếc lều nhỏ, nhìn trời không sao nói chuyện phiếm hàn huyên cả một đêm.

Khi đó hẳn từng nói, cho dù trời đất thay đổi, tình cảm của hắn đối với nàng cũng không thay đổi, nhưng hiện tại thì sao ?

Một đôi cánh tay từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tiếng nói quen thuộc vang lên “Mạn Mạn, ta biết ngươi ở đây.”

Nàng không quay đầu, như trước ôm lấy đầu gối nhìn lên bầu trời, Harly bên cạnh nhìn thấy người chủ nhân gần một năm cũng chủ động tiến lên vui vẻ.

Trương Thừa Lăng mặc bộ đồ ngủ màu trắng, sau khi tắm xong tóc vẫn mang theo vài phần ẩm ướt. Ánh mắt của hắn vào ban đêm lại thêm vài phần lóe sáng, càng thêm tràn ngập dã tính mê người.

Nhìn thấy Harly nhiệt tình, hắn cười cười, xoa đầu nó “Đi qua bên kia chơi ngoan.”

Harly bất mãn nức nở, nhưng lại nghe lời hạy qua một bên nằm xuống.

“Buổi tối thời tiết lạnh, tại sao không mặc thêm áo lại ra ngoài ?” Cảm chính áo khoát của mình nhẹ nhàng khoát lên vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lôi Mạn Mạn như cũ không nhìn hắn, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời, thấp giọng “Ta nhớ rõ lúc xưa đến trường từng nghe thầy giáo nói qua, thật lâu trước kia có một người tên là Trương Hành rất thích ngắm sao, hẳn là một người rất nhẫn nại, vì muốn biết trên trời có bao nhiêu vì sao liền quan sát rồi về lại, cuối cùng trở thành một nhà thiên văn học.”

“Kỳ thật ta trước đây vẫn thích ngắm sao, nhưng lại không có tính nhẫn nại, cho nên không thể giống hắn trở thành một nhà thiên văn vĩ đại, chỉ có thể là một người bình thường trong cuộc sống trăm lần.”

“Không, người sống thật thành công, ít nhất người làm cho rất nhiều người thích người, quan tâm người.”

Nàng tươi cười thập phần chua xót đáp lại “Ngươi không cần an ủi ta, ta biết số mệnh của mình, nhiều năm như vậy ta vẫn cố gắng kiếm tiền nuôi ông bà, lo cho em trai, nghĩ lại chính mình đã trả giá rất nhiều, nghĩ lại cuối cùng phải nhận được hồi báo của ông trời, nhưng cho tới bây giờ, cuộc sống của ta vẫn như cũ, một chuyện cũng không thành.”

Nàng thở dài, nàng tao nhã gãi đầu “Nói đi nói lại, vẫn là thời gian ấu thơ là tốt nhất, tại lúc đó một chút phiền não cũng không có. Có ba mẹ có ông bà, mỗi người đều yêu ta, cũng không cần sống trong lo toan của công việc...”

Nàng nói xong một câu lại một câu, Trương Thừa Lăng thuy chung không nói một câu, ngồi bên cạnh nàng cực kỳ kiên nhẫn lắng nghe.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng rót cục mật mới, tựa vào vai hắn, từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người cứ như vậy dựa sát vào nhau.

Giống như chưa từng có mẫu thuẫn tồn tại, yêu thương nhau, thổ lộ tình cảm, giống như một đôi tình nhân, dưới ánh trăng nhấm nháp tư vị tình yêu.

Chỉ có Lôi Mạn Mạn biết, đây chỉ là biểu hiện giả dối, sau ngày mai, nàng cùng Trương Thừa Lăng sau một tháng sẽ xó tương lai riêng.

Trương Thừa Lăng bên cạnh cái gì cũng không nói, cũng không giải thích, cứ như vậy nhẹ nhàng ôm nàng, lại như muốn ôm vật chí bảo nhất cả kiếp này mà không buông.

Bóng đêm dần dần càng lúc càng dày lại, thành thị ồn ào náo động dần dần yên tĩnh, tiếng hít thở đều đều của Lôi Mạn Mạn truyền đến.

Hắn cẩn thận đứng dậy, đem nàng tựa vào trong lòng mình nhẹ nhàng ôm lấy đem nàng về phòng ngủ.

Đem nàng mềm mại đặt lên giường, phía sau còn có Harley vô tình, thấy chủ nhân ngủ, nó cũng oai đầu, tìm một chỗ thoải mái nhu thuận ghé vào bên giường lẳng lặng chờ đợi chủ nhân.

Trương Thừa Lăng cúi đầu tình tứ đánh giá dung nhan xinh đẹp ở trên giường, ngón trở hắn trên mặt mặt nàng chậm rãi miêu tả tả ngũ quan, ánh mắt biến đổi, trong lòng thật nhiều tư vị.

Hắn làm sao không biết trong lòng nàng đau khổ, làm sao lại không biết nàng chờ mong điều gì.

Nhưng đến thời khắc này, hắn không thể không tạm thời buông tha quyền lợi và hạnh phúc của nàng, hắn cũng có việc khó xử trong lòng.

Nhịn không được, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, “thực xin lỗi, Mạn Mạn, có một số việc ta thật thân bất do kỷ, mong người có thể đợi ta.”

Hắn lăm băm lâu bầu nói xong vài câu, đứng dậy, cẩn thận rời phòng, trở lại thế giới của mình.

Trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Lôi Mạn Mạn vẫn giả bộ ngủ trên giường rót cục chảy hai hàng nước mắt.

“Con chó chết tiệt, lăn ra đây cho ta, nếu không ra, ta sẽ bỏ thuốc chuột vào đồ ăn của người, trực tiếp tiến người về tây thiên.”

Cuối tuần, tiếng hô bén nhọn truyền khắp trong nhà, Lôi Mạn Mạn tay đầy bột từ phòng tắm chạy đến, nhìn Harley đáng thương chui trong gầm tủ.

Phương Thiên Mân tay cầm xẻng gỗ buồn bực đứng trước gầm tủ nhìn Harley kêu gào.

Cuối tuần nàng không có lịch quảng cáo cho nên ở trong nhà không ra ngoài, Trương Thừa Lăng vì việc công ty đã ra ngoài từ sớm, trong nhà chỉ có hai nữ nhân cùng một con chó, chiến tranh cũng bởi vậy lặng lẽ phát sinh.

Buổi sáng rời giường, Phương Thiên Mân liền nhìn hấy đồ trang điểm cao cấp của mình trở thành đồ chơi của Harley, mà đại quái vật này chẳng những không thấy áy náy còn giương cặp mắt vô tội khiêu khích nhìn nàng.

Từ nhỏ được cha mẹ sủng ái, làm sao có thể bỏ qua cho một con chó dám khi dễ mình. Hơn nữa nó lại là sủng vật của Lôi Mạn Mạn.

Trương Thừa Lăng nói, Lôi Mạn Mạn chính là trong nhà nữ phó, rõ ràng nàng cảm thấy quan hệ của hai người không đơn thuần.

Đúng vậy, nàng thích Trương Thừa Lăng, từ lúc nhìn hấy hắn lần đầu tiên, liền đối với người nam nhân anh tuấn này động tâm.

Nghe nói cha trước khi kết hôn với mẹ đã từng cưới một thiên kim tiểu thư, cha nàng từng kể lại cuộc sống đại tiểu thư xa hoa như thế nào, từ lúc đó cuộc sống giàu sang xa hoa đã trở thành ước muốn của nàng. Bước vào xã hội thượng lưu liền chỉ theo đuổi một mục tiêu duy nhất.

May mắn nào sinh ra đã có một gương mặt sinh đẹp, một dáng người tuyệt mỹ, vì vậy trăm phương nghìn kế muốn lợi dụng sự ưu việt của bản thân để hấp dẫn các tình anh mọi ngành nghề.

Nhưng sau khi nhận thức nhiều người như vậy nàng đau xót phát hiện, nam nhân có tiền thì không đủ suất, đủ suất thì lại không có tiền, mà người vừa có tiền lại vừa đủ suất thì không phải đã kết hôn thì đã có người bạn gái.

Chỉ có Trương Thừa Lăng là người đàn ông lý tưởng sở hữu đầy đủ mọi điều kiện : độc thân, tuổi trẻ, anh tuấn, giàu có, lãng mạn mà ôn nhu, còn hai hươc cảm mười phần.

Thật sự hấp dẫn chính là danh hiệu cổ thần của hắn, từ lâu đã từng nghe nói qua Trương Thừa Lăng là cổ thần của giới thương nhân Đài Bắc, nhưng lại không nghĩ vị này lại vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn.

Cho nên nàng muốn dùng mọi phương pháp tiếp cận hắn, thậm chí mặt dày mày dạn tìm hết mọi lý do để đến ở tại nhà hắn, ý đồ gần gũi được ban lộc.

Không nghĩ đến sau khi vào nhà, người đàn ông hoàng kim độc thân trong nhà lại có một nữ giúp việc toàn chức.

Nếu nữ giúp việc này xấu xí, hay già cả cũng không sao, mà Lôi Mạn Mạn chẳng những trí tuệ, bộ dạng nghịch ngợm đáng yêu, nói chuyện thanh âm lại thanh thúy êm tai.

Quan trọng nhất là nàng có thể nhìn thấy trong mắt Trương Thừa Lăng trong mắt có tình cảm cùng với Lôi Mạn Mạn.

Nàng muốn có Trương Thừa Lăng cho nên tuyệt không có thể dễ dàng tha thứ vật gì tồn tại trở ngại. Vì thế, nàng đem Lôi Mạn Mạn coi như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể mau mau trừ đi.

Thậm chí ngay cả chổ của nàng cũng trở thành mục tiêu oán hận.

Nhìn Phương Thiên Mân đối với Harley hô to, gọi nhỏ, Harley đáng thương hề hề gào thét còn nằm trên đồng đồ trang điểm. Lôi Mạn Mạn liền lên tiếng khuyên giải.

“Phương tiểu thư, nó chỉ là một con chó, nó làm hỏng đồ của ngươi, bao nhiêu tiền ta bồi thường cho ngươi, ngươi không cần la mắng nó.”

Chó của mình nàng hiểu nhất, Harley tuy bộ dáng to lớn nhưng thập phần ôn nhu.

Phương Thiên Mân, quay đầu lại trừng liếc nàng một cái “Ngươi cho rằng bằng công việc này kiếm tiền có thể bồi thường được cho ta đồ trang điểm mua từ Anh Quốc sao?” Nàng khinh thường hừ lạnh “Hộp trang điểm này của ta tùy tiện đem bán cũng đủ ngươi dùng sinh hoạt một tháng, nhưng hiện tại chó của ngươi đem nó biến thành rác.”

Nàng tức giận đối với Lôi Mạn Mạn mà mắng, Harley dưới gầm tủ lập tức bắt nắn.

Nó đi theo chủ nhân nhiều năm, không thể dễ dàng tha thứ người khác khi dễ chủ mình, nó đối với Phương Thiên Mân nhe răng trợn mắt, trong cổ còn phát ra âm thanh gừ gừ.

Phương Thiên Mân trong tay cầm cái xẻng đánh xuống “con chó chết tiệt, to gan dám thị uy với ta.”

“Phanh!” Harley nhất thời sững sốt

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Lòng Lôi Mạn Mạn nhất thời co lại, bảo bối nàng nuôi nhiều năm như vậy, từ nhỏ đến lớn cho dù gặp tai họa gì đều chỉ luyến tiếc đánh chửi một chút, mà hiện tại bị Phương Thiên Mân đánh một trận, bỗng dưng khí cái chết khiếp.

Harley bị đánh, bản năng động vật trời dấy, liền há miệng cắn vào tay của Phương Thiên Mân.

“A a...”

Tiếng hô vang lên, vừa lúc Trương Thừa Lăng bên ngoài trở về.

Phương Thiên Mân nhìn hấy hấn, lập tức đưa ra bộ uy khuất chạy tới, nước mắt lưng tròng tiến vào lòng hấn.

“Thừa Lăng, chó do giúp việc nhà ngươi nuôi dưỡng, cắn ta đau quá...”

Lôi Mạn Mạn ngồi xuống, ôm lấy Harley bị kinh hách, xoa xoa đầu nó trấn an “Không có việc gì, không có việc gì, Harley không phải sợ, tỷ tỷ ở đây.” Quay đầu trừng mắt nhìn Phương Thiên Mân, tức giận nói “Ngươi không cần làm ác còn cáo trạng, rõ ràng chính ngươi chọc Harley nhà ta, nó bình thường thực ngoan, nếu ngươi không chọc nó, nó sẽ không loạn mà cắn ngươi.”

Dựa vào bên người Trương Thừa Lăng, Phương Thiên Mân nói chuyện lớn hơn nửa thanh “Lôi Mạn Mạn, sao có thể dùng thái độ này đối với chủ nhân để nói chuyện?”

“Ngay cả một cái súc sinh cũng không làm chủ nhân, có gì tư cách ở trước mặt ta xưng chủ nhân?” Nàng hung hăng, đồng thời trừng hướng Trương Thừa Lăng, tựa hồ muốn nghe lời đồng ý từ hấn.

Nhưng sau một lúc, hấn chỉ nhẹ giọng nói “Mạn Mạn, đêm nay cho Harley ngủ bên ngoài đi.”

Những lời này tương đương trực tiếp phủ quyết lời giúp đỡ của nàng, đồng thời cũng khẳng định địa vị của Phương Thiên Mân ở trong nhà.

Hấn nhìn thấy biểu tình bi thương trong mắt Lôi Mạn Mạn, trong lòng nổi lên vạn phần không đành lòng, muốn ôm nàng vào trong lòng mà an ủi, nhưng

hắn cái gì cũng không làm

Lôi Mạn Mạn tuyệt vọng cười cười “Yên tâm, ta cùng Harly cũng không ở trong này bao lâu nữa, ta nghĩ chúng ta rất nhanh sẽ rời khỏi, để hai người có thể hưởng thụ thế giới riêng của mình.”

Đủ, thật sự đủ.

Một mặt dễ dàng tha thứ, một mặt thoái nhượng, đến hôm nay nàng như trước thừa nhận kết quả như vậy. Trương Thừa Lăng cho dù người có nỗi khổ gì, lí do gì, người đã lựa chọn con đường này, ta sẽ cùng người đi tiếp... Chúng ta chính thức quyết liệt đến ngày đó thôi.

“Mạn Mạn, Mạn Mạn, Lôi Mạn Mạn, hồi hồn lại đi.”

Trương Thủy Nguyệt từ phòng kế hoạch ôm một đồng hồ sơ không khách khí gõ lên bàn làm việc của Lôi Mạn Mạn, thấy vẻ mặt thất thần của nàng, tay lắc lắc trước mặt nàng.

“Người bệnh tương tự a, gọi người thiết nhiều tiếng mà cũng không phản ứng, không lẽ người cùng Trương thiếu gia xảy ra chuyện gì không vui, mấy ngày nay cũng không thấy hắn đến công ty đón người tan tầm.”

Nghe đồng sự nhắc tới Trương Thừa Lăng, sắc mặt nàng trầm xuống “Từ nay về sau không cần trước mặt ta nhắc đến tên hắn nữa.”

Đối phương chắc lưỡi “Nhìn một cái ta liền đoán đúng, thì ra người đang giận dữ.” Ngồi xuống đối diện nàng, đặt hồ sơ trên bàn “Mau nói cho ta biết, người cùng Trương đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?”

“Trương Thủy Nguyệt, người sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?” Miệng tuy nói lời ác độc, nhưng không có nửa phần trách ý.

Tại một tạp chí phức tạp, nàng làm người luôn luôn thành công, đồng sự đều thích nàng, dù có ghen tị nàng tốt số, cũng không độc ác đến nỗi mỗi ngày nguyên rủa nàng.

Huống chi Trương Thủy Nguyệt ;ai là học tỷ của mình, một tay đưa nàng đến chỗ này, trong công việc lại giúp nàng rất nhiều, tình cảm của hai người thật sự là như chị em.

Nàng cùng Trương Thừa Lăng miễn nhau toàn bộ công ty đều biết.

Trương Thủy Nguyệt bình thường hay cười chọc nàng nhưng sâu trong lòng hy vọng nàng có thể kiếm được hạnh phúc cho chính mình.

Thấy nàng hai mắt ửng đỏ, “Mạn Mạn, các người rốt cục xảy ra chuyện gì? Thời gian trước không phải rất tốt sao? ta còn nghĩ đến việc vui người sẽ nhanh chấm dứt cuộc sống độc thân.”

Lôi Mạn Mạn hấp hút cái mũi, lau lau con mắt đỏ đỏ, ra vẻ kiên cường nói “thất tình cũng không đáng sợ, đáng sợ là, ta hiện tại mỗi ngày đều phải đối mặt với một người trăm phương ngàn kế muốn ta thừa nhận là người phá hư mọi chuyện của người khác.” Nghĩ đến Phương Thiên Mân mỗi ngày ở trong nhà Trương Thừa Lăng tác uy tác quái, không chỉ khi dễ nàng, còn khi dễ bảo bối Harly.

Trước kia Harly mỗi buổi tối có thể ngủ ở bên giường mình, từ sau khi hung hăng cắn Phương Thiên Mân đã đáng thương bị đuổi đến sân thượng lầu hai.

Trương Thủy Nguyệt thấy nàng lộ vẻ khổ sở, nhìn không được an ủi nhẹ nhàng.

Trước khi đi, nàng không cẩn thận mang hồ sơ tùy thân đến bàn của Lôi Mạn Mạn, không biết bên trong là cái gì, Lôi Mạn Mạn vô ý mở xem bên trong...

“Thừa Lăng, người thật sự có biện pháp làm cho tài sản của ta trong thời gian ngắn tăng lên gấp đôi hoặc gấp trăm lần sao?” Trong phòng khách Trương gia, Phương Thiên Mân hưng trí bưng bưng hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

Trong quá trình hai người nói chuyện phiếm, nàng nhắc đến chuyện chính mình muốn kiếm được đồng tiền lớn, nàng biết rõ Trương Thừa Lăng đối với thị trường chứng khoán cùng đầu tư có nghiên cứu rất sâu, nên muốn thỉnh giáo hắn.

Nàng là người mẫu quảng cáo cho công ty Tô thị, tuy hàng năm có thể tiếp nhận vài hợp đồng quảng cáo, kiếm cũng khá nhiều tiền, nhưng lại không đủ cho nàng mua đồ trang điểm hàng hiệu, huống chi hiện tại nàng biết được địa vị không phải bình thường của Trương Thừa Lăng trong thương trường có thể làm người bên cạnh hắn chính là phúc khí kiếp trước mình tu luyện được.

Nếu có thể thừa cơ hội này để hắn giúp mình đem tài sản đầu tư, nàng cần gì phải đi làm quảng cáo, lại hi vọng trong một đêm trở thành một ngôi sao nổi lên trong thiên hạ.

Nâng ly rượu trong tay, tao nhã cười “Kỳ thật đầu tư tốt hơn so với đánh bạc, chỉ cần vận khí đến, tự nhiên có thể kiếm được tiền.” Quơ quơ chất lỏng trong suốt trong ly “Đương nhiên, ngoài việc có thời vận tốt, còn phải có một cái nhìn chuẩn, cùng với gan dạ sáng suốt.”

Cười liếc nàng một cái, ánh mắt mang theo thần sắc ái muội “Nếu người đối với đầu tư thật sự có hứng thú, ta có thể hỗ trợ.”

Thấy nàng lộ vẻ vui sướng, hắn chậm rãi nói “ vào cuối năm, thịnh vượng nhất là ngành hàng không, gần đây ta xem vài cổ phiếu hàng không, nếu đầu tư nhất định có lời.”

“ Thừa Lãng ta có thể đem tài sản của ta giao người đầu tư được sao ?”

Nói xong, đem thân mình cùng cánh tay vô cùng thân thiết kéo tay hắn, ngẩng gương mặt mềm mại đáng yêu hướng phía hắn cười “ Người có biết, ta muốn đem hết thầy những gì của ta giao cho người.” Trương Thừa Lãng sao lại không biết trong lời nói của nàng hàm nghĩa gì, sắc mặt như trước, nếu để ý nổi lên cười lạnh.

Nữ nhi của người đàn bà kia sinh ra, quả nhiên cũng chỉ là một loại hạ lưu.

Dấu đi chân ý trong lòng, hắn nhẹ nhàng đem nàng vào trong lòng, giả ý hôn ở gương mặt nàng một cái “ Có thể đem năng lực của ta giúp người cũng là vinh hạnh của ta.”

Phương Thiên Mân không khỏi nở hoa trong lòng, nhu thuận nằm trong lòng hắn.

“ Đây đều là tiền mẹ ta cho làm của hồi môn, vốn ở ngân hàng ta cũng không động đến, nhưng nếu người có thể giúp ta đem chút tiền kia biến thành lớn hơn, ta đương nhiên cầu còn không được.”

“ Mẹ người đối với người thật là thương yêu.”

“ Đây đều là ý của ba ta, ba ta rất thương ta, hy vọng ta tương lai có thể gả cho một người thanh bạch.”

Trương Thừa Lãng bên môi mỉm cười yếu ớt, trong lòng hận không thể đem nữ nhân này tề toái.

Phương Thiên Mân, người có biết số tiền kia cơ hồ lấy mạng mẹ ta, vậy mà người có thể yên tâm nằm trong lòng ta thoải mái nói cho ta biết tiền đó là hồi môn của người trong tương lai.

Đáng cười nhất là, ba ba trong miệng người thật sự là thân sinh phụ thân của người sao ?

Trương Thừa Lãng đẩy lòng trăm mối biến hóa, Phương Thiên Mân tự nhiên không biết, hiện tại nàng chỉ muốn có thể từng bước từng bước tiến vào xã hội thượng lưu mộ đẹp.

Chỉ cần lấy một nửa tiền đầu tư, ngày sau thành gấp trăm ngàn lần phiên trưởng, như vậy nàng ở Đài Bắc có thể trở thành phú bà mọi người đều ca ngợi. Về phần Trương Thừa Lãng, có thể thành người của hắn, nếu không chiếm được nàng cũng không có gì tổn thất.

Nàng luôn đem lợi ích cá nhân làm tiêu chí đầu tiên, tuyệt không lấy tình cảm trở thành vật cản trên con đường phát tài của nàng.

Trải qua mấy ngày ở chung, nàng phát hiện Trương Thừa Lãng đối với mình dễ dàng tha thứ và rất sùng ái, thậm chí vì nàng không tiếc làm cho Lôi Mạn Mạn chịu ủy khuất.

Gương mặt xinh đẹp vui vào trong lòng hắn, nhìn tới một hướng lộ ra một chút tươi cười.

Mà cũng như nàng, ở một góc nàng không nhìn đến Trương Thừa Lãng cũng lộ ra một khuôn mặt tàn nhẫn chân thật nhất của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiền Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Chính mắt nhìn thấy Trương Thừa Lãng ôm một người con gái khác trong lòng, Lôi Mạn Mạn cảm thấy lòng đau thắt khổ sở. Nhưng sau khi chính tai mình nghe được cuộc đối thoại của họ, nàng càng hoài nghi việc mình đoán trước đó.

Sau khi nhìn thấy Phương Thiên Mân ra ngoài, nàng rốt cục có cơ hội ở một mình cùng Trương Thừa Lãng. Nàng đi đến trước mặt hắn : “ Ta muốn cùng người nói chuyện.”

Từ khi hắn lệnh đem Harley đuổi đến sân thượng nàng liền cùng hắn giận dỗi, cho tới bây giờ đã một tuần không thèm để ý đến hắn.

Đây là câu đầu tiên sau sự kiện đó nàng tự động mở miệng. Đối mặt với ánh mắt chất vấn của nàng, Trương Thừa Lãng hơi chần chừ, thái độ lại như trước mà trả lời “ Nếu là vì ta đã làm cho người chịu ủy khuất, ta thành thật hướng người mà xin lỗi.” Không muốn thể hiện ra quá nhiều cảm xúc, chỉ sợ nếu giờ phút này trong lòng không nhẫn nại, hắn nhất định phải kiên cường đối mặt.

Mạn Mạn, đợi ta với, chờ ta một chút, chỉ cần ta làm xong việc này, ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi một đáp án hợp tình hợp lý.

Đến lúc đó, cho dù ngươi trừng phạt ta như thế nào, trách ta như thế nào, ta cũng sẽ không một câu oán hận.

“Không, ta muốn cùng ngươi nói chuyện về Phương Thiên Mân.” Nàng đi lên phía trước, kéo lấy tay hắn, “Nói cho ta biết, ngươi sở dĩ tiếp cận nàng, đối xử tốt với nàng ta, còn để nàng ta đến đây tất cả đều là hành động vì mục đích trả thù của ngươi phải không?”

Chất lỏng trong chén rượu đột nhiên tràn ra, bởi vì Trương Thừa Lăng vì lời nói của nàng mà hơi chấn động một chút.

“Ngươi nói cái gì?” Hắn thật khiếp sợ, đây là lần đầu tiên hắn trước mặt Lôi Mạn Mạn có hành động thất thố như vậy.

Nàng thông minh đứng như hắc ngỗng, tảng đá trong lòng hắn vừa được buông xuống nhưng trên mặt lại nổi lên một khối băng lớn.

“Ta đã điều tra được, Phương Thiên Mân chính là nữ Nhi của cha ngươi cùng với Chương Hiểu Vân.”

Trương Thủy Nguyệt ngày đó để hồ sơ trên bàn của nàng, đúng là tư liệu cơ bản về Phương Thiên Mân mà đồng nghiệp trong tạp chí lưu lại được.

Trước khi Trương mẫu xuất ngoại, nàng đã nghe qua tên của phụ thân Trương Thừa Lăng và người thứ ba phá hủy hạnh phúc gia đình hắn. Nhưng ngoài ý muốn của nàng, Phương Thiên Mân lại chính là con gái của hai người đó, tuổi tác cũng xấp xỉ như em gái của Trương Thừa Lăng, đã học đến trung học thì bỏ ngang, một lòng hướng vào thế giới giải trí.

Nàng vẫn biết Trương Thừa Lăng rất hận cha hắn, lại đem tất cả nỗi thống khổ của ma xui thân nhiều năm qua quy vào trách nhiệm của người cha. Cái tên Trương Thừa Lăng chính là sau khi cha mẹ ly hôn mới được sửa lại, bởi vì hắn cự tuyệt họ Phương, thậm chí cắt hết tất cả mọi quan hệ thân thích với Phương gia.

Năm đó Phương Lập Vĩ không sợ nhọc nhằn, ra sức tìm cách giúp Chương Hiểu Vân trả nợ mà tìm đến Trương mẫu nhờ trợ giúp, Trương mẫu vì tự do của chính mình cũng không ngần ngại đáp ứng yêu cầu của hắn.

Cùng lúc ấy, Chương Hiểu Vân đã mang cốt nhục của Phương lập Vĩ nên lập tức công khai kết hôn, lại đem số tiền lấy được chỗ Trương mẫu gửi ngân hàng, tuy cuộc sống không giàu có nhưng cũng đủ để cả nhà ba người sống sung túc.

Sau đó, hắn đem Chương Hiểu Vân xuất cảnh, vậy mà con gái họ Phương Thiên Mân lại quay về Đài Loan để phát triển.

Chương Hiểu Vân lo lắng con gái bên ngoài chịu nhiều cực khổ, liền đem tất cả tài sản năm đó lấy được từ Trương gia chuyển qua danh nghĩa của con gái mình, Trương Thừa Lăng tất nhiên điều tra được rõ ràng mọi chuyện nên mới có ý tiếp cận Phương Thiên Mân.

Quả nhiên nàng vừa dứt lời thì nhìn thấy sắc mặt hắn hoàn toàn thay đổi.

“Ngươi nói như vậy, rốt cục là có ý gì?”

Lôi Mạn Mạn bị biểu tình dọa người của hắn làm cho hoảng sợ, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí mà nói ra miệng: “Ngươi muốn lợi dụng Phương Thiên Mân, báo thù ba người gây ra chuyện năm xưa với mẹ ngươi đúng không?”

Bên trong phòng thời gian tựa hồ như ngưng lại một cách đáng sợ

Không biết qua bao lâu, Trương Thừa Lăng lạnh lùng cười: “Không thể không thừa nhận ngươi thật sự là một nữ nhân thông minh.”

Hắn không nghĩ đến một kế hoạch tỉ mỉ do chính mình bày ra lại bị Mạn Mạn liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu, hắn không biết nên tán thưởng trí tuệ nàng lạnh lợi, hay trách nàng xen vào chuyện người khác.

“Thừa Lăng, ngươi làm sao lại có thể làm như vậy? Mặc kệ như thế nào, Phương thiên Mân nàng... trên huyết thống vẫn là muội muội cùng cha khác mẹ với ngươi.” Tuy rằng nàng thực chán ghét Phương Thiên Mân, cũng hy vọng ba người Phương gia gặp báo ứng nhưng không hy vọng Trương Thừa Lăng chính là người thâm phán và chấp hành.

“Muội muội?” Hắn lạnh giọng: “Nữ nhi do nữ nhân kia sinh ra làm sao có đủ tư cách làm muội muội của ta, huống chi...” ánh mắt trầm xuống “Ngươi như thế nào khẳng định, người đàn bà khi hoài thai nhất định là của người đàn ông kia?”

“Hào, cho dù ngươi không thừa nhận Phương Thiên Mân là muội muội, nhưng người đàn ông trong lòng ngươi tốt xấu gì cũng là cha của mình...”

“Ta chưa bao giờ thừa nhận người kia cùng ta có quan hệ huyết thống.” Lần đầu tiên Trương Thừa Lăng trước mặt nàng thất thố la rống lên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Mặc dù bị con giận dữ kia dọa đến, nhưng Lôi Mạn Mạn vẫn tỏ rõ quan điểm của mình : “ Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, đó là sự thật hơn nữa ta tuyệt đối cảm thấy ngươi dùng phương thức trả thù như vậy là không quang minh chính đại.”

“ Ngươi nghĩ phương thức họ rút tiền của mẹ ta là đường hoàng sao ?”

“ Bọn họ làm người xấu xa dơ bẩn, chẳng lẽ ngươi cũng muốn theo chân bọn họ sao ?”

“ Ta chỉ đòi lại cái mà Trương gia đã mất.”

“ Mẹ ngươi đã muốn tha thứ, tại sao ngươi còn cứ chấp nhất trả thù ?”

“ Ngươi biết cái gì ? Ngươi không trải qua loại cảm giác thống khổ của người bị vứt bỏ, không có một người cha vô trách nhiệm, thì làm sao có khả năng hiểu được cảm giác trong lòng ta.”

Trương Thừa Lăng phản ứng cả người, thô bạo nắm lấy hai vai của nàng “ Lôi Mạn Mạn, ta biết là ngươi yêu ta, ta biết ngươi cũng có thể hiểu được tâm ý của ta đối với ngươi, nhưng có việc ta không thể không làm, cho nên ngươi không nên ngăn cản ta, ta chỉ mong ngươi có thể thông cảm mà hiểu được cho ta.”

“ Vì muốn níu kéo ngươi, ta phải trơ mắt nhìn người ta yêu trước mắt ta ân ái ái ? Ngươi còn trước mặt nàng tổn thương ta, vũ nhục ta mà ta chỉ có thể nén giận sao ?” Nàng rốt cục nổi giận phản bác, cầm lấy tay hắc, dùng sức điều hấn “ Thừa Lăng, tỉnh lại đi, ngươi lúc này thật đáng sợ, ta dường như không nhận được chính ngươi.”

Nói xong, nước mắt đã tràn mi. “ Chẳng lẽ cừ hận trong lòng ngươi thật sự quan trọng như vậy sao ? Cả ngày sống trong cừ hận ngươi cảm thấy vui vẻ sao ? Ngươi có nhớ hay không chúng ta có bao nhiêu vui vẻ khi ở chung một chỗ, vì sao ngươi nhìn thấy Phương Thiên Mân lại có ý trả thù ?”

Nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng hấn, “ Nỗi thống khổ sâu trong lòng ngươi ta biết, ngươi hận cha ngươi, hận hấn thương tổn mẹ ngươi, nhưng nếu ngươi thương tổn con gái của hấn, như vậy ngươi với hấn lúc đó có gì khác nhau ?”

Trương Thừa Lăng kinh ngạc đứng tại chỗ mà nghe tiếng khóc của nàng trong lòng mình. Bàn tay muốn vuốt ve mái tóc của nàng nhưng không hiểu sao lại ngừng giwax khoảng không, tay nắm lại thu về.

Nhắm mắt lại, hấn buộc chính mình phải nhẫn tâm lạnh lùng nói “ Thực xin lỗi Mạn Mạn, ta không thể buông tha chuyện này.”

Tiếng khóc im bật, Lôi Mạn Mạn giương đôi mắt sưng đỏ đầm lệ, hấp hấp cái mũi nhìn hấn : “ Từ trước đến giờ ngươi đã có chân chính yêu thương ta không ?”

Hấn trầm mặc không nói, sau một hồi nhẹ nhàng gạt đầu.

“ Có thích nhiều không ?”

“ Ngươi là đầu tiên cũng là người cuối cùng mà ta yêu thương, kiếp này là thứ duy nhất là không muốn bỏ xuống, cũng là người duy nhất ta không nhẫn tâm thương tổn.”

“ Như vậy... ngươi có thể vì nữ nhân duy nhất kiếp này ngươi không đành lòng thương tổn mà buông tha cho kế hoạch báo thù của chính mình không ?”

“ Mạn Mạn ngươi đang ép ta.” Hấn ánh mắt chuyển lãnh, nội tâm đang chịu thống khổ dày vò.

“ Nếu đây là điều duy nhất ta thỉnh cầu?”

Nàng đang đánh cược, đánh cược địa vị chính mình trong lòng hấn, dùng chính tình yêu cùng hạnh phúc đem ra đánh với hấn một ván cuối cùng.

Mặc kệ thắng thua như thế nào, nàng đều kiên trì phải tìm cho được điều nàng muốn biết, trong lòng hấn đến tận cùng thù hận cùng tình yêu người nào quan trọng hơn ? nhưng nàng lại càng hy vọng hấn có thể buông tha thù hận.

“ Mạn Mạn nếu ngươi còn yêu ta, hi vọng ngươi có thể thành toàn cho ta.”

Nàng lắc đầu, “ chính là bởi vì ta còn yêu ngươi, mới hi vọng ngươi đừng vì trả thù mà mất đi chính mình.”

Cũng không biết trải qua bao lâu, hấn kiên quyết cười, “ Như vậy, ...ta chỉ có thể cự tuyệt ngươi.”

Nhưng lời này, cũng chính là con dao giết chết tình cảm của hai người bọn họ.

Tương Thừa Lăng nhìn vào đáy mắt của nàng, nhìn thấy được sự thất vọng của nàng đối với chính mình cùng với sự buông xuôi, trong lòng không rõ vì sao cảm thấy đau đớn.

Nàng buồn bã cười, nháy hai mắt đắm lệ gật gật đầu, “Ta đã biết.”

Nụ cười này là nụ cười cuối cùng nàng vì chính mình cũng vì Tương Thwaf Lăng mà nở rộ.

Sau này, cho dù bao nhiêu tuổi qua đi, trong lòng hắn đều khắc ghi thật sâu khoảng khắc Mạn Mạn bị hắn làm thương tổn sâu đậm. Hắn vì đạt mục đích trả thù đã đem hai người đẩy vào con đường chết.

Hắn đã không còn đường rút lui, bởi vì mối thù này đã nảy mầm trong hắn từ khi mười tuổi đã bắt đầu hình thành thật sâu trong đáy lòng.

Hắn cũng từng nghĩ qua vô số thủ đoạn trả thù tàn nhẫn, thậm chí cũng có lần thử buông tha thù hận, muốn một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới của chính mình.

Nhưng khi Phương Thiên Mân xuất hiện ở thế giới của hắn đã dần dần khơi dậy ngọn lửa căm thù trong lòng hắn. Hắn biết một khi lựa chọn trả thù hắn sẽ làm thương tổn rất nhiều người. Người khác hắn không quan tâm, chỉ duy nhất làm cho hắn không bỏ xuống được, tha thứ không được chỉ có Mạn Mạn.

Sau ngày xảy ra chuyện đó, Mạn Mạn không hề để ý đến hắn, thậm chí một ánh mắt cũng không bỏ thí cho hắn, điều này làm cho hắn bắt đầu kinh hoàng vô cùng, bởi vì thời hạn ước định một năm của hai người đã sắp đến.

Đến sáng sớm hôm đó, Lôi Mạn Mạn mang theo hành lý đã chuẩn bị, cùng với Harly đến gõ cửa phòng hắn nói cho hắn nàng sắp rời đi, hắn lúc này mới ý thức được chính mình sắp mất đi hạnh phúc cả đời.

“Đây là tài khoản cùng mật mã của ta, sau khi ta rời khỏi, ngươi có thể chuyển tiền lương còn lại của ta vào đó.” Nói xong đưa cho hắn một tờ giấy ghi chép, mặt trên là chữ viết tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Giờ phút này Tương Thừa Lăng như một đóa hoa nở thật sự kinh hoàng, “Ngươi...ngươi có thể tự mình đến đây lấy.”

Nàng cười lắc đầu, “Ta sẽ không quay lại nơi này, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ. Thật cảm tạ ngươi trong khoảng thời gian vừa qua đã chiếu cố ta.”

“Mạn Mạn...” Hắn thật sự sợ hãi trong lời nói, muốn ôm lấy nàng, nhưng hai tay như thế nào lại không nghe lời.

“Thừa Lăng...” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Phương Thiên Mân, làm hai người đồng thời chấn động.

Trong nháy mắt Lôi Mạn Mạn nghĩ rằng mình nhìn thấy trên mặt hắn biểu tình buông tha thù hận, nhưng cuối cùng hắn chỉ hít sâu một hơi, trên mặt khôi phục lại vẻ tự phụ và cao ngạo.

“Đi? Ngươi phải đi sao?” Phương Thiên Mân từ ngoài cửa tiến vào, nhìn thấy Lôi Mạn Mân tay cầm hành lý, bên người là Harly, trên mặt nhất thời lộ vài phần đắc ý. “Thật không nghĩ thời gian qua mau như vậy, ta nguyên bản lại lo lắng ngươi không muốn đi.”

Lôi Mạn Mạn quay đầu cười, nhưng trong mắt không ý cười liếc nàng một cái, nhắc tới hành lý của mình, “Đó chỉ là trong lòng ngươi đánh giá địa vị của ta tại nơi này quá cao, Harly, chúng ta đi.”

Xoay người, không nói một câu tạm biệt, biến mất trong tầm mắt của Tương Thừa Lăng.

Phương Thiên Mân cẩn thận quan sát đến vẻ mặt của hắn, muốn tìm ra một tia manh mối, ngay tại lúc nàng nghĩ hắn sẽ đuổi theo, hắn đột nhiên nở nụ cười, nàng không rõ sau lưng nụ cười đó có ý nghĩa gì, chỉ cảm thấy lúc này nam nhân đứng trước mặt nàng thật sự làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

“Thiên Mân, hôm nay là ngày ta với ngươi cùng đi ngân hàng.”

Hắn đột nhiên nói ra những lời này dọa nàng muốn nhảy dựng mà hét lên. Cánh tay đặt ở vai nàng vô cùng thân thiết “Ta sẽ giúp ngươi thực hiện giấc mộng bước vào xã hội thượng lưu.”

Giờ phút này Trương Thừa Lăng cười đến mê người. Chỉ có chính hắn biết, trong một góc nội tâm mình đang yếu ớt gào khóc đến chảy máu.

Nếu hắn đã chọn con đường này, nên cùng chính vì những giả mình đã trả giá mà tìm phương thức giải thoát.

“Chủ tịch tập đoàn Thế kỷ bị tình nghi buôn lậu thuốc phiện, mại dâm, nhiều phân xưởng đang chờ kết tội nhiều tội danh, hôm qua đã bị cảnh sát bắt giữ. Tập đoàn Thế Kỷ cùng nhiều công ty con chịu nhiều tổn thất nghiêm trọng, làm cho cổ phiếu rớt xuống rất nhanh, không thể không tuyên bố phá sản...”

Một tin hết sức quan trọng trong ngày hôm đó, Trương Thừa Lăng ngồi ở chiếc ghế da lớn, trong tay cầm một chiếc cốc dài tinh xảo, nhẹ nhàng nhấp nháp hương vị rượu tuyệt hảo.

Bên môi lộ vẻ tươi cười nhưng trong ánh mắt lại thấp thoáng lạnh lẽo.

“Phanh !” cửa phòng bị người dùng sức đẩy ra, Phương Thiên Mân sắc mặt tái nhợt xông vào, biểu tình vạn phần kinh hoàng.

“Tập đoàn thế kỷ phá sản, tiền của ta toàn bộ đầu tư vào đó, hiện tại nên làm cái gì bây giờ ?”

Hai bàn tay tái xanh đặt trước mặt bàn của hắn, giờ phút này nàng mất đi vẻ cao ngạo, tự phụ vốn có, mà giống như một người điên thất hồn lạc phách.

Hắn không chút để ý, ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, phát ra một tiếng hừ lạnh “Như vậy ta cũng nên nói với người một tiếng chúc mừng, Phương Thiên Mân, người đã phá sản, hơn nữa bây giờ còn mắc nợ rất nhiều.”

Nàng mờ mịt nhìn hắn, trong mắt chỉ là vẻ khó hiểu mờ mịt, “Người... lời này của người là có ý gì ?”

Vì sao sự việc lại diễn biến thành tình trạng này.

Hắn là thần của thương giới, vua của giới cổ phiếu, năng lực nhiệm vụ của hắn có thể đem tài sản của mình có thể nổi lên trong giới thượng lưu, nàng không tiếc được ăn cả ngã về không đem tất cả tài sản, còn mượn hắn năm trăm vạn chỉ để mua cái hiện tại gọi là cổ phiếu đã tuyên bố phá sản.

Lúc này, nàng không chỉ mất hết tài sản, lại còn mắc nợ tập đoàn Trương thị năm trăm vạn.

Đối mặt với chất vấn của nàng, Trương Thừa Lăng cười tàn nhẫn “Ý tứ rất đơn giản, từ đầu tới cuối đây toàn bộ đều là một kế hoạch hoàn hảo mà người bất hạnh lại là vật hi sinh trong kế hoạch của ta.”

Hắn đứng đây, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, gương mặt tuyệt mỹ trước mắt này từ trước đến giờ chưa bao giờ làm hắn động tâm.

“Phương Thiên Mân, có một câu rất khó nghe, sớm muộn đều phải nói, nếu người nhất định muốn biết, như vậy ta có thể nói cho người, mẹ người Chương Hiểu Văn cùng với cha người Phương Lập Vĩ là kẻ thù không đội trời chung với ta.”

Nghe vậy sắc mặt nàng tái nhợt, hai chân lão đảo. Cha mẹ nàng làm sao lại có thể là kẻ thù của Trương Thừa Lăng ?

Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng “Có lẽ người chưa bao giờ nghe qua cái tên Trương Thừa Lăng, nhưng ta nghĩ người đối với cái tên Phương Thiếu Trạch chắc là không xa lạ đi ?”

Cái tên này bị hắn lãng quên nhiều năm, từ khi người đàn ông kia phụ lòng mẫu thân hắn làm hại bà lao lực quá độ, tên Phương Thiếu Trạch đã bị hắn chôn vùi.

Quả nhiên sau khi Phương Thiên Mân nghe thấy tên này liền lùi sau vài bước.

Phương Thiếu Trạch là tên của ca ca cùng cha khác mẹ với nàng.

Trong những năm còn nhỏ, nàng nhớ mang máng một đứa bé trai xinh đẹp khi nhìn thấy tay nàng được phụ thân nắm lấy trong mắt luôn có hận ý thật sâu đậm.

Sau này mẫu thân mới nói cho nàng biết, đứa bé kia là con của vợ trước, bởi vì không được cha yêu thương cho nên mới trở nên hận đời như vậy.

Từ sau khi cha mẹ di dân, Phương Thiếu Trạch – ca ca cùng cha khác mẹ với nàng cũng liên biến mất trong cuộc sống của nàng.

Không nghĩ lần này trở lại Đài Loan, nàng lại gặp con người đáng sợ này, càng không nghĩ tới là năm đó Phương Thiếu Trạch đã đổi thành Trương Thừa Lăng.

Như vậy... hắn cố ý tiếp cận nàng, trăm phương nghìn kế tạo thành biểu hiện giả dối là hắn thích nàng, bao gồm dụ dỗ nàng đầu tư, tất cả..., chẳng lẽ...

Rất cực cũng thông suốt mọi chuyện, nhất thời trên mặt Phương Thiên Mân không còn chút sắc “Người... người là có ý...”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, một chút cũng không có nửa phần áy náy “Cho dù là ta cố ý, thì như thế nào ?”

“Trương Thừa Lăng người thật nham hiểm, ta... ta tốt xấu gì cũng coi như là muội muội cùng cha khác mẹ với người... người làm sao có thể...?”

“Đừng tự nâng giá trị con người, người chính là con gái của tội nhân giết người, cũng có tư cách làm muội muội của ta sao ?”

“Người nói vậy là có ý gì ?” Phương Thiên Mân khó hiểu .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Hắn quăng cho nàng một xấp tư liệu, “Ta đã âm thầm nhờ người điều tra, người thật ra không phải là con gái ruột của Phương Lập Vĩ, năm đó mẹ người Chương Hiểu Văn bị một người nhỏ hơn mình 2 tuổi lừa dỗ, người đó sau vì phạm tội cướp bóc giết người mà đi tù . Mẹ người sau khi người đó bị giam. Sợ hãi chính mình không thể gỡ được, liền lợi dụng mỹ mạo của mình lừa dối người đã có gia đình là Phương Lập Vĩ. Không nghĩ tới người kia quả nhiên ngu xuẩn lại bị mẹ người câu dẫn hồn phách , lúc ấy hắn cũng không biết mẹ người trong bụng đã có đứa nhỏ còn nghĩ bản thân mình đang mê đảo là một cô gái ngây thơ.”

Hắn lạnh lùng kể rõ chân tướng, “vì cái người gọi là cô gái ngây thơ, hắn không tiếc bỏ vợ hiền con ngoan, hơn nữa còn nuôi dưỡng một đứa con gái của người khác hai mươi năm...”

Phương Thiên Mân không thể tin được, ra sức lắc đầu, “Người gạt ta, mọi chuyện căn bản không phải như vậy...”

“Phương Thiên Mân, nếu người đơn thuần một út, thiện lương một chút, ta đối với người khi trả thù sẽ không tàn nhẫn đến như vậy, đáng tiếc là...” Trong mắt hắn hiện ra một chút huyết sắc, “Người là một nữ nhân ham hư vinh, rất tham lam, thậm chí độc ác giống như rắn rết, nữ nhân như người nên xuống địa ngục, chỉ làm người phá sản, đã là rất tiện nghi cho người rồi.” Chuyện nàng ngược đãi Mạn Mạn, Harley hắn đều biết mà nói ra.

“Cho nên, ta trước đề người mang nợ năm trăm vạn của Trương gia, để làm lợi cho Trương gia, nếu quá hạn người không thể trả, ta có thể đưa ra pháp luật mà phân xử.”

Giờ phút này Phương Thiên Mân rút cục ý thức được tình trạng bản thân mình.

Người nam nhân đang lấy mình ra đùa giỡn, thật sự đáng sợ, nàng – Phương Thiên Mân thông minh một đời, tính kế một đời, cuối cùng lại rơi vào kết cục này.

Nàng oán hận trừng mắt hắn “Họ Trương kia, người là ác ma, cho dù mẹ ta lúc trước câu dẫn cha người, cũng chỉ trách mẹ người không bản lĩnh nếu không hẳn làm sao ở bên ngoài tìm nữ nhân, rõ ràng là mẹ người hầu hạ không làm cha người hài lòng....A.”

Một cái tát thật mạnh, hung hăng giáng xuống trên mặt nàng, cũng đánh gãy lời nói ác độc của nàng.

Nàng ôm hai má đau nhức, sợ hãi rút lui vài bước.

“Người dám nói thêm một câu vũ nhục mẹ ta, ta cam đoan sẽ làm cho người hối hận suốt đời.”

Lúc này Trương Thừa Lăng mới là đáng sợ nhất. Hắn âm trầm tuấn dung, ngón tay chỉ ra ngoài cửa, “Hiện tại, người lập tức rút ngay ra ngoài cho ta.”

Phương Thiên Mân còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt làm cho người khác sợ hãi của hắn, biểu tình thật đáng sợ, không chút nghĩ ngợi, lập tức xoay người chạy nhanh ra khỏi cửa.

Trương Thừa Lăng bình tĩnh một lát, gọi trợ lý của mình, đem phần hồ sơ của Chương Hiểu Văn phân phối trợ lý gửi đến người đàn ông kia.

Sau khi trợ lý rời đi, văn phòng lại phục hồi không khí im lặng vốn có.

Hắn tin tưởng không bao lâu nữa Phương gia sẽ nổi lên một trận phong huyết vũ.

Hận nhiều năm như vậy, oán nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được đến giờ khắc này. Hắn thành công trả thù Phương gia, cũng thành công làm cho bọn họ lâm vào vạn kiếp bất phục, nhưng vì sao trong lòng không có một chút khoái cảm của thù, ngược lại...trong lòng dường như có một góc trống rỗng.

Khẽ vuốt chính ngực mình, đau quá, là cái gì làm cho hắn đau như vậy ?

Trong một góc của bàn làm việc có một chiếc nhẫn nam, đó là kỷ vật năm trước khi đến Thượng Hải công tác hắn đã cùng Mạn Mạn giả làm vợ chồng.

Lúc hắn rời Thượng Hải vốn định đem vật không đáng giá đó vứt đi, nhưng cuối cùng giống như ý trời lại đem vật đó trở lại, còn được trân quý đặt trong

khoảng không gian của riêng mình.

Mạn Mạn...

Bộ dạng chủ nhân của cái tên này xông vào đầu hấn, làm trong lòng nổi lên đau nhói. Tấm lịch trên bàn, có những dấu đánh đỏ chói. Hôm nay, là hai mươi tám ngày nàng rời xa hấn. Ngón tay nhẹ nhàng vỗ về những vòng tròn đỏ chói trên tấm lịch, mỗi ngày vào buổi sớm hấn đều khoanh lên như vậy.

Vì lúc nào cũng nhắc nhở chính mình, bởi vì hấn lúc trước tàn nhẫn, không chỉ đánh mất người con gái mình yêu thương nhất mà còn đánh mất luôn tâm của chính mình.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên.

Cầm lấy điện thoại là một tiếng nói xa lạ: “Xin hỏi là Trương Thừa Lăng tiên sinh phải không?”

Khẩu âm này làm cho hấn nhớ tới đoạn thời gian ở Thượng Hải.

“Xin chào ngài, ta là nhân viên của khách sạn Hương Cách Lý Lạp tại Thượng Hải, khách sạn chúng tôi năm trước đã tổ chức một hành trình tuần trăng mật lãng mạn, sau đó chúng tôi cũng tổ chức một hoạt động bốc thăm trúng thưởng. Thật vui khi thông tri đến ngài, ngài cùng phu nhân đã trở thành cặp vợ chồng may mắn của khách sạn chúng tôi. Chúng tôi thành tâm mời ngài cùng phu nhân năm nay tham gia hoạt động tuần trăng mật, toàn bộ chi phí bao gồm vé máy bay đều được miễn phí, ngày tổ chức định vào ngày mừng 6 tháng sau.”

Trương Thừa Lăng không biết chính mình làm sao kết thúc cuộc điện thoại này, chính cuộc điện thoại này tựa như đã ban cho hấn một chỉ thị, trong đầu chỉ có một thanh âm...

Hấn muốn gặp nàng, hấn muốn gặp Mạn Mạn.

Mặc kệ hấn trước kia cố gắng thương tổn nàng như thế nào, giờ này khắc này, hấn hối hận, chỉ mong Mạn Mạn lại cho hấn một cơ hội, chỉ cần cho hấn một cơ hội là tốt rồi.

Cho đến lúc này Trương Thừa Lăng mới nhìn rõ chính tâm của mình. Thù hận nhiều năm như vậy, rốt cục không đánh lại sự vĩ đại của tình yêu. Suốt hai mươi tám ngày dày vò, xem như là sự trừng phạt đối với chính mình. Hấn biết sai lầm rồi, Mạn Mạn chờ ta, ta sẽ tìm người...

“Cái gì? người nói nàng hai tuần trước đã nghỉ việc?”

Trương Thừa Lăng hấp tấp chạy đến tòa soạn tạp chí, biết được tin tức này từ đồng nghiệp của nàng làm cho hấn thật sự khiếp sợ.

Bởi vì Mạn Mạn đột nhiên rời đi cho nên không ai biết nàng đi đến nơi nào.

Trương Thừa Lăng bắt đầu nơi nơi tìm nàng, hỏi hết các đồng sự của nàng, bao gồm cả chủ nhà trước kia thì được biết Mạn Mạn từ một năm trước đã chuyển đi cũng không thấy trở lại.

Trương Thừa Lăng lúc này cảm nhận sâu sắc được sự thống khổ, cũng cho tới bây giờ mới ý thức được sự hiểu biết của mình đối với Lôi Mạn Mạn thật quá ít. Cuối cùng, hấn đột nhiên nghĩ tới một người có thể sẽ biết được tin tức của nàng.

Hấn thông qua hồ sơ của công ty tìm được địa chỉ của Tô Xảo Hinh, tìm đến cửa khi mở ra nhìn thấy một người hấn đã từng gặp qua một lần – Tô Xảo Hinh.

Theo bên nàng là Harly, nó đang oải đầu nhìn hấn, sau một lúc lâu, giống như gặp được thân nhân, thật vui vẻ bên chân hấn cọ đi cọ lại.

Tô Xảo Hinh có chút bất ngờ, “Trương tiên sinh, ngài làm sao lại đến nhà ta?”

Hấn không trả lời vấn đề của nàng, ngồi xổm xuống vỗ nhẹ cái đầu xù lông của Harly “Harly vì sao người lại ở nơi này?”

“A? Trương tiên sinh biết nó tên Harly à?” Tô Xảo Hinh ngồi xổm trước mặt hấn, cùng nhau vuốt đầu Harly.

“Mạn Mạn trước khi đi muốn ta chiếu cố nó, nó đã ở nhà của ta suốt 2 tuần lễ.”

Lại là hai tuần, Trương Thừa Lăng ngừng động tác, đứng lên đột nhiên nói ra “Mạn Mạn trước khi đi có nói là sẽ đi đâu không?”

Tô Xảo Hinh cắn môi lắc đầu, “Không biết nha, hai tuần trước Mạn Mạn đột nhiên đem Harly đến nhà của ta nhờ chăm sóc, còn nói chờ sau khi trở về sẽ liên hệ, lúc đó ta có hỏi nàng đi đâu nhưng không thấy trả lời.”

Lôi Mạn Mạn đi rồi. Không một chút tình liên rồi khỏi thế giới của hấn, đến một nơi hấn hoàn toàn không tìm thấy. Vì sao lại như vậy?

Hấn đã biết sai lầm, hai mươi tám ngày chia lìa, hai mươi tám ngày trừng phạt, hai mươi tám ngày thống khổ dày vò, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

Một giọt lệ chạy xuống, lòng đau tựa hồ không thờ được.

“Tương tiên sinh...” Tô Xảo Hình nhìn thấy như vậy trong nhất thời không biết làm sao cho phải.

Hắn đứng dậy, nắm lấy vòng cổ của Harley, ý bảo hắn cùng đi “Harley ta mang đi, nếu nàng trở về, phiền người báo cho ta biết.”

Tô Xảo Hình há hốc mồm kinh ngạc nhìn đối phương xoay người rồi đi “Vâng... nhưng Tương tiên sinh, đây là chuyện gì?”

Hắn trở lại, mặt mang vẻ mệt mỏi nói “Mạn Mạn là cả đời của ta, duy nhất cũng là nữ nhân ta ta yêu nhất, nhưng ta lại không biết quý trọng nàng, Ta nghĩ, nàng hiện tại rời xa ta, ta lại không thể tìm thấy chính là sự trừng phạt mà ông trời dành cho ta.”

Nói xong câu nói này, một người một chó cứ như vậy biến mất ở trước mặt Tô Xảo Hình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chỉ một tuần ngắn ngủi, Tương Thừa Lãng đã biết được một nhà ba người của Phương Lập Vũ cùng Chương Hiểu Vân lâm vào một trận đại biến khủng hoảng. Phương lập Vũ biết được thân phận thật sự của Phương Thiên Mân, chẳng những thập phần tức giận, lại còn cùng Chương Hiểu Vân sinh ra xung đột lớn.

Một người đàn ông không thể thừa nhận nỗi nhục đưa con mình nuôi dưỡng nhiều năm lại là cốt nhục của người khác. Đáng sợ nhất là Phương Thiên Mân tự chủ trương, chẳng những đem tài sản Phương gia bồi thường thiệt hại còn gánh thêm một khoản nợ rất lớn, việc này đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào sấm nổ giữa trời quang.

Phương Lập Vũ quyết định ly hôn với Chương Hiểu Vân, hơn nữa lấy lý do Phương Thiên Mân không phải là con ruột của mình mà cự tuyệt trả khoản nợ lớn kia.

Có thể nói, hiện tại Phương gia lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Những tin tức này, từng tin từng tin một đều được truyền đến tai của Tương Thừa Lãng, hắn không cảm thấy một chút vui sướng nào ngược lại ở sâu trong lòng lại có chút trầm trọng.

Mạn Mạn đã mất tích thật nhiều ngày, sau khi thành công trả thù gia đình Phương thị, hắn cuối cùng nhận rõ tâm của chính mình, hối hận lúc trước vì trả thù mà đã lựa chọn buông tay tình yêu.

Tìm kiếm một cách vô vọng. Nếu đây là sự trả thù của Mạn Mạn đối với hắn vì đã lựa chọn buông tay tình yêu thì nàng đã thành công.

“Tất!” âm thanh thanh thanh thúy thúy của chiếc máy tính trên bàn phát ra.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một khung hình ảnh, là một cô gái mỹ mạo như hoa, đối phương với mái tóc ngắn rất trẻ trung xinh đẹp, ngũ quan lại có vài phần tương tự Tương Thừa Lãng.

Cô gái cười hi hi, hướng về hắn giơ tay vẫy vẫy tiếp đón “Hello anh hai, lâu như vậy không hề liên hệ, có nhớ em không?”

Người này chính là muội muội của Tương Thừa Lãng đang du học ở Anh Quốc tên gọi Tương Tư Hàm, từ sau khi bị phụ thân vứt bỏ, hai anh em họ đã sửa sang họ mẹ.

Tương tư Hàm khi còn rất nhỏ đã bị huynh trưởng đưa ra nước ngoài du học, vừa có thể để nàng có thể tự lập vừa bảo vệ nàng không bị kìm ức không tốt đẹp của người cha bất lương làm mất đi sự thuần khiết trong tâm hồn.

Nhìn thấy gương mặt tươi cười ngọt ngào của em gái, Tương Thừa Lãng tạm thời quên đi hết ưu phiền.

“Những lời này anh phải hỏi em mới đúng, từ lá thư trước em gửi về nói rằng ở nước ngoài đã có bạn trai, đại ca như ta liền bị người muội muội vô tình nào đó quăng qua một bên, đã lâu không nhận được tin tức của người.”

Nàng phun phun cái lưỡi đáng yêu, bởi vì nghĩ đến bạn trai mới mà lộ ra biểu tình hạnh phúc.

“Đúng rồi đại ca, muội hôm qua có nhận được điện thoại của mẹ, nàng nói nàng cũng Trần thúc thúc hai người hiện đang ở Canada hưởng tuần trăng mật nha.” Nghĩ đến mẫu thân “mai nôi hai lần”, trong lòng Tương Tư Hàm cảm thấy thật vui vẻ, “Mẹ còn nói cho muội biết, nói huynh ở Đài Loan đã yêu một cô gái, sẽ làm chị dâu của ta.”

Gương mặt trên màn hình đột nhiên phóng đại, nàng bướng bỉnh trừng mắt nhìn, “đại ca, việc tốt không nên giấu, vụng trộm kết giao bạn gái cũng không nói với muội muội như ta một tiếng, mau khai thật ra đi, người đó tên gì, nhà ở đâu, bộ dạng xinh đẹp hay không, có đủ hay không đủ tư cách làm chị dâu của ta ? còn có nàng là người như thế nào ?”

Tương Thừa Lăng tâm đột nhiên run lên, nụ cười giả trên mặt sắp không chống đỡ được.

Hắn làm sao nói cho muội muội, chính mình cũng không biết quý trọng đoạn nhân duyên này ?

Vốn có thể dễ dàng nắm được hạnh phúc trong tay, hắn lại ngu xuẩn buông tay. Đối mặt với muội muội đang chăm chú chờ đợi, biểu tình hưng phấn, hắn lúng ta lúng túng nói “Nàng... là một người rất tốt, là một người con gái đáng yêu.”

Trong đầu hắn xuất hiện gương mặt tươi cười của Lôi Mạn Mạn, lại nhớ đến khoảnh thời gian hai người vui vẻ, hắn làm sao cũng không thể tin tất cả bây giờ chỉ là quá khứ.

Hắn không biết muội muội trên màn hình đang lú lú nói cái gì, hắn giống như toàn bộ hồn phách đang chìm đắm trong nỗi nhớ, cho đến lúc có một lá thư điện tử truyền đến.

Tương Tư Hàm nói lớn “đại ca, trước ta đã có nói với ngươi, A Kiệt gọi điện thoại cho ta, chúng ta hôm nay có một buổi hẹn, ta có gửi một lá thư, đây là những hình ảnh của ta cùng bạn học, ngươi có rảnh thì xem nha, lại liên lạc sau.”

Sau khi nói xong, bên trong phòng lại khôi phục sự im lặng ban đầu.

Tương Thừa Lăng nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, đối với việc muội muội đột nhiên rời đi không để ý.

Không biết qua bao lâu, hắn vô thức kiểm tra mấy lá thư, mở ra thấy có vài tấm ảnh. Hắn mở từng cái nhưng không để ý nhìn đến.

Là ảnh chụp chung của muội muội với mấy người bạn tóc vàng mắt xanh, một đám người điên cuồng ở lễ party, giống như đang chúc mừng ngày hội gì đó.

Lập tức khi mở ra một bức ảnh, vẻ mặt hắn chấn động, ánh mắt từ từ nhìn chằm chằm vào bức ảnh.

Mạn Mạn ?

Là Lôi Mạn Mạn

Nàng mặc bộ sườn xám truyền thống Trung Quốc màu phấn hồng, trên đầu búi hai búi tóc đúng là kiểu tóc truyền thống cung đình.

Lông mi công vút, mắt to đen, môi đỏ mọng, nàng không phải là người Trung đẹp nhất ở đây nhưng lại là một nữ nhân Trung Quốc rất có phong thái.

Đứng bên cạnh nàng là một thanh niên tuấn lãng mặc áo xanh, thân hình cao lớn hơi gầy, ánh mắt tỏa ra vẻ bức người. Cùng với mái tóc ngắn, biểu tình thật rất lạnh khốc, nhìn có thể thấy rất ít cười nhưng lại là một nam nhân cực kỳ hấp dẫn.

Hai người thân mật rúc vào nhau, miệng Lôi Mạn Mạn đang tươi cười rất đáng yêu, cổ ý nháy mắt, tay còn tạo hình chữ V trước màn hình.

Mà tay nàng bị nam nhân kia nắm lấy, hắn cau mày, vẻ mặt lạnh như băng, mặt không cười, phía sau hai người là nhà thờ thánh Paul nổi tiếng ở Anh Quốc.

Mạn Mạn ở Anh Quốc sao ?

Nhưng sao nàng lại có thể xuất hiện trong những bức hình của muội muội?

Còn người đàn ông cùng nàng chụp hình thân mật – Đông Phương soái ca là ai ?

“Achs...ta, ta không phải ý này, ta nói là, đi theo bên này, đến con đường kế tiếp thì quẹo trái, sau đó lại quẹo trái...”

Đối mặt với vẻ mặt mờ mịt của người hỏi đường, Lôi Mạn Mạn gấp đến độ muốn gio chân, “Làm ơn, tiếng Anh của ta đã không giỏi, ngươi hiện tại lại nói tiếng Pháp, vị đại thúc này thật là làm khó người nha.”

Vài phút trước, nàng bị một vị đại thúc nhìn rất thân thiện ngăn lại, hỏi nàng phương hướng đi đến trường Đại học Scow.

Nàng chỉ nghe nửa được nửa mất vài câu pháp văn đơn giản, kết quả hai người trong nửa ngày xảy ra tình trạng, hắn nói nàng không hiểu, nàng nói hắn lại không hiểu.

Đúng lúc này, một chuỗi tiếng pháp lưu loát từ phía sau truyền đến, không đợi nàng quay đầu, một thân ảnh cao lớn lập tức xuất hiện.

Rất nhanh, đại thúc hỏi đường khuôn mặt lập tức sáng rọi, nói rõ mục đích của mình, nghe được đáp án liền lập tức rời đi.

Lôi Mạn Mạn giật mình, bởi vì...

Bên cạnh là một nam nhân phong độ, tiếng pháp lưu loát dung mạo anh tuấn tất nhiên là Trương Thừa Lăng

Hắn một bộ đồ màu trắng, cùng với một chiếc áo khoát, trong tay là hành lý đơn giản, trên mặt có vài phần mệt mỏi, nếu nàng đoán không sai hẳn chắc hẳn là vừa xuống máy bay.

Nhưng đây là Luân Đôn nha, hẳn sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây ?

Không chờ nàng tiếp đón, chỉ thấy hắn về mặt kích động tiêu sái đến trước mặt nàng, buông hành lý, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng.

“Mạn Mạn, đã lâu không thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Thanh âm trầm thấp, như là đến từ ngoài không gian, lại chân thật, làm người khác không thể từ chối.

Bị hắn hung hăng ôm vào trong lòng, Lôi Mạn Mạn giật mình, hai bàn tay cứng ngắc, lẽ ra phải ôm về phía hắn, cuối cùng, nàng lựa chọn vô lực cúi hạ.

Hắn từ trong lòng nàng truyền ra âm thanh rầu rĩ, “thật lâu đã không thấy.”

Từ lúc hai người chia li, nàng chưa từng gặp lại hắn, cũng cố ý tránh những tin tức về hắn, chỉ vì muốn quên đi thời gian xảy ra chuyện đau lòng cũ, cùng với người cho mình hạnh phúc vui vẻ, cũng chính là người nam nhân làm cho mình thống khổ.

Nàng từng nghĩ đến vô số trường hợp gặp lại, nhưng không nghĩ rằng, nàng lại ở nơi tha hương cùng hắn dùng phương thức này gặp lại.

Trương Thừa Lăng trong lòng có hàng ngàn lời muốn nói với nàng, nhưng khi hai người chân chính gặp mặt, hắn mới phát hiện, những điều trong lòng như tưởng niệm, hối hận, tự trách, áy náy trong lời nói, nghẹn sinh sinh nghẹn dưới đáy lòng cũng không biết nói từ đâu.

Chậm rãi buông tán thân nhỏ của nàng, ôn nhu nhìn chăm chú vào gương mặt chưa bao giờ quên trong trí nhớ. Thật ra trong lòng hắn đang thật phần kích động không như vẻ trấn định hiện có ở bề ngoài.

Hắn sớm biết mình sẽ vì nàng mà luân hãm, nhưng sự kiêu ngạo tự phụ của hắn, như thế nào cũng không cho phép chính mình tỏ ra về hèn mọn tại đây

Hắn chỉ nhẹ giọng “Ta nghe đồng sự của người nói, người sau khi rời khỏi tạp chí thì đã thành tác giả tự do.”

Tin này cũng từ miệng một phóng viên của tạp chí là Trương Thủy Nguyệt nói.

Khó trách hắn phải người đi tra xét nhiều tòa soạn tạp chí như vậy cũng không có được tin tức của nàng.

Nàng biểu tình cổ quái cười cười, “Không có công tác cố định, chẳng khác nào thiếu nơi phát ra kinh tế, dù sao cũng phải tự mình kiếm phương pháp sinh tồn, làm một tác giả tự do thực cũng không tệ nha, không cần xem sắc mặt của ông chủ, cũng không có áp lực thành tích, quan trọng nhất là, thời gian của ta như vậy mà rất thoải mái.”

Trương Thừa Lăng kiên nhẫn nghe nàng nói, qua hồi lâu, hắn mới lúng ta lúng túng “Mạn Mạn, người đã ra đi lâu như vậy, người...không muốn biết tình hình của ta gần đây sao?”

Nàng nhìn hắn một chút, cười nói “Nếu người muốn nói, ta cũng sẽ không ngăn người.”

“Ta rất nhớ người.” Hắn biết nói nhiều bao nhiêu cũng không bằng bốn chữ này, chỉ vờ vờ bốn chữ nhưng cũng chính là tình cảm chân thật nhất sâu trong nội tâm của hắn.

Nàng nghe xong cười ha ha, giống như đứa nhỏ vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Đây tuyệt đối là câu nói đùa hay nhất trong năm mà ta được nghe.”

“Mạn Mạn, ta nói là sự thật.”

Lôi Mạn Mạn dần dần liếm đi tươi cười, “Ta cũng vậy, người lúc trước làm tổn thương trái tim của ta, hiện tại lại nói như vậy, là có ý nghĩ gì?”

Đã tạo thành thương tổn thì không thể hủy diệt.

Nàng không phải loại người khi yêu lại quên mất tôn nghiêm của nữ nhân, cho dù đáy lòng thật sự thương hắn nhưng đối mặt với sự lựa chọn tuyệt tình trước đây của hắn, nàng vẫn muốn quyết định vĩnh viễn buông tay.

“Ta thật hối hận lúc trước vì trả thù mà làm ra chuyện tổn thương đến người, sau đó ta chẳng những không có được vui vẻ từ sự trả thù, ngược lại ngày càng nhớ người, Mạn Mạn, có thể cho ta thêm một cơ hội để bù đắp không?”

“Ta lúc trước khóc cầu xin người, vì ta mà buông tha cho thù hận, người đã trả lời ta như thế nào?”

Hắn không rên một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp.

“Trương Thừa Lăng, mọi người đều là người trưởng thành rồi, người đã lựa chọn những gì người muốn, hôm nay cần gì phải nói với ta những câu đó? Có chút chuyện thay đổi, chúng ta từ lúc đó đã không bao giờ còn khả năng trở lại như trước.”

“Mạn Mạn...” Hắn muốn bắt lấy tay nàng, ôm nàng, lại bị nàng né tránh.

Nàng nhìn hắn lắc đầu, “Thật cao hứng ở nơi tha hương gặp được cố nhân, mà nếu người là cố nhân trong lời nói thì ta vĩnh viễn không cần.”

Một câu quyết liệt làm cho Trương Thừa Lăng chịu một đả kích mạnh.

Hắn như thế nào cũng không dám tin tưởng, hắn phiêu dương quá tầm nàng, thật sự muốn làm nàng tha thứ, nhưng cuối cùng nhận được chỉ là sự cự tuyệt của Mạn Mạn.

Hắn lúc trước tổn thương nàng thật sự nghiêm trọng đến mức không thể vẫn hồi sao?

Đại học Scow là trường học tư nhân danh vọng rất lớn, thu hút nhiều du học sinh từ nhiều quốc gia khác nhau.

Từ khi Lôi Mạn Mạn trở thành tác giả tự do, đã đem toàn bộ số tiền tích lũy dùng để du lịch nước ngoài. Nàng vừa sáng tác, vừa xem xét phong thổ của các quốc gia, dùng từng câu từng chữ theo phong cách của chính mình mà ghi lại bao gồm rất nhiều ảnh chụp, được rất nhiều các nhà truyềnfint hồng mua lại bản quyền, lại được sự chú ý và ưu ái của độc giả trên mạng.

Mà đại học Scow là trạm lữ hành thứ nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, trường đại học này là nơi nàng từng muốn tới mà người nhà của hắn cũng ở tại nơi này.

“Đã gọi người đừng ăn nhiều như vậy, ăn cái này rất giống như đang chống đối sao?” Một gương mặt lãnh khốc, tuấn tú nam nhân, giúp nàng lấy đi một hạt cơm ngay trên khóe miệng của nàng, “Người đã gần hai mươi lăm tuổi rồi, không phải là đứa trẻ ba tuổi, qua nhiều tuổi như vậy như thế nào vẫn không lớn được?”

Lôi Mạn Mạn bởi vì ăn đến phun, bộ dáng thật chật vật, để cho soái ca trẻ tuổi trước mắt hầu hạ mình.

“Nhưng đồ ăn của căn tin trường thật ngon nha, giá lại rất tốt, nếu không ăn hết chẳng phải là lãng phí sao?”

Một tiền nô như nàng tuyệt không cho phép lãng phí, đây chính là nguyên tắc hàng đầu trong quan điểm sống của nàng.

Đối phương nghe lời nói của nàng, không hồn không giận liếc nhìn nàng một cái “Người thật ngu ngốc.” Trong miệng tuy nói ra lời có ý giận nhưng ánh mắt lại thật ôn nhu “Không biết trong óc của người mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì, ăn đến mức đưa đến bệnh viện có lợi hay ăn ít đi một ít nhưng khỏe mạnh có lợi hơn?”

Lôi Mạn Mạn lập tức lờ mờ một cái, “Ta sẽ không bị đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

“Người chắc sao?”

“Uy, người làm gì mà đối với ta hung dữ như vậy, mau lấy nước cho ta uống.”

Đối phương trừng nàng liếc một cái, nhưng cũng nhanh đem đến cho nàng một ly nước, trên mặt tất cả đều là sùng nịnh, làm người bên ngoài nhìn thấy trong tâm không thể không sinh ra ghen tị.

Nói người bên ngoài tự nhiên cũng bao gồm một người đã đứng đánh giá họ thật lâu – Trương Thừa Lăng.

Muội muội hắn đang học tại trường đại học Scow, lần này hắn đến Anh Quốc cũng bởi vì nhìn thấy trong những bức ảnh của muội muội có hình của Lôi Mạn Mạn.

Chẳng qua ngày hôm qua vừa mới đến Luân Đôn, mặc dù may mắn gặp Mạn Mạn cũng chưa kịp vui đã phải chia cách, hắn chỉ có thể gọi muội muội liên nghe nha đầu kia kêu phải đi với xã đoàn mà bỏ lại hắn.

Mới sáng không bao lâu, đã nhận được điện thoại của muội muội gọi tới, nói nếu hắn đói bụng có thể đến đây ăn đồ bữa trưa, chờ nàng xong việc sẽ dẫn hắn đi dạo xung quanh/

Căn tin của đại học Scow thật sự rất hấp dẫn nhiều thực khách ngoại lại bởi vì ở đây tay nghề của đầu bếp rất cao.

Nhà trọ mà muội muội thuê gồm hai phòng gần nhau lại gần ngay căn tin. Kết quả khi hắn một mình vào căn tin lại nhìn thấy một màn chói mắt.

Lôi Mạn Mạn bên cạnh cái người Đồng Phương soái xa kia thật sự chướng mắt, không phải hắn là người trước đó chụp chung ảnh với nàng sao ?

Bọn họ có quan hệ gì ?

Vì sao Mạn Mạn lại có thể trước mặt hắn tỏ ra không kiêng nể gì như vậy ?

Tương Thừa Lăng từ khi chào đời đến nay mới cảm thấy tư vị ghen tuông. Hắn bình tĩnh, không để ý chính mình vừa mới kêu một bàn đồ ăn phong phú, nghiêm túc hướng về phía Mạn Mạn đi tới.

Thời điểm thân ảnh cao lớn của hắn hoàn toàn bao trụ hai người kia, cũng là lúc Lôi Mạn Mạn vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy...

Tương Thừa Lăng hôm nay ăn mặc một chiếc áo gió đắt tiền, tóc đen lòa xòa trước trán, trên người tản ra khí lạnh làm người sợ hãi.

Nàng bị dọa cho muốn nhảy dựng, hắn làm sao lại ở trong này ?

Trải qua lần gặp mặt nói chuyện hôm qua, nàng đã muốn nói cho hắn thật sự hiểu được, không nghĩ tới...

“Người chính là vì nam nhân này cho nên cự tuyệt cùng với ta nối lại tình xưa ?”

Tương Thừa Lăng cực lực ức chế sự tức giận của mình, nhưng ước số ghê tởm ở trình cơ thể quấy phá, hắn phát hiện cho dù tu dưỡng tâm tính tốt bao nhiêu hắn cũng không thể như trước dùng cách thức bình tĩnh mà đối mặt với sự phản bội của nàng.

Không chờ Lôi Mạn Mạn lên tiếng, người nam nhân vẫn che chở cho nàng từ nãy đến giờ đã đứng lên.

Hai người nam nhân đều thâm sâu như nhau, bốn mắt nhìn nhau, lập tức bật ra vô số địch ý.

“Người chính là người làm cho Mạn Mạn thương tâm, hơn nữa hại nàng phải đi xa tha hương, là người đầu sỏ gây ra tội lỗi sao ?”

Lôi Mạn Mạn khó xử nhìn hai nam nhân đang giằng co nhau, trong khoảng thời gian ngắn căn tin lớn như vậy chợt yên tĩnh.

Nhìn hai nam nhân Phương Đông với bộ dạng anh tuấn xuất sắc, tuy tuổi tác có chút khác biệt, nhưng nét nghiêm khắc cùng bình tĩnh lại làm cho người khác cảm thấy áp lực.

Tương Thừa Lăng không giận, ngược lại cười đùa cợt nói “Cho nên người liền đứng ở chỗ này công khai làm < hộ hoa sứ giả > muốn chống lại ta ?”

Đối phương cũng cười tới tấp “Là người đánh giá cao mỹ lực của chính mình, vẫn là xem ảnh hưởng của ta đối với Mạn Mạn ? Người thật cho rằng, chỉ cần người tùy tiện nói hai câu lời hay, Mạn Mạn sẽ trở lại bên cạnh người sao ?”

Tương Thừa Lăng rốt cục bị lời nói của tên tiểu tử này chọc giận, ánh mắt lạnh lùng, sát khí trong mắt hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Lôi Mạn Mạn biết sự tình nghiêm trọng, liền đứng giữa hai người, “Uy uy uy, hai vị chuyện gì cũng từ từ, cần gì người trừng ta ta trừng người, đây là nơi công cộng, nếu các người muốn đánh nhau, tốt nhất đi ra ngoài, miễn phá hủy tài sản công cộng phải bồi thường, thiết không có lời...”

Lời của nàng lập tức làm cho hai người đàn ông giận trừng mắt.

Nàng phun phun cái lưỡi, “Ta... ta lại nói sai.”

“Oa, nơi này xảy ra chuyện gì? Ca, người sao lại ở đây ?”

Tương Tư Hàm cuối cùng cũng xong việc, khi hấp tấp chạy đến căn tin thì nhìn thấy lão ca với bộ dạng dọa người, cùng người khác mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Mạn Mạn tỷ, Nghị Kiệt sao thế ? Các người có quen ca ca của ta sao ?”

“Trương Thừa Lăng là ca người?” Mạn Mạn cũng thấy kinh ngạc, “Ai có thể nói cho ta biết rút cục chuyện gì đang xảy ra ?”

Đến cuối cùng Trương Thừa Lăng mới biết chính mình thật đáng chê cười đến cỡ nào vì đã náo loạn một phen.

Hắn vạn lần không nghĩ tới, người bị hắn nhận thức là tình địch lại chính là em trai của Mạn Mạn, Lôi Nghị Kiệt.

Trước kia nàng cũng từng nói đệ đệ có bao nhiêu anh tuấn, bao nhiêu vĩ đại, một mình ở nước ngoài du học, tự mình kiếm học phí và sinh hoạt phí. Tuy nói hàng tháng nàng vẫn chu cấp cho đệ đệ một khoản phí sinh hoạt nhưng đệ đệ vẫn để nguyên tại ngân hàng.

Trương Thừa Lăng trước kia lúc nghe nàng nói luôn nghe tai trái ra tai phải. Trong ấn tượng của hắn, đệ đệ muội muội đang du học đều là những tiểu hài tử, nên cũng không quan tâm, hắn như thế nào cũng không đoán được, đệ đệ của Mạn Mạn là một người không thua kém gì mình về khí thế cùng mị lực.

Chỉ lớn hơn muội muội của mình 1, 2 tuổi mà trong ánh mắt âm trầm cơ trí đã làm cho người khác sợ hãi. Càng khéo là, Lôi Nghị Kiệt này chính là người bạn trai mà muội muội luôn gọi điện khen ngợi.

Nhớ rõ mỗi lần muội muội nhawsc tới bạn trai nàng, trong lời nói đều toát ra cảm giác hạnh phúc, còn nói năm nay nghỉ hè muốn dẫn về nước để hắn xem mặt.

Bởi vì hai người chưa có cơ hội gặp mặt, cho nên lần này ở Anh Quốc trước mặt nhiều người hắn mới gây nên một việc đáng chê cười như vậy.

Trương Tư Hàm sau khi biết rõ chân tướng sự việc, không chú ý hình tượng ôm bụng cười to, cũng không khách khí vỗ bờ vai của hắn “Đại ca, lần này cũng quá đó, lại vì một nữ hài tử như vậy mà thất thố, ha ha ha...”

Không để ý đến sắc mặt của ca ca mình, nàng tiếp tục đùa cợt, “Còn tưởng loại người cho dù ông trời sập xuống cũng không nhú mày, kết quả hôm nay...”

“Điều này chứng minh gì ? chứng minh tình yêu vĩ đại có thể làm cho ca ca của ta luôn luôn bình tĩnh nhàn nhã cũng sẽ vì nữ nhân mà thất thố trước mặt mọi người.”

Nói tới đây nàng đã nhìn thấy được vẻ thẹn thùng trên mặt Lôi Mạn Mạn.

“Mạn Mạn tỷ, người cũng đừng thẹn thùng, ta nói cho người nha, ta từ nhỏ cùng ca ca lớn lên, chưa từng thấy hắn vì một nữ nhân mà ăn dấm chua. Ta đoán hắn nhất định là rất yêu người, mới có thể nhìn người cùng người khác mà ăn một thùng dấm lớn như vậy...”

“Trương Tư Hàm, người nói đủ chưa? Nếu đủ rồi rút qua một bên.” Bị chọc cả ngày Trương Thừa Lăng thật sự chịu không nổi muội muội miệng rộng này.

Nếu nàng không phải là muội muội của hắn, chỉ sợ lúc này đã bị hắn quăng vào Đại Tây dương.

Lôi Nghị Kiệt cũng hiểu quan hệ lúc này có chút phức tạp, rắc rối.

Lúc trước hắn biết tỷ tỷ thất tình, còn vì người đàn ông đó nghỉ việc, lần này đến Anh Quốc là giải sầu, đồng thời thăm hắn.

Tỷ tỷ từ nhỏ đã chiều cô hắn, mặc dù có lúc cũng mơ hồ, làm hắn trong đáy lòng thật sự rất yêu thương tôn trọng nàng, tất nhiên hắn không thể dễ dàng tha thứ cho người khi dễ tỷ tỷ của hắn.

Khi Trương Thừa Lăng nhìn qua là một nam nhân nguy hiểm xuất hiện trước mặt mình, lại nghe tỷ tỷ nói hôm qua trên đường gặp người kia, cho nên theo bản năng, hắn kết luận Trương Thừa Lăng chính là đầu sỏ gây ra thương tổn cho tỷ tỷ.

Nhưng hắn không nghĩ tên đầu sỏ này lại là đại ca của bạn gái mình.

Trương Tư Hàm nhìn thấy đại ca bị mình chọc sắp giận dữ, liền lôi kéo tay của lão công tương lai dắt ra ngoài.

“Được rồi, được rồi, tốt xấu gì người cũng là đại ca ta, ta như thế nào lại nhẫn tâm tức chết người, mặc kệ người cùng Mạn Mạn tỷ trước đây xảy ra chuyện gì không vui, mọi người trước hết là hãy ngồi xuống bình tâm hòa khí nói chuyện, như vậy mới có phương thức giải quyết đúng không ?”

Nói xong, nàng hướng về phía hắn trừng mắt, “Ta cùng Nghị Kiệt sẽ không làm bóng đèn, các người cứ từ từ nói chuyện, nói xong buổi tối đi ăn đại tiệc, đương nhiên đại ca người phải mời khách.”

Nói xong nàng vội vàng nắm tay bạn trai chạy đi.

Trong nhà trọ chỉ còn có Trương Thừa Lăng cùng Mạn Mạn, không khí có chút xấu hổ. Cho tới bây giờ Mạn Mạn vẫn còn hồi tưởng, trong trí nhớ vẫn thấy nam nhân mạnh mẽ kia lại vì mình mà thất thố trước mặt mọi người.

Nghĩ đến lại nhìn không được cười lớn.

Tương Thừa Lăng không nhớ rõ mình đã bao lâu không gặp bộ dạng đáng yêu như vậy của nàng, nhất thời rung động, ánh mắt sâu thẳm vài phần.

“Mạn Mạn, ngươi đang cười cái gì?”

“Cười ngươi, cười ngươi ngu ngốc, thì ra cũng vì nữ nhân mà ghen.”

Hắn nhìn không được, tiến lên ôm lấy nàng, “nếu nữ nhân trong lời nói là ngươi, ta cái gì cũng nguyện ý vì ngươi mà làm.”

Nàng tức giận, trừng mắt hất một cái “Hoa ngôn xảo ngữ, ta nhớ khi đó ngươi đối với Phương Thiên Mân cũng đã nói như vậy.”

Hắn trong tình thế cấp bách, chỉ biết dùng sức lắc đầu giải thích “Đó đều là giả.”

“Ta đây cũng có thể đem những lời ngươi vừa mới nói cho rằng là giả?”

“Ta đối với ngươi đều là sự thật.”

“Vậy nhưng ngươi lại vì một Phương Thiên Mân mà buông ta.” Nghĩ đến chuyện này nàng vẫn tức giận.

Tương Thừa Lăng lập tức tỏ ra vẻ hối hận tự trách “Thực xin lỗi, Mạn Mạn, đó là chuyện ngu xuẩn nhất trong đời ta từng làm.”

“Ngươi còn vì nàng mà đưa Harley tới sân thượng.”

“Nếu ngươi muốn, ta sẽ tự mình chịu đòn nhận tội với Harley.”

“Ngươi... ngươi còn vì nàng mà để ta trở thành người phải hầu hạ nàng.”

“Ta về sau sẽ làm người hầu cho ngươi cả đời, chỉ hầu hạ một mình ngươi.”

Lôi Mạn Mạn thiếu chút nữa sẽ tha thứ cho anh, nhưng lại nghĩ đến hắn nhẫn tâm đối với mình, mắt lập tức đỏ, đem hắn đẩy qua một bên.

“Ngươi thích hầu hạ ai liền hầu hạ, ta không cần, Tương Thừa Lăng, ta đột nhiên phát hiện mình thật chán ghét ngươi, không muốn cùng ngươi một chỗ, ngươi vẫn là quên ta đi.”

Kỳ thật nàng đã muốn giống như trước kia bên hắn, chẳng qua trải nhiều chuyện như vậy, lại thương tâm khổ sở, nàng cũng nên vì mình tìm chỗ mà trú ẩn.

“Mạn Mạn...” Hắn lại bắt đầu lo lắng đứng lên, “Ngươi đối với ta còn gì không hài lòng?”

Hắn không có nhiều kinh nghiệm dụ dỗ nữ nhân, trong lòng chỉ có một thanh âm – không được mất đi nàng. Chỉ cần có thể làm cho hắn vĩnh viễn có được nàng, muốn hắn làm gì hắn cũng đồng ý.

“Hừ, hoa ngôn xảo ngữ, từ nay về sau ta không bao giờ tin ngươi. Ngươi hiện tại đối với ta như vậy, lỡ một ngày lại đem ta đuổi đi, ta đây cũng không muốn mắc bẫy của ngươi.”

“Mạn Mạn, Mạn Mạn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Cho nên đã nói thà rằng đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân vạn lần không nên đắc tội với nữ nhân.

Tương Thừa Lăng cảm nhận sâu sắc kết cục thê thảm của việc đắc tội với nữ nhân.

Tiểu yêu tinh Mạn Mạn, rõ ràng sâu trong lòng vẫn có tình cảm với hắn, vậy mà cho dù có chết cũng không chịu đáp ứng cùng hắn làm hòa.

Ở Luân Đôn mấy ngày, hắn đã nghĩ hết mọi biện pháp để có được sự tha thứ của nàng, nhưng nàng lại ý vào đệ đệ cùng muội muội tương lai làm chỗ dựa, một lần lại một lần nhẫn tâm cự tuyệt.

Hiện tại ngay cả Lôi Nghi Kiệt dù ban đầu nhìn hần cũng không vừa mắt cũng phải nói giúp.

“Tỷ tỷ, người nhìn lại chính mình đi, tuổi không nhỏ, bộ dạng cũng không xinh đẹp, lại không có dáng người hấp dẫn, hiện tại có một nam nhân tuấn tú như Trương Thừa Lăng thích người phải nói là nhờ người kiếp trước tu luyện có phúc, nếu người cứ tiếp tục làm bộ làm tịch, khả năng lại làm cho cái phiếu com dài hạn này rơi vào tay người khác.”

Tuy nói người này từng làm cho tỷ tỷ thương tâm, nhưng trên đời không ai toàn vẹn, có ai chưa từng làm sai ?

Huống chi hần cũng từng nghe Trương Tư Hàm nói về một chút chuyện gia đình, cũng có thể lý giải cho những việc mà Trương Thừa Lăng đã làm, hơn nữa lúc trước hần đối tốt với các nữ nhân khác đều là giả, không có một chút thiệt tình mà tỷ tỷ lại cứ lấy chuyện đó làm khó dễ người ta cũng thật là hơi quá đáng.

Nghe đệ đệ châm chọc chính mình như vậy, Lôi Mạn Mạn nhất thời tức giận kêu to “Lôi Nghi Kiệt, người đứng là không có lương tâm, dám giúp đỡ người ngoài khi dễ ta ?”

Nàng một tay chống thắt lưng, một tay chỉ vào cái trán của đệ đệ.

“Người đã quên lúc trước là ai chăm sóc người từ nhỏ ? người đã quên ai làm sống làm chết để đưa người đi du học ? Người người người... bây giờ người còn dám chê ta già ? ta thực già lắm sao, ta mới hai mươi lăm tuổi.” Cho dù qua sinh nhật năm nay cũng mới hai mươi sáu, tại sao gọi là già ?

Tiểu tử này thật đáng giận, uống công nàng từ trước đến giờ thương yêu hần như vậy.

Lôi Nghi Kiệt bất đắc dĩ liếc nàng một cái “Người mới giống trẻ lên ba, ta không nghĩ vì chênh nhau ba tuổi mà người phải chiều cô ta đến như vậy.”

Hần thừa nhận tỷ tỷ vẫn cố gắng kiếm tiền vì để hần đi học, nhưng khi hần được mười tuổi cũng đã vừa học vừa làm tự lực cánh sinh.

Những năm gần đây tiền tỷ tỷ gửi cho hần, hần đều không dùng đến, chính là muốn một ngày khi tỷ tỷ kết hôn có thể đưa cho tỷ tỷ làm của hồi môn.

Hiện tại tỷ tỷ có Trương Thừa Lăng một nam nhân tốt lại rất yêu nàng, nàng chẳng những không biết quý lại còn gây khó gây dễ không yên đối với người ta, cho dù nàng có là tỷ tỷ của hần, hần cũng muốn đứng ra lấy một cái công đạo thay cho tỷ phu tương lai.

Lôi Mạn Mạn bị đệ đệ chọc giận không nhẹ, vừa muốn phát tác, lại nghe tiếng đập cửa.

Nàng hiện đang ở nhà trọ, hoàn cảnh tuy bình thường, nhưng thật sự ấm áp, hơn nữa cách với phòng bạn gái của đệ đệ cũng rất gần.

Mở cửa ra, lại thấy một người nàng chưa gặp bao giờ, hơn nữa lại là một người đàn ông Châu Á.

“Xin hỏi ngài là tiểu thư Lôi Mạn Mạn ?”

Lôi Mạn Mạn ngây ngốc gật đầu, đối phương bắt đầu tự giới thiệu.

Hần nói hần là luật sư từ Đài Bắc, lần này đặc biệt từ Đài Loan bay tới Luân Đôn là chịu sự ủy thác của người khác. Sau đó hần lấy ra một tập văn kiện, sau đó trình bày nội dung một cách khá dài dòng.

75% cổ phần của tập đoàn Trương thị, toàn bộ quyền lợi cổ phiếu của công ty đầu tư Tín Nghĩa, sở hữu bất động sản và động sản mang tên Trương Thừa Lăng trong đó bao gồm một hòn đảo nghỉ dưỡng, các biệt thự rải rác ở các quốc gia, hai chiếc du thuyền xa hoa cùng với tất cả cổ phiếu trong tay hần trị giá 17 triệu USD...

“Gi ? người nói gì ?” Sau khi nghe luật sư dong dài một lúc rồi kết luận lại, Lôi Mạn Mạn khoa trương lấy lấy lỗ tai.

Đối phương rất kiên nhẫn cười “Lời tiểu thư, Trương Thừa Lăng tiên sinh phân phó, chỉ cần người ký vào tập văn kiện này, như vậy toàn bộ tài sản ta mới đề cập qua, sau khi có hiệu lực pháp lý đều thuộc danh nghĩa của người.”

Lôi Mạn Mạn cả kinh ngồi lên trên sàn, vẫn còn chưa kịp tiêu hóa tin tức xảy ra bất thành linh này.

“Trương Thừa Lăng cái tên kia điên rồi sao ?”

“Không, ta không điên.” Cùng với thanh âm quen thuộc, thân ảnh của Trương Thừa Lăng cũng xuất hiện.

Hần đi về phía trước, ôm lấy Mạn Mạn ngồi trên mặt đất, vừa buồn cười vừa tức giận nhìn nàng.

“Người không phải vẫn lo lắng khi ở cùng với ta có cảm giác không an toàn, sợ ta lại vì người khác đem đuổi người đi sao ?”

Hần cầm lấy văn kiện trên tay luật sư, “Người đã lo lắng như vậy, ta sẽ đem tài sản của ta cho người, như vậy người hoàn toàn biến thành kẻ có tiền, mà ta lại trở thành người trắng tay, người nghèo.” Sùng nịnh cười cười “Từ nay về sau, chỉ có người đá ta, ta rốt cục không thể như trước quăng người, Mạn Mạn về sau người muốn làm gì ta cũng được, nhưng đừng rời khỏi ta, được không ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Kết Thúc

Lôi Mạn Mạn sau một lúc lâu kinh ngạc cũng hồi phục lại tinh thần. Thật ra nàng cũng đã tha thứ cho hắn từ sớm, chẳng qua vì mặt mũi của mình mà không muốn bỏ qua cho hắn dễ dàng, cũng muốn mượn cơ hội lần này mà hưởng thụ một chút cảm giác được hắn theo đuổi.

Kết quả Trương Thừa Lăng tưởng như đã hết hy vọng nghĩ nàng còn tức giận hắn, lại sử dụng cái loại phương pháp này làm cho nàng một trận dờ khóc dờ cười.

“Ai...ai muốn tiền của ngươi? Ngươi là kẻ ngốc a.”

Hắn là thần của giới cổ phiếu, chuyện tạo ra tài phú đối với hắn là chuyện dễ dàng, cho nên hắn không ngại đem hết tài sản của mình giao cho người mà hắn yêu nhất, mà tiền là vật ngoài thân có thể kiếm lại được.

“Ngươi là tiền nô, không phải yêu tiền nhất sao? Ta đã nghĩ qua, không biết làm sao để đem đến niềm vui cho ngươi, cuối cùng mới nghĩ ra phương pháp này, Mạn Mạn, ngươi còn giận ta sao?”

Ánh mắt hắn vô cùng chân thành tha thiết, tựa hồ sống chết của hắn đều đang đợi sự quyết định của nàng. Mọi người xung quanh đều tiến lên khuyên giải, đều vì thành ý của hắn làm cho cảm động.

Lôi Mạn Mạn mặt đỏ như quả táo, “Trương Thừa Lăng tên hỗn đản này, lại đem ta trở thành tiền nô.”

Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười đến thật sùng nịnh, cũng đem môi đến gần bên tai nàng nhỏ giọng, “Ta biết trong lòng của ngươi yêu nhất vẫn là ta, cho nên nhất định đáp ứng lời cầu hôn của ta.”

Mặt của nàng càng đỏ hơn, mà trước mặt nhiều người như vậy lại cố ý không trả lời đáp ứng hắn.

Chuyển động mắt, nàng cố ý làm khó dễ “Tốt, muốn ta gả cho ngươi cũng không phải không được, chỉ cần Harley của ta đáp ứng tha cho ngươi, ta liền đồng ý.”

Hừ đây là do lúc trước ngươi dám khi dễ bảo bối của ta.

Mắt Trương Thừa Lăng sáng lên, “Ngươi nói là thật?”

Lôi Mạn Mạn lập tức đề cao cảnh giác, sao người này lại biểu hiện vui sướng như vậy?

Chỉ nghe hắn đột nhiên huyết sáo một cái, không bao lâu thân mình mập mạp của Harley liền chạy nhanh vào.

“Harley?” Lôi Mạn Mạn như thế nào cũng không dám tin bảo bối sẽ xuất hiện ở Luân Đôn.

Trương Thừa Lăng khom người nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu Harley, môi ở bên tai nó, “Ngươi nhanh đi nói cho nữ chủ nhân, nói muốn ta trở thành nam chủ nhân tương lai.”

Harley lắc lắc cổ suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên vui vẻ nhảy đến trước Lôi Mạn Mạn, dùng cái đầu béo cọ vào ống quần của nàng, trong cổ còn phát ra âm thanh rầm rì.

Việc này làm cho mọi người trong phòng nhin không được cười ha ha.

Lôi Mạn Mạn vừa tức vừa giận, hận Trương Thừa Lăng dám đem Harley ra đối phó với mình.

“Harley, ngươi là đồ phản chủ, cư nhiên lừa với bọn họ khi dễ ta.”

Trương Thừa Lăng bị bộ dạng đáng yêu của nàng chọc cười, đứng dậy một tay kéo nàng vào trong lòng, “tốt lắm, tốt lắm, Mạn Mạn của ta, đừng giận nữa, lần này ta bị ngươi ép sắp điên rồi, xem như ngươi là người trên tha thứ cho ta được không?”

Nhìn không được hắn thân mật hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, “Hiện tại cái gì ta cũng đều cho ngươi, về sau ngươi chính là chủ nhân của ta, ta là nô lệ của ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng, việc gì ta cũng đều làm cho ngươi, như vậy cũng chưa được sao?”

Đương nhiên là đủ, trong lòng nàng đã đáp ứng lời cầu hôn vừa rồi của hắn, nhưng cũng không thể nào không biết xấu hổ trước mặt mọi người gật đầu đáp ứng. Liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trong lòng hắn, xấu hổ không dám gặp người.

“Nha, đúng rồi...” Trương Thừa Lăng một lần nữa lại nói, “trước khi đến Anh Quốc ta nhận được thông báo của khách sạn Hương Cách Lý Lạp, bọn họ nói nói chúng ta trong hành trình tuần trăng mật lãng mạn trước đã trở thành cặp vợ chồng may mắn ở hoạt động bóc thăm.”

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Cho nên khách sạn rất có thành ý mời chúng ta cùng họ tham gia hoạt động mới nghe nói thật ngọt ngào và ấm áp.”

Nàng theo hắn trong lòng ngẩng đầu lên “miễn phí?”

“Đương nhiên.” Hắn cười yển yển, “Hơn nữa là vào ngày 6 tháng này.”

“Hôm nay ngày bao nhiêu?”

“Ngày 5.”

“Kia ...kia còn chờ gì nữa, nhanh thu thập hành lý, chúng ta đi Thượng Hải.”

“Như vậy là người đã đồng ý với ta?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Nàng hấp tấp hét chói tai, hưng phấn.

Qua một lúc sau hắn mới phát hiện mọi người trong phòng đang rất náo nhiệt, Trương Thừa Lăng cười đến đắc ý.

“Uy, ta vì cái phần thưởng miễn phí mới đáp ứng người.” Nàng bất tri bất giác mới phát hiện mình trúng bẫy của hắn.

“Đã biết, đã biết, ta yêu nhất là tiền trinh nô.”

Cuối cùng bỏ lại mọi người, Trương Thừa Lăng ôm kiêu thê tương lai rồi đi trong hạnh phúc.

Xem đủ náo nhiệt, mọi người chậm rãi tản đi, trong phòng chỉ còn lại Lôi Nghị Kiệt cùng Trương tư Hàm.

“Uy hiện tại ca của ta đem toàn bộ tài sản cho tỷ tỷ của người, về sau tỷ của người chính thức là người có tiền, tỷ người có chứng minh người cũng có rất nhiều tiền, lúc này người không nên lấy cớ hoặc lý do để kháng cự tình yêu của chúng ta đó?”

Lôi Nghị Kiệt đem cô gái xảo quyệt lại rất nghịch ngợm ôm vào trong ngực, thấp giọng nói, “Tỷ tỷ đã có một kết thúc tốt đẹp, hiện tại ta cũng nên nghĩ cho tương lai của chính mình.”

Bên ngoài tiếng cười liên tục.

Bên trong tình ý cũng kéo dài...

Toàn văn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nô Của Cổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.